

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

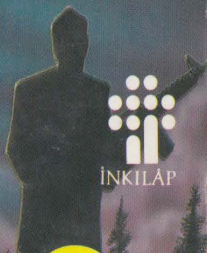
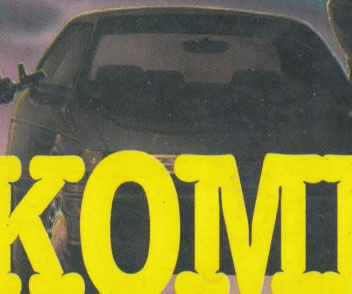
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

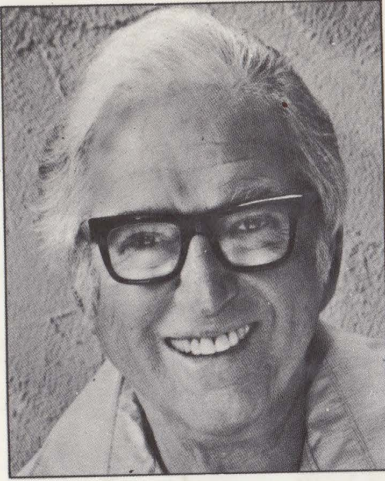
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIDNEY SHELDON

KOMPILO

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SIDNEY SHELDON

KOMPLO, "Doomsday Conspiracy", Sidney Sheldon'ın on-
birinci kitabı olup en dahiyane ve en şaşırtıcı romanı-
dır.

Deniz Komutanı Robert Bellamy, İsviçre Alp'lerinde mey-
dana gelen meteoroloji balonu kazasının sebebini araştı-
rmak için görevlendirilmiştir. Olayı gören bütün tanıklar bu-
lunmalı ve sorgulandırılmalıdır. Ama, Bellamy için bu olay
teröre doğru giden anlaşılmaz bir yolculuktur.

Hikâyede, Bellamy'nin geçmişi, Washington'dan; Lond-
ra, Paris, Roma, Zürih'e kadar yayılır. Niye en sevdiği kadı-
na bir türlü kavuşamaz, neden arkadaşları onun en kötü
düşmanı olurlar ve dünya bilinmeyen bir ölümcül güç ta-
rafından korunan bu sırrı neden öğrenemedi?

ISBN 975-10-0504-3

KOMPLO
•
Sidney Sheldon

© 1992, Sidney Sheldon
Kesim Telif Hakkı Ajansı
aracılığı ile

İnkılâp Kitabevi A.Ş.
Ankara Cad. 95
Sirkeci-İstanbul 34410
Tel. 522 28 51 - 526 86 41

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve
Sanat Eserleri Kanunu gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Tic. A.Ş.'ye aittir.

ISBN 975-10-0504-3
92-34-Y-0051-0402

Baskı:
ANKA Ofset
Cemalnadir Sok. 24
Cağaloğlu-İstanbul
1992

Sidney Sheldon

KOMPLO

THE DOOMSDAY CONSPIRACY

**Türkçesi :
Mehmet Harmancı**

İNKILAP KİTABEVİ

YAYIN SANAYİ VE TİCARET A.Ş.
Ankara Cad. 95 34410 İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlginç yıllarda yaşarsın inşallah.

Eski bir Çin laneti

G İ R İ Ő

Uetendorf, İsviçre
14 Ekim Pazar, saat 15:00

Tarlanın kenarındaki tanıklar konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde dehşet dolu bir sessizlikle bakıyorlardı. Önlerinde yatan sahne ilkel insanlığın kolektif bilinçaltının karanlık derinliklerinden çıkartılıp alınmış bir karabasıandı. Her tanığın ayrı bir tepkisi vardı. Biri bayıldı. Bir ikincisi kustu. Bir kadın yaprak gibi titriyordu. Bir başkası, kalp krizi geçireceğim, diye düşündü. Yaşlı papaz tesbihini avuçları içinde sıkıp haç işareti yaptı. Bize yardım et; Tanrım. Hepimize yardım et. Bizi bu şeytanın cisimleşmişinden koru. Sonunda şeytanın yüzünü gördük. Dünyanın sonu bu. Mahşer Günü geldi.

Kıyamet geldi işte... Kıyamet... Kıyamet...

BİRİNCİ KİTAP
A V C I

14 Ekim Pazar, Saat 21:00

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

NSA'DAN COMSEC MÜDÜR YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

KONU: KIYAMET OPERASYONU

HABER VERİLECEKLER:

NORAD, CIRVIS, GEPAN, DIS, GHG, VSAF, INS

MESAJIN SONU

14 Ekim Pazar, Saat 21:15

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ ULTRA

NSA'DAN MÜDÜR YARDIMCISINA DENİZ HABE-

RALMA 17. BÖLÜM

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

KONU: ALBAY ROBERT BELLAMY

GEÇİCİ GÖREVLİ BU BÜROYA NAKLİNİ SAĞLA

YUKARIDAKİNİ ONAYLAMIŞ SAYILIYORSUNUZ

MESAJIN SONU.

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Gün
15 Ekim Pazartesi

YİNE Vietnam'da Cu Chi Üssü'nün kalabalık hastane ko-
ğuşundaydı ve kolalı beyaz hemşire üniformasıyla Susan
yatağının üzerine eğilmiş, "Uyan, denizci. Ölmek istemiyor-
sun," diye mırıldanıyordu.

Kadının sesinin büyüsunü duyunca neredeyse çektiği
acıyı bile unutacaktı. Kulağına başka şeyler de fısıldıyordu
ama bir zil çaldığı için onu tam olarak duyamıyordu. Onu
kendisine daha çok yaklaştırmak için doğruldu ama ellerin-
de yalnızca hava vardı.

Robert Bellamy'yi sonunda uyandıran telefonun çalma-
sı oldu. Gördüğü rüyadan ayrılmak istemeyerek gözlerini aç-
tı. Yatağının yanındaki telefon ısrarlı çalışını sürdürüyordu.
Saate baktı. Sabahın dördü. Rüyasının yarıda kesilmesine kı-
zarak telefonu eline aldı. "Saatin kaç olduğunu biliyor mu-
sun?"

"Albay Bellamy siz misiniz?" Genizden gelen bir erkek
sesi.

"Evet.."

"Size bir mesajım var, albayım. Bu sabah saat altıda Mil-
li Güvenlik Dairesi NSA'nın Fört Meade'deki merkezinde
olmanız isteniyor. Anlaşıldı mı, Albayım?"

"Evet." *Hem de hayır.*

Albay Robert Bellamy şaşırılmış bir halde telefonu kapattı. NSA kendisinden ne istiyor olabilirdi? O Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi ONI'ye bağlıydı. Sabahın saat altısında toplantı yapacak kadar acil ne olabilirdi? Bellamy yine uzanıp gözlerini kapatarak kaçırdığı rüyayı yakalamaya çalıştı. Rüyayı görmesinin nedenini biliyordu. Susan bir gece önce telefon etmişti.

"Robert."

Kadının sesi üzerinde hep aynı etkiyi yaratırdı. Derin bir soluk aldı. "Selam, Susan."

"İyi misin, Robert?"

"Elbette. Çok iyiyim. Parababası nasıl?"

"Yapma, lütfen."

"Peki. Monte Banks nasıl?"

Bellamy 'kocan' diyemiyordu.

"İyidir. Sana bir süre burada olmayacağımızı haber vermek istedim. Kaygılanmanı istemiyorum."

Tam Susan'a göre bir söz işte. Bellamy sesinin titremesine engel olmaya çalıştı. "Bu kere nereye gidiyorsunuz?"

"Brezilya'ya."

Parababasının özel 727'si ile.

"Monte'nin orada işleri var."

"Sahi mi? Ben onun ülkenin sahibi olduğunu sanmıştım."

"Yapma, Robert. Lütfen."

"Özür dilerim."

Bir sessizlik oldu. "Daha keyifli olmanı isterdim."

"Sen burada olsaydın, olurdu."

"Senin çok iyi birini bulup mutlu olmanı istiyorum."

"Çok iyi birini bulmuştum, Susan." Boğazındaki yumru yüzünden güçlükle konuşuyordu. "Ve ne oldu, biliyor musun? Onu elimden kaçırdım."

"Böyle devam edeceksen bir daha seni aramam."

Robert birden paniğe kapıldı. "Öyle konuşma. Lütfen."

Kadın kendisini hayata bağlayan tek şeydi. Onunla bir daha konuşamaması düşüncesine katlanamazdı. Neşeli görünmeye çalıştı. "Gidip şehvetli bir sarışın bulacağım."

"Birini bulmanı istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Senin için üzülüyorum, sevgilim."

"Buna gerek yok. Gerçekten iyiyim." Robert bu yalanı söylerken az daha boğuluyordu. Susan gerçeği bir bilseydi. Ama bu kimseyle konuşamayacağı bir şeydi. Özellikle de Susan'la. Onun kendisine acımasına katlanması olanaksızdı.

"Sana Brezilya'dan telefon ederim."

Uzun bir sessizlik oldu. Söylenecek çok şey olduğu için, söylenmemesi gereken çok şey olduğu için birbirlerini bırakamıyorlardı.

"Kapatmam gerek, Robert."

"Susan?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum. Ve hep seveceğim."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum, Robert."

İşin acıklı komik yanı da buydu. Birbirlerini hâlâ çok seviyorlardı.

Arkadaşları, *siz kusursuz bir evlilik yapmışsınız* derlerdi.

Albay Robert Bellamy yatağından kalkıp çıplak ayakla sessiz oturma odasından geçti. Oda Susan'ın yokluğunu bağıyordu. Susan'la kendisinin fotoğrafları odanın çeşitli yerlerine serpiştirilmişti. Zamanın donmuş anları. İskoçya'da balık avlarken, Tayland'da bir Buda heykeli önünde, Roma'da Borghese bahçelerinde atlı arabayla yağmur altında gezerken. Ve her resimde gülüyorlar ve birbirlerini kucaklıyorlardı. Birbirine çılgınca aşık iki kişi.

Bellamy mutfaka gidip kahve yapmaya girişti. Mutfak saati dördü çeyrek geçeyi gösteriyordu. Bir an durakladıktan sonra bir numara çevirdi. Altıncı çalıştan sonra Amiral

Whittaker'in sesi duyuldu. "Alo!"

"Amiral..."

"Evet?"

"Ben Robert. Sizi uyandırdığım için özür dilerim, efendim. Milli Güvenlik Dairesi'nden az önce epey garip bir telefon geldi."

"NSA mı? Ne istiyorlarmış?"

"Bilmiyorum. Saat altıda General Hilliard'a gitmem istendi."

Karşı taraf düşünceli bir sessizlik anı yaşadı. "Belki de oraya naklediliyorsun."

"Olamaz. Bir anlamı yok bunun. Neden..."

"Çok acil bir durum olduğu ortada, Robert. Toplantıdan sonra beni ara."

"Ararım, efendim. Teşekkür ederim."

Telefon kapandı. *Yaşlı adamı rahatsız etmemeliydim*, diye düşündü Robert. Amiral iki yıl önce Deniz Kuvvetleri Haberalma Servisi başkanlığından emekli olmuştu. Daha doğrusu emekli edilmişti. Söylentilere göre Deniz Kuvvetleri kendisine bir yerde küçük bir oda verip çoktan hurdaya ayrılmış gemilerin midyelerini saymak kadar saçmasapan bir de iş vermişlerdi. Amiralin o sıralarda yürütülmekte olan haberalma etkinliklerini bilmeyeceği belliydi. Ancak adam Robert'e, Susan dışında, dünyada en yakın kişiydi. Ve Susan gittikten sonra kendini bir zaman boşluğunda yaşıyor-muş gibi hisseden Robert'in de birileriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. Başka bir zaman ve yer boyutunda hâlâ Susan'la evli ve mutlu olduğunu hayal ederdi Robert. *Belki de değil*, diye düşündü. *Belki ne zaman pes edeceğimi bilemiyorum*.

Kahve hazırды. Çok da acı bir tadı vardı. Brezilya'dan mı ithal edildi acaba?

Fincanını banyoya taşıyıp aynada kendisine baktı. Kırk yaşlarında, uzun boylu ve zayıf, güçlü çeneli, kara saçlı, zeki, kara gözlü bir insana bakıyordu. Göğsünde uçak kazası-

nın anısı olan uzun ve derin bir yara izi vardı. Ama o dündü. O Susan'dı. Şimdi bugündü. Susan'sız. Robert traş oldu, duşunu yaptı, giyinmek üzere dolabını açtı. Bugün ne giymeli, diye düşünüyordu. Deniz kuvvetleri üniforması mı, yoksa sivilleri mi? Ama aslında bu kimin umurunda ki? Gri elbise-siyle beyaz gömlek ve ipekli gri kravatını seçti. Milli Güvenlik Dairesi hakkında çok az şey biliyordu: günlük konuşmalarda Bilmece Sarayı diye anılan daire diğer bütün Amerikan haberalma kuruluşlarının üstündeydi. Benden ne istediklerini az sonra öğreneceğim, diye düşündü.

İKİNCİ BÖLÜM

MİLLİ Güvenlik Dairesi; Maryland'da, Fort Meade'de seksen iki dönüm bir arazide, Langley'deki CIA binasının iki katı büyüklüğünde iki ayrı binada bulunmaktaydı. Birleşik Devletler haberalmasını korumak için teknik destek veren ve dünya çapında bir elektronik haberalma ağına sahip kurumun ajanlarından öylesine büyük çaplı bir haber akışı vardı ki, her gün kâğıt parçalama makinelerinde kırk ton kâğıt öğütülürdü.

Albay Robert Bellamy birinci kapıya geldiğinde hava henüz aydınlanmamıştı. Üzeri dikenli telle kaplı üç metre yüksekliğindeki çitin önündeki nöbet kulübesinde iki silahlı bekçi vardı. Biri arabaya yaklaşırken diğeri kulübede kalıp arkadaşını izledi. "Buyrun?"

"Albay Bellamy. General Hilliard'la randevum var."

"Kimliğinizi görebilir miyim, albayım?"

Robert Bellamy cüzdanından 17. Bölge Deniz Kuvvetleri Haberalma kimlik kartını çıkardı. Nöbetçi kartı dikkatle inceledikten sonra geri verdi. "Teşekkür ederim, albayım."

Sonra kulübedeki arkadaşına başıyla işaret etti, kapı açıldı. Kulübedeki nöbetçi telefonu kaldırıp, "Albay Bellamy geliyor," dedi.

Bellamy bir dakika kadar sonra kapalı bir elektrikli kapının önüne varmıştı.

Silahlı bir nöbetçi arabaya yaklaştı. "Albay Bellamy misiniz?"

"Evet."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Bellamy itiraz edecekti, ama sonra, ne çıkar, burası onların yeri, diye düşündü. Yine cüzdanını çıkartıp kimliğini gösterdi.

"Teşekkür ederim, albayım." Nöbetçi gizli bir işaret vermiş olmalıydı ki, kapı açıldı.

Robert Bellamy yoluna devam ederken önünde üçüncü bir çit gördü.

Yine üniformalı bir nöbetçi arabaya doğru yürüdü. Robert cüzdanını çıkarmaya davranırken nöbetçi arabanın plakasına bakıp, "Dosdoğru idare binasına gideceksiniz, Albayım," dedi. "Orada sizi bekleyen biri olacak."

"Teşekkür ederim."

Robert açılan kapıdan geçip çok büyük bir beyaz binaya doğru sürdü arabayı. Binanın önünde bu soğuk Ekim sabahında sivil giyimli biri kendisini bekliyordu. "Arabanızı bırakın, albayım," diye seslendi. "Birisi alıp park eder."

Robert Bellamy anahtarları arabada bırakıp dışarı çıktı. Kendisini karşılayan adam otuz yaşlarında, uzun boylu, zayıf ve soluk benizliydi. Yıllardır güneşi görmemiş bir hali vardı.

"Adım Harrison Keller. Sizi General Hilliard'ın bürosuna götüreceğim."

Yüksek tavanlı geniş bir hole girdiler. Bir masa ardında yine sivil giyimli biri oturuyordu. "Albay Bellamy..."

Robert Bellamy arkasına döndü. Bir fotoğraf makinesinin klık sesi duyuldu.

"Teşekkür ederim, efendim."

Robert Bellamy Keller'e döndü. "Bu ne...?"

"Bir dakikadan fazla sürmez, efendim."

Robert Bellamy'ye altmış saniye sonra üzerinde resmi yapışık bir kimlik kartı verildi.

"Albayım, bina içindeyken bunu yakanızdan çıkarmayın, lütfen."

"Peki."

Beyaz boyalı uzun bir koridordan geçerken Robert Bellamy yirmi adımda bir duvarlara monte edilmiş güvenlik kameralarını gördü.

"Bu binanın büyüklüğü nedir?"

"Yüz bin metrekarenin üstünde, albayım."

"Nee?"

"Evet. Bu da dünyanın en uzun koridorudur - tam üç yüz otuz metre. Bu binada dışardan hiçbir şeye gerek duymayız. Bir alışveriş merkezi, kafeterya, ordu mağazası, ameliyathanesiyle birlikte bir hastane, bir diş hekimi, bir banka şubesi, kuru temizlemeci, ayakkabıcı, berber ve gerekli olan diğerleri hep bu çatının altındadır."

Robert bunu çok sıkıntılı bulmuştu.

Bir bilgisayar deniziyle dolu büyük bir alanın önünden geçtiler. Robert şaşkınlıkla duruverdi.

"Çok etkileyici, değil mi? Bu bilgisayar salonlarımızdan sadece birisidir. Binada üç milyar dolarlık bilgisayar ve şifre çözücü bulunmaktadır."

"Burada kaç kişi çalışır?"

"On altı bin kadar."

Öyleyse bana ne ihtiyaçları var, diye düşündü Robert Bellamy.

Keller'in anahtarıyla çalıştırdığı özel bir asansöre binip bir kat çıktılar ve yine uzun bir koridordan geçip ucundaki büro dairesine vardılar.

"Buradan, albayım." Dört sekreter masası olan büyük bir kabul bürosuna girmişlerdi. Sekreterlerden ikisi çalışmaya başlamışlardı bile. Harrison Keller birini başıyla selamlayınca kadın bir düğmeye bastı, iç odanın kapısı açıldı.

"Lütfen girin, beyler. General sizi bekliyor."

"Buradan," dedi Harrison Keller. Robert Bellamy adamın arkasından tavanı ve duvarları ses geçirmeyen plakalarla kaplı çok büyük bir odaya girdi. Oda pek rahat bir biçimde döşenmiş, fotoğraf ve özel eşyalarla doluydu. Masanın ardındaki adamın zamanının büyük bir bölümünü burada geçirdiği belliydi.

NSA Başkan Yardımcısı General Mark Hilliard uzun boylu, çelik bakışlı, dimdik bir adamdı; elli, elli beş yaşlarında gösteriyordu. General gri elbise ve beyaz gömlek giymiş, gri bir kravat takmıştı. İyi tahmin etmişim, diye düşündü Robert.

Harrison Keller, "General Hilliard, Albay Bellamy," dedi.

"Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim, Albay Bellamy."

Sanki bir çaya çağırılmışım gibi.

İki adam el sıkıştılar.

"Oturun. Bir fincan kahve içersiniz sanırım."

Adam insanın aklından geçenleri oluyordu. "Teşekkür ederim, efendim."

"Harrison?"

"Teşekkür ederim, ben almayayım." Harrison Keller köşede bir iskemleye oturdu.

Bir düğmeye basıldı, kapı açıldı, içeri bir kahve tepsisi ve Danimarka çörekleriyle doğulu bir garson girdi. Robert onun kimlik kartı takmamış olduğuna dikkat etti. Fincanlara doldurulan kahve mis gibi kokuyordu.

General Hilliard, "Kahveyi nasıl içersiniz?" diye sordu.

"Şekersiz, lütfen."

İki adam yumuşacık meşin koltuklarda karşı karşıya oturdular.

"Müdür sizinle konuşmamı istedi."

Müdür. Edward Sanderson. Casus çevrelerinde bir efsane. Acımasız bir insan, çok zeki, dünyanın çeşitli yerlerinde

pek çok darbenin başarılı planlayıcısı. Halk arasında pek az görünen ve adı ancak özel olarak fısıldanan kişi.

"Albay Bellamy, 17. Bölge Deniz Haberalma Grubu'nda kaç yıldır çalışıyorsunuz?"

"On beş yıl." Generalin ONİ'ye katıldığı günü ve hatta saati bile bildiğine iddiaya girerdi.

"Sanırım ondan önce de Vietnam'da bir deniz kuvvetleri hava filosunun başındaydınız."

"Evet, efendim."

"Uçağınız düşürülmüştü. Sizin sağ kalmanız beklenmiyordu."

Unut onu, sağ çıkmayacak, diyordu doktor. Kendisi ölmek istemişti. Dayanılmaz ağrılarla kıvranıyordu. Sonra, üzerine eğilen Susan, "Aç gözlerini, denizci, ölmek istemiyorsun sen." Gözlerini güçlükle açmış ve o müthiş ağrıların sisleri arasında o güne kadar gördüğü en güzel kadına bakmıştı. Yumuşak hatlı uzunca bir yüzü, gür kara saçları, ela gözleri ve insanı mutlu eden bir gülümsemesi vardı. Konuşmaya çalışmıştı, ancak bunun için bile gücü yoktu.

General Hilliard bir şey söylüyordu.

Robert Bellamy geçmişten güçlükle dönebildi. "Özür dilirim, generalim."

"Bir sorunumuz için yardımınıza ihtiyacımız var, albay."

"Elbette, efendim?"

General kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. "Size şimdi söyleyeceğim şey çok gizlidir. En yüksek gizlilik derecesinden bile daha gizli."

"Evet, efendim."

"Dün İsviçre Alpleri'nde bir NATO meteoroloji balonu düştü. Balonda çok gizli bazı askeri araçlar deneniyordu."

Robert lafın nereye varacağını merak etti.

"İsviçre hükümeti o eşyaları balondan çıkardı, ancak ne yazık ki, kazayı görenler varmış. Bunlardan hiçbirinin gördükleri konusunda kimseyle konuşmamaları gerek. Aksi hal-

de başka devletler çok değerli bazı bilgiler edinebilirler. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anladım sanırım, efendim. Bu görgü tanıklarıyla konuşup kendilerini gördüklerini anlatmamaları için uyardım istiyorsunuz."

"Tam öyle değil, albay."

"O zaman ben..."

"Ben sizden o kişileri bulmanızı istiyorum. Bu konuda konuşmamalarının gerektiğini kendilerine başkaları söyleyecektir."

"Anlıyorum. Tanıkların hepsi de İsviçre'de mi?"

General Hilliard Robert'in önünde durdu. "Sorun burada işte, albay. Onların nerede olduklarını bilmiyoruz. Hatta kim olduklarını da."

Robert konuşmanın izleyemediği bir noktası olduğunu sandı. "Özür dilerim, anlayamadım."

"Elimize ulaşan haberde görgü tanıklarının bir turist otobüsünde bulundukları bildiriliyordu. Meteoroloji balonu Uetendorf adında küçük bir köye düştüğünde otobüs de oradan geçiyormuş. Yolcular otobüsten inip birkaç dakika kaza ya bakmışlar, sonra da yollarına devam etmişler. Tur bitince de, her biri bir yana dağılmış."

"Yani, generalim, bu insanların kim oldukları ya da nereye gittikleri bilinmiyor mu demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Ve benim gidip onları bulmamı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet. Çok önemli kişiler sizi salık verdiler. Beş altı dili anadiliniz gibi konuşmuşsunuz. Siciliniz de kusursuzmuş. Müdür sizin geçici olarak NSA'ya naklinizi yaptırttı."

"Bu konuda İsviçre hükümeti ile çalışacağım, değil mi?"

"Hayır, tek başınıza çalışacaksınız."

"Tek başıma mı? Ama..."

"Bu göreve başkasını karıştıramayız. O balondaki eşyanın ne kadar önemli olduğunu vurgulayacak bir söz bilmiyo-

rum. Zaman da çok önemli. Gelişmeleri bana her gün bildir-menizi istiyorum."

General bir telefon numarası yazdığı kartı Robert'e uzattı. "Gece ve gündüz beni bu numaradan arayabilirsiniz. Sizi Zürih'e götürmek için bekleyen bir uçak var. Evinize kadar size eşlik edilecek, oradan ihtiyaçlarınızı aldıktan sonra hemen havaalanına götürüleceksiniz."

Robert, "Ben yokken süs balıklarına yem atacak biri de var mı?" diye sorsaydı, buna yanıtın, "Sizin süs balığınız yok," olacağından emindi.

"ONI'deki çalışmalarınız sırasında başka yerlerde kulandığınız insanlar oldu mu, albay?"

"Evet, efendim. Çok işe yarayacak birkaç dostum..."

"Onların hiçbirisiyle ilişki kurmayacaksınız. Hatta kimseyle kurmayacaksınız. Arayacağınız görgü tanıkları kuşkusuz çeşitli ülkelerin yurttaşları olacaktır." General, Keller'e döndü. "Harrison..."

Keller köşedeki büyük dosya dolabından büyük bir zarf çıkartıp Robert'e verdi.

"Bunun içinde çeşitli Avrupa ülkeleri paralarından elli bin dolar ve ayrıca yirmi bin dolar daha vardır. Ayrıca işinize yarayacak çeşitli sahte kimlik de zarfın içindedir."

General Hilliard üstünde beyaz bir çizgi olan kalın ve parlak plastikten bir kart uzattı. "Bu kredi kartıyla..."

"Ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum, generalim. Bu zarftakiler yeterlidir sanırım, ayrıca bir ONI kredi kartım da var."

"Alın bunu."

"Peki." Robert karta baktı. Adını bile duymadığı bir bankaya ait olan kartın alt kısmında bir telefon numarası vardı. "Üstünde adım yazmıyor ama."

"Bu açık çekin kart olanıdır. Bir alışveriş yaptığınızda bu telefonu aratırsınız. Bunu yanınızdan hiç ayırmamanız da çok önemlidir."

"Başüstüne."

"Ve Albay Bellamy?"

"Evet, efendim?"

"O görgü tanıklarını bulmalısınız. Hepsini. Başkana görevi başladığınızı bildireceğim."

Konuşma sona ermişti.

Harrison Keller Robert'i odanın kapısına kadar geçirdi. Sekreterin yanında üniformalı bir deniz piyadesi oturuyordu. İki adamı görünce ayağa kalktı.

"Yüzbaşı Dougherty sizi havaalanına götürecek. Size iyi şanslar dilerim."

"Teşekkür ederim,"

İki adam el sıkıştılar. Keller dönüp generalin odasına girdi.

Yüzbaşı Dougherty, "Hazır mısınız, albayım?" diye sordu.

"Evet." Ama neye hazırdı? Geçmişte çok güç operasyonların üstesinden gelmişti ama bu kadar çılgınını da hiç görmüş değildi. Bilinmeyen ülkelerden bilinmeyen sayıda bilinmeyen insanın izlerini bulması istenmişti. Doğrusu bunun kaçta kaç olasılığı olduğunu bilmek isterdim, diye düşündü.

"Sizi doğruca evinize ve oradan da Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne götürmek için emir aldım," dedi Yüzbaşı Dougherty. "Orada bir uçak sizi.."

Robert başını salladı. "Önce büroma uğramalıyım."

Dougherty duraksadı. "Peki. Ben de sizinle gelip sizi orada beklerim."

Sanki gözlerinden uzaklaşmasını istemiyorlarmış gibi. Ve bütün bu önlemler bir meteoroloji balonunun düştüğünü bildiği için miydi? Çok anlamsızdı doğrusu. Kimliğini kapıda bırakıp dışarı çıktı. Gün ancak başlıyordu. Arabasının yerinde büyük bir limuzin vardı."

"Arabanız için gereken yapılacaktır, albayım," dedi Yüzbaşı Dougherty. "Şimdi bunu kullanacağız."

Robert bütün bu olaylarda kendini rahatsız eden bir ha-

zırlık buluyordu.

"İyi," dedi.

Ve Deniz Haberalma Dairesi'ne doğru yola çıktılar. Sabah güneşi yağmur bulutlarının arkasında kaybolmak üzereydi. Berbat bir gün olacak, diye düşündü Robert.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ottawa, Kanada

Saat 24:00

KOD adı Janus olan adam askeri bir üssün nöbetçilerle korunan bir odasında on iki kişiye hitap etmekteydi.

"Hepinizin bildiği gibi Kıyamet Günü Operasyonu başlamıştır. Mümkün olduğu kadar kısa süre içinde ve gürültü ko-parmadan bulunması gereken bazı görgü tanıkları vardır. Bir sızıntı olasılığına karşılık bunları normal haberalma kanalları ile araştıramıyoruz."

"Kimi kullanıyoruz?" Rus. *İrriyar. Çabuk öfkelenen.*

"Adı Albay Robert Bellamy'dir."

"Nasıl seçildi?" Alman. *Aristokrat. Acımasız.*

"Albay CIA, FBI ve daha beş altı güvenlik kuruluşunun dosyalarının bilgisayarca incelenmesi sonunda seçildi."

"Çok rica ederim, kendisinin niteliklerini sorabilir miyim?" Japon. *Saygılı. Sinsi.*

"Albay Bellamy altı dil konuşan denenmiş bir subaydır ve örnek bir sicile sahiptir. Pek çok kere kendisini kanıtlamıştır. Yaşayan hiçbir akrabası yoktur."

"Bu işin acilliğinin farkında mıdır?" İngiliz. *Züppe. Tehlikeli.*

"Evet. Bütün tanıkları kısa sürede bulabileceğine inanıyoruz."

"Görevinin amacını biliyor mu?" Fransız. *Tartışmacı. İnatçı.*

"Hayır."

"Peki tanıkları bulunca ne olacak?" Çinli. *Akallı. Sabırlı.*

"Gerektiği biçimde ödüllendirilecektir."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi ONI'nin merkezi, on yedi millik koridorları ve yirmi dokuz bin asker ve sivil personeliyle dünyanın en büyük binası olan Pentagon'un beşinci katını kaplamaktaydı.

Kurumun iç döşemesi de denizcilik geleneklerini yansıtır. Masalar ve dosya dolapları ya İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma zeytin yeşilidir, ya da Vietnam döneminden kalma savaş gemisi grisi. Robert buraya ilk geldiğinde bu sade dekora çok şaşırmışsa da, aradan geçen yıllarda alışmıştı.

Şimdi binaya girip resepsiyon masasına geldiğinde kendisini tanıyan nöbetçi, "İyi günler, albayım. Kimliğinizi görebilir miyim?" dedi.

Robert yedi yıldır orada çalışmasına karşın bu karşılama hiç değişmemişti. Kimliğini çıkartıp gösterdi.

"Teşekkür ederim, albayım."

Robert odasına giderken park yerinde bekleyen Yüzbaşı Dougherty'yi düşündü. Yerine getirilmesi olanaksız bir görevle kendisini İsviçre'ye götürecek olan uçağa yetiştirmek için bekliyordu.

Robert bürosuna vardığında sekreteri Barbara gelmişti.

"Günaydın, albayım. Başkan yardımcısı sizi odasında bekliyor."

"Beklesin. Bana Amiral Whittaker'i bul, lütfen."

"Peki, efendim."

Robert bir dakika sonra amiralle konuşuyordu.

"Toplantının bitti herhalde, Robert."

"Birkaç dakika önce."

"Nasıldı?"

"Çok... ilginçti. Bu sabah benimle kahvaltı eder miydiniz, amiraliniz?"

Karşıda hiç duraksama olmadı. "Evet. Orada mı buluşalım?"

"Olur. Size bir ziyaretçi pasosu bırakacağım."

"Çok iyi. Bir saate kadar görüşürüz o halde."

Robert telefonu kapatırken amiral için girişe kâğıt bırakmam ne garip, diye düşünüyordu. Birkaç yıl önce buranın tek adamıydı kendisi. Acaba şimdi neler hissediyordur?

Robert iç hattan sekretini aradı.

"Buyrun, albayım?"

"Amiral Whittaker'i bekliyorum. Bir giriş belgesi çıkart."

"Hemen, efendim."

Artık ONİ'nin başkan yardımcısı Dustin Thornton'un yanına gitme zamanı gelmişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DENİZ Kuvvetleri Haberalma Dairesi müdür yardımcısı Dustin Thornton Annapolis'ten çıkan en büyük atletlerden biriydi. Thornton şimdiki mevkiini bir Kara-Deniz kuvvetleri maçına borçluydu. Thornton, Deniz Kuvvetlerinin bu en önemli maçında durum 13 - 9 karacıların lehine ve bitti düdüğünün çalmasına saniyeler varken kendi yarışanında bir top kapıp koşmaya başlamıştı. Tıpkı bir tank gibi önüne çıkanı devirerek iki saniye kala golünü atmıştı. Deniz Kuvvetleri uzun yıllardır ilk kez karacıları yenmişti. Bu olay orada kalsaydı Thornton'un durumunda bir değişiklik olmayacaktı. Olayı önemli kılan şey önemli kişilere ayrılan locada

Willard Stone ile kızı Eleanor'un bulunmalarıydı. Kalabalık günün kahramanını ayakta alkışlarken Eleanor babasına dönmüş ve , "Onunla tanışmak istiyorum," demişti.

Eleanor aşırı iştihali bir kadındı. Güzel olmamasına karşın olağanüstü bir vücudu ve tatmin olunmayan bir ihtirası vardı. Dustin Thornton'un öyle önüne çıkanı yıkarak koştüğünü görünce onun yatakta nasıl olacağını hayal etmişti. Eğer erkekliği de vücudunun diğer yanları gibi iriyse... Düş kırıklığına uğramamıştı.

Eleanor ile Dustin Thornton altı ay sonra evlenmişlerdi. Bu yalnızca başlangıçtı. Dustin Thornton kayınbabasının yanında çalışmaya başlamış ve varlığını hayal bile etmediği gizli bir dünyaya ayak basmıştı.

Thornton'un kayınbabası Willard Stone esrarlı bir insandı. Geçmişini bilinmeyen, güçlü politik dostlara sahip bir milyarderdi. Dünyanın her tarafında etkin bir gücü vardı. Altmış, altmış beş yaşlarında ve istediğini elde etmekte acımasızdı.

Kendisi hakkında pek çok söylentiler dolaşırdı. Malezya'da bir rakibini öldürttüğü, bir emirin karısıyla büyük bir aşk yaşadığı söylenirdi. Nijerya'da başarılı bir darbeyi desteklemişti. Hükümetin aleyhine getirdiği suçlamalar her seferinde esrarlı bir biçimde hasıraltı edilirdi. Rüşvet hikâyelerinden, çalınan meslek sırları ve kaybolan tanıklardan çok söz edilirdi. Stone başkanlara ve krallara danışmanlık eden bir insandı. Colorado dağlarındaki büyük malikânesinde düzenlediği seminerlere her yıl bilimadamları, sanayi devleri ve dünya liderleri katılırdı. İstenmeyen kişileri içeri sokmamak için silahlı bekçileri vardı.

Willard Stone kızının evlenmesine rıza göstermekle kalmayıp bunun için cesaret de vermişti. Yeni damadı zeki, hırslı ve en önemlisi, istenilen kalıba sokulacak bir insandı.

Evlenmelerinden on iki yıl sonra Stone damadının Güney Kore'ye büyükelçi olmasını sağlamıştı. Bundan birkaç

yıl sonra da Başkan onu Birleşmiş Milletler büyükelçiliğine getirmişti. Amiral Ralph Whittaker ONİ başkanlığından aniden alınınca yerine Thornton gelmişti.

Willard Stone o gün damadını çağırttı.

"Bu sadece başlangıç," dedi. "Senin için çok daha büyük planlarım var, Dustin. Çok büyük planlar." Ve sonra da bunları sıralamıştı.

Robert ONİ'nin yeni başkanıyla iki yıl önce tanışmıştı.

"Oturun, albay. Sicilinizden bir deha olduğunuz anlaşılıyor." Bununla ne demek istedi, diye düşündü Robert. Ama ağzını açmamaya karar verdi.

Thornton, "Amiral Whittaker'in burasını nasıl yönettiğini bilmiyorum ama bundan sonra her şey kitabına uygun yapılacaktır. Emirlerimin harfiyen yerine getirilmesini isterim. Bilmem anlatabildim mi?"

"Evet. Emirlerinizin harfiyen uygulanmasını istiyorsunuz." Robert bir de selam vermek gerekir mi, diye düşündü. "Hepsi bu kadar."

Ama o kadar değildi.

Robert bir ay sonra batıya sığınmak isteyen bir bilimadamını getirmek için Doğu Almanya'ya gitmişti. Doğu Alman gizli polis örgütü STASI bunu haber almış ve bilimadamını gözetim altında bulundurduğu için tehlikeli bir görevdi bu. Ancak Robert adamı sınırdan geçirip güvenli bir eve yerleştirmişti. Adamı Washington'a nakletme ile uğraşırken Dustin Thornton kendisini telefonla aramış ve durumun değiştiğini, görevini öylece bırakmasını söylemişti.

"Ama burada bırakırsam adamı öldürürler," demişti Robert.

"Bu, onun sorunu," demişti Thornton. "Sana geri dönme emrin verildi:"

Canın cehenneme, adamı terketmeyeceğim, diye düşündü Robert. İngiliz Gizli Servisi'nden bir arkadaşını arayıp durumu anlattı.

"Doğu Almanya'ya dönerse onu öldürürler," dedi. "Sen alabilir miydin acaba?"

"Getir bakalım, elimden geleni yaparım." Ve bilimadamı İngiltere'ye sığınmıştı.

Dustin Thornton Robert'in emirlerini dinlememesini asla bağışlamış değildi. O günden sonra iki adam arasında açık bir düşmanlık başlamıştı. Thornton durumu kayınbabasıyla konuşmuştu.

Willard Stone, "Bellamy gibi girişimi elden bırakmayanlar tehlikelidir," dedi. "Onun gibi insanlar harcanabilirler. Bunu unutma." Ve Thornton bunu unutmamıştı.

Robert de şimdi koridorda Dustin Thornton'un odasına doğru yürürken Thornton ile Whittaker arasındaki farkı düşünmekten kendini alamıyordu. Bu işte en önemli şey, güvendi. Ve o da, Dustin Thornton'a güvenmiyordu.

Robert içeri girdiğinde Thornton masasının başında oturuyordu.

"Beni görmek istemişsiniz."

"Evet. Oturun albay." İlişkileri asla ciddiden öteye gitmemişti.

"Milli Güvenlik Dairesi'ne geçici olarak atanmışsınız. Döndüğünüz zaman..."

"Dönmeyeceğim. Bu benim son görevim olacak."

"Ne?"

"İstifa ediyorum."

Robert bunu daha sonra düşünürken nasıl bir tepki göreceğinden emin olmadığını anladı. Bir olay belki. Dustin Thornton şaşırabilirdi, ya da kızardı, veya sevinirdi. Ancak o sadece başını sallayıp, "Demek böyle," demişti.

Robert odasına dönünce sekreterine, "Ben bir süre burada olmayacağım," dedi. "Bir saat sonra gidiyorum."

"Sizi bulabileceğim bir yer var mı?"

Robert General Hilliard'ın emirlerini hatırladı. "Hayır."

"Ama bazı toplantılar..."

"Hepsini iptal et." Robert saatine baktı. Amiral ile buluşma saati gelmişti.

Kahvaltılarını Pentagon'un altındaki kafeteryada yediler. Robert baş başa rahatça konuşabilecek bir köşede yer ayırtmıştı. Amiral Whittaker tam zamanında geldi; Robert onun masaya gelirken sanki bu yarı emeklilik kendini yaşlandırmış ve küçültmüş gibi görüldüğüne dikkat etti. Robert amiralin emrinde Vietnam'da ve sonra da Deniz Kuvvetleri Haberalmasına çalışmıştı ve adama saygısı büyüktü. Saygıdan da öte, diye düşündü. Amiral Whittaker babasının yerine geçmişti.

Amiral oturdu. "Günaydın, Robert. NSA'ya nakledildin mi?"

Robert başını salladı. "Geçici görevle."

İki adam garson kızın getirdiği listeyi incelediler.

Amiral, "Burasının yemeğinin ne berbat olduğunu unutmamışım," diyerek güldü. Yüzünde dile getirilmedik bir özlem ifadesiyle çevresine bakındı.

Buraya dönmeyi istiyor, diye düşündü Robert.

Siparişleri geldikten sonra Robert, "Amiralim, General Hilliard beni çok acil olarak üç bin millik yola, bir meteoroloji balonunun düştüğünü gören insanları bulmaya gönderiyor," dedi. "Çok garip bir iş. Ve daha da garip bir yanı var. General zamanın çok önemli olduğunu söylüyor, ama tanıdıklarımla ilişki kurmamamı da emrediyor."

Amiral Whittaker şaşırılmıştı. "Generalin kendine göre nedenleri vardır herhalde."

"Bunların ne olabileceğini tahmin bile edemiyorum."

Amiral Whittaker Robert'e baktı. Albay Bellamy Vietnam'da emrinde bulunduğu sırada filonun en iyi pilotuydu. Amiralin oğlu Edward Robert'in uçağındaydı ve uçaklarının düşürüldüğü o gün ölmüştü. Robert güçlükle kurtulmuştu. Amiral onu hastanede ziyaret etmişti.

Doktorlar, "Ölecek," demişlerdi. Yatakta acıdan kıvrıla-

narak yatan Robert, "Edward'a çok üzüldüm... özür dilerim," diye fısıldamıştı.

Amiral Whittaker Robert'in elini avuçları arasına almış, "Senin elinden gelen her şeyi yaptığını biliyorum," demişti. "Ama şimdi iyi olmaya çalışmalısın." Robert'in yaşamasını istiyordu. Amiral için Robert, Edward'ın yerini alacak oğluydu.

Ve Robert kurtulmuştu.

"Robert...?"

"Buyrun, amiralim."

"İsviçre görevinde sana başarılar dilerim."

"Benim son görevim olacak."

"İstifaya kararlı mısın?"

Robert bunu sadece amirale söylemişti. "Bu kadarı yeter."

"Thornton mu?"

"Yalnızca o değil. Ben başka insanların yaşamlarına müdahale etmekten bıktım artık."

Yalanlardan ve sahtekârlıktan ve asla tutmayacağım sözler vermekten bıktım artık. İnsanları kukla gibi oynatmaktan ve kukla gibi oynatılmaktan bıktım artık. Bu oyunlardan ve tehlikelerden ve ihanetlerden bıktım. Önem verdiğim her şeye mal oldu bu bana.

"Ne yapacağın hakkında bir fikrin var mı?"

"Olumlu bir şey, yararlı bir şey yapmak istiyorum."

"Ya seni bırakmazlarsa?"

"Bu onların elinde olan bir şey değil ki," dedi Robert.

ALTINCI BÖLÜM

LİMUZİN araba park yerinin nehir girişinde bekliyordu. Yüzbaşı Dougherty, "Hazır mısınız, albayım," dedi. "Evet."

Robert eşyalarını toplamak için evine gittiğinde Dougherty de kendisiyle gitti. Robert kaç günlüğüne gittiğini bilemiyordu. Olanaksız bir görev ne kadar sürerdi? Bir hafta yetecek kadar eşya aldıktan sonra son olarak da Susan'ın çerçeveli fotoğrafını bavula yerleştirdi. Resme uzun uzun bakıp Brezilya'da eğlenip eğlenmediğini düşündü. Umarım eğlenmiyordur. Umarım berbat günler geçiriyordur, diye düşündü.

Araba Andrews Hava Kuvvetleri Üssü'ne geldiğinde C2OA askeri jet uçağı hazır bekliyordu.

Yüzbaşı Dougherty elini uzattı. "Talihiniz açık olsun, albayım."

"Teşekkür ederim." *Buna gerçekten ihtiyacım olacak.* Robert uçağı girdiğinde mürettebat uçuş öncesi kontrolleri yapıyordu. Uçakta hepsi Hava Kuvvetleri üniforması giymiş bir pilot, bir ikinci pilot, bir seyir subayı ve bir kabin memuru vardı. Robert elektronik aygıtlarla donatılmış bu uçağı tanırdı. Kuyruğunda dev bir olta kâşısını andıran bir yüksek frekans anteni vardı. Kabinde duvarlara on iki kırmızı ve bir beyaz telefon yerleştirilmişti. Telsiz konuşmaları şifreliydi. Uçağın içi hava kuvvetleri mavisıyla döşenmiş, kabine rahat koltuklar yerleştirilmişti.

Robert uçakta başka yolcu olmadığını gördü. Pilot kendisini, "Hoş geldiniz, albayım," diye karşıladı. "Emniyet kemerinizi bağlarsanız hemen hareket edeceğiz."

Robert koltuğı oturur oturmaz uçak pistte ilerlemeye başladı. Bir dakika sonra havalanmışlardı. Kendisi düşürüldüğünden bu yana uçak kullanmış değildi. Bir daha uçama-

yacağını söylemişlerdi. Uçmak da laf mı, yaşamayacağımı söylemişlerdi... Bir mucizeydi, hayır, mucize değil, Susan'dı...

Vietnam. Oraya yarbay rütbesiyle gitmişti. Uçak gemisi Ranger'de taktik subayıydı, görevi savaş pilotu yetiştirmek ve saldırı stratejileri planlamaktı. A-6A Intruder bombardıman uçakları filosu komutanıydı ve savaştan başka bir şeye zaman bulamıyordu. Pek seyrek aldığı izinlerin birinde bir hafta Bangkok'da kalmış ve bu süre içinde hiç uyumamıştı. Kent erkeklerin zevklerini tatmin için yaratılmış bir Disneyland'dı sanki. Oraya ayak bastığının saatinde Taylandlı zarif bir kıza rastlamış ve bir hafta boyunca da ondan ayrılmamıştı. Kızdan Tayland dilinde birkaç cümle de öğrenmişti.

Günaydın Arun savasdi.

Nerelisin? Khun na chak nai?

Nereye gidiyorsun? Khun kamrant chain pai?

Anlamını bilmediği başka şeyler de öğretmişti ama bunları söylediğinde kıkır kıkır gülerdi.

Robert gemiye dönüğünde Bangkok uzak bir düş olmuştu. Gerçek olan savaştı ve savaş bir dehşetti. Biri uçaklardan Kuzey Vietnam'a atılan broşürlerden birini göstermişti kendisine:

Vietnamlılar,

Amerkan deniz piyadeleri Duc Pho'da Güney Vietnam kuvvetleriyle birlikte Vietnam halkına açlık ve ıstırap çekmeden özgür ve mutlu bir yaşam sağlamak için savaşmaktadır. Ancak Vietkonglara yardım ettikleri için pek çok Vietnamlı evsiz barksız kalmış, bir kısmı da ölmüştür.

Hai Mon, Hai Tan, Sa Binh, Ta Binh ve daha bir çok köy bu nedenle yok edilmiştir. Vietkong'a, yardım edecek her köy de onların akıbetini paylaşıacaktır. Seçim sizindir. Vietkong'un köylerinizi savaş alanı olarak kullanmasına izin vermediğiniz takdirde eviniz ve canınız yok olmaktan kurtulacaktır.

Kurtarıyoruz zavallıları, diye düşündü Robert. Yok ettiğimiz sadece yurtları.

Uçak gemisi Ranger baştan başa en son teknoloji ürünleriyle tika basa doluydu. Gemide 16 uçak, 40 subay ve 350 er vardı.

Geminin haberalma merkezinin görev planlama kısmında bombardıman pilotlarına en son keşif bilgi ve resimleri verilir, onlar da günlük uçuşlarını planlardı.

Robert'in bombacısı Edward Whittaker, "Bu sabah esaslı bir görev aldık," dedi.

Edward babasının daha genç bir örneğiye de, kişiliği ona hiç benzemezdi. Amiral heybetli ve ciddi, oğluysa arkadaş canlısı ve dostluk doluydu. Havacı arkadaşları komutanlarının çocuğu olmasını bağışlamışlardı. Filonun en iyi bombacısıydı ve Robert'le çok yakın arkadaş olmuşlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Robert.

"Fazla günah işlemiş olmalıyız ki, Altı Numarayı çektik."

Görevlerin en tehlikelisiydi bu. Bu görevde Hanoi, Haiphong ve Kızıl Nehir deltasına gidilirdi. Ancak yakınlarında sivil yerleşim bölgeleri varsa stratejik hedeflerin bombalanması yasaktı. Kuzey Vietnamlılar da aptal oimadıklarından askeri tesislerinin çevresini hep sivillerle doldurmuşlardı. Müttefik ordular bu durumdan yakınıyorlarsa da, Başkan Lyndon Johnson, güvenlik içinde bulunduğu Washington'dan veriyordu bu emirleri.

On iki yıl süren Vietnam savaşı Birleşik Devletle'rin en uzun süren savaşıydı. Robert Bellamy savaşa 1972'nin sonlarına doğru, Deniz Kuvvetlerinin büyük sorunlarla karşı karşıya kaldığı bir dönemde girmişti. Donanmanın F-4 filoları büyük kayıplara uğramaktaydı. Kendi uçakları Rusların MIG'lerinden daha üstün olmasına karşın Birleşik Devletler Donanması düşürdüğü her iki MIG'e karşılık bir F-4 kaybediyordu. Bu kabul edilemez bir orandı.

Robert, Amiral Ralph Whittaker'in bürosuna çağrıldı.

"Beni istetmişsiniz, amiralim."

"Esaslı bir pilot olarak ün salmışsın. Sana ihtiyacım var."

"Buyrun, efendim."

"Kahrolası düşman bizi unufak ediyor. Geniş kapsamlı bir araştırma yaptırttım. Uçaklarımızın hiçbir kusuru yok, her şey onları uçuran pilotların eğitiminde. Anlatabildim mi?"

"Evet, efendim."

"Bir grup oluşturup onları yeniden eğitmeni istiyorum..."

Yeni gruba Top Gun adı verildi ve daha eğitim tamamlanmadan ikiye bir olan oran on ikiye bire dönüştü. Kaybedilen her iki F-4'e karşılık yirmi dört MIG düşürülüyordu. Görev sekiz hafta sürmüş, Yarbay Bellamy gemisine dönmüştü. Kendisini karşılamaya çıkanların başında Amiral Whittaker vardı. "Çok esaslı bir iş başardın, Yarbay Bellamy."

"Teşekkür ederim, amiralim."

"Şimdi işimize dönelim yine."

"Ben hazırım, efendim." Robert, Ranger gemisinden otuz dört bombardıman sortisi yapmış ve herhangi bir olayla karşılaşmamıştı.

Otuz beşinci görevi Altıncı Bölgeydi.

Hanoi'yi geçmişler, Phu Tho ve Yen Bai'ye gitmek üzere kuzeybatıya uçuyorlardı. Robert'in yanında oturan Edward Whittaker radar ekranına bakmaktaydı.

Önlerindeki gökyüzü aşağıdan gelen hafif silahların beyaz, elli beş milimetrelik mermilerin koyu gri, yüz milimetrelik mermilerin siyah ve ağır makineli tüfeklerin renkli iz fişekleriyle rengarenkti.

Eddie, "Hedefe yaklaşıyoruz," dedi. Kulaklıklardaki se-

sinde çok uzakta olduğu sanılabilirdi.

"Tamam."

A-6A Intruder uçağı saatte 450 mille uçuyordu ve taşıdığı bombaların ağırlığına karşın düşmanın izleyemeyeceğı kadar hızlı gidiyordu.

Robert uzanıp ana silah anahtarını çevirdi. Şimdi on iki 250 kiloluk bomba atılmaya hazırды. Uçak doğruca hedefe gidiyordu.

Telsizde bir ses, "Romeo - saat dört yönünde bir hortlak var."

Robert dönüp baktı. Güneş yönünden bir MIG üzerine doğru gelmekteydi. Robert hemen yan yatıp uçağı sert bir pikeye soktu. MIG peşinden ayrılmamıştı. Bir roket fırlattı. Robert gösterge tablosuna baktı. Roket hızla geliyordu. Üç yüz metre... iki yüz elli... iki yüz...

"Ne bekliyoruz?" diye bağırdı Edward.

Robert son saniyeye kadar bekledi, sonra bir öbek maden talaşı atıp döndü ve yukarı çıkmaya başladı. Roket maden talaşını izleyip zararsızca toprağa saplandı.

"Teşekkürler Tanrım," dedi Edward. "Sana da teşekkürler, dostum."

Robert yükselmeye devam ederek MIG'in arkasına geçti. Pilot kaçmaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Robert attığı Sidewinder roketinin MIG'in egzozuna girip patladığını gördü. Bir an sonra gökyüzünde bir maden yağmuru başladı.

Kulaklıkta bir ses duyuldu. "Aferin, Romeo."

Uçak şimdi hedefin üstüne varmıştı. "Tamam," diyen Edward bombaları boşaltan kırmızı düğmeye bastı. Görev tamamlanmıştı. Robert uçak gemisine dönmek üzere uçağı yeni rotaya soktu.

Tam o anda bir sarsıntı oldu. Hızlı bombardıman uçağı birden ağırlaştı.

"İşabet aldık!" diye bağırdı Edward.

Her iki yangın uyarı lambası yanıyordu. Uçak kontrol-

dan çıkmak üzereydi.

Kulaklıkta bir ses, "Romeo, ben Tiger. Seni korumamızı ister misin?" dedi.

Robert ani bir karar verdi. "Hayır, siz hedeflerinize devam edin. Ben üsse dönmeye çalışacağım."

Çok hız kaybeden uçağı yönetmek her an biraz daha güçleşiyordu.

Edward sinirli bir sesle, "Daha hızlı, yoksa yemeğe geç kalacağız," dedi.

Robert altimetreye baktı. Gösterge hızla düşüyordu. Telsizinin düğmesine bastı. "Romeo üssü arıyor. Yaralandık."

"Burası üs Romeo. Yaran ne kadar ağır?"

"Bilemiyorum. Dönebilirim sanıyorum."

"Bir dakika. Tamam, dön Charlie."

Uçak gemisine geldikleri an inebilecekleri demekti bu.

"Anlaşıldı."

"Talihin açık olsun."

Uçak yalpalamaya başlamıştı. Robert bunu düzeltip yükselmeye çalıştı. Yüzü çok gergindi. Çok hızla alçalıyorlardı. "Tahmini varış ne kadar?" diye sordu.

Edward önündeki haritaya baktı. "Yedi dakika."

Robert uçağı bütün ustalığıyla kullanıyor, düz bir rotada tutmaya çalışıyordu. Ancak çok hızla alçalıyorlardı. Sonunda Tonkin Körfezi'nin parlak mavi suları görüldü.

"Geldik işte," dedi Robert. "Bir iki mil daha kaldı."

"Müthiş. Zaten ben hiç..."

Ve ne olduklarını anlamadan iki MIG uçağı birden üzerlerinde belirdi. Uçağa mermiler çarpıyordu. "Eddie! At-la!" Robert yanına döndü. Edward'ın sağından isabet almıştı. Kokpit kan içindeydi.

"Hayır!" Bir çığlıktı bu.

Robert bir an sonra göğsünde bir darbe hissetti. Uçuş üniforması kana bulanmıştı. Uçak döne döne düşmeye baş-

ladı. Robert bayılmak üzere olduğunu hissediyordu. Son kalan gücüyle emniyet kemerini açtı. Dönüp Edward'a son bir kere bakarak, "Çok üzıldüm," diye mırıldandı. Sonra da kendini kaybetti. Düğmeye basıp koltuğunu uçaktan nasıl fırlatıp denize paraşütle indiğini bilemiyordu. İmdat çağrısı üzerine Yorktown gemisinden gelen bir helikopter kendisini kurtarmak için bekliyordu.

Robert'i helikoptere alınca bir sağlık eri, "Bu hastaneye kadar bile yaşamaz," dedi.

Robert'e bir morfin yapıp göğsünü sararak Cu Chi Üs-sü hastanesine götürdüler.

Cu Chi, Tay Ninh ve Dau Tieng üslerine hizmet veren hastanenin barakalardan oluşan on iki koğuşunda dört yüz yatağı vardı. Biri ameliyathılar, diğeri yanıklar için iki yoğun bakım ünitesi her zaman doluydu. Robert hastane zemininde bir kan izi bırakarak içeri alındı.

İşi başından aşkın bir cerrah Robert'in sargılarını kesip yarasına baktıktan sonra başını salladı. "Kurtulamaz."

Ve doktor yürüdü gitti.

Bilinçlilikle bilinçsizlik arasında gidip gelen doktorun sesini çok uzaklardan işitmişti. Demek buymuş, ölmenin ne berbat yolu ama, diye düşündü.

"Ölmek istemiyorsun, değil mi, denizci? Gözlerini aç. Haydi ama."

Robert gözlerini açınca beyaz bir üniforma ile bir kadın yüzünü seçebildi. Bir şey daha söylüyordu ama sözcükleri çıkaramıyordu. Koğuş doktorların emirler yağdırmaları, hastaların inleme ve çığlıklarıyla çok gürültülüydü.

Robert'in bundan sonraki kırk sekiz saatten hatırladığı yalnızca bir bulanıklıktı. Sonradan öğrendiğine göre hemşire Susan Ward doktorlardan birini onı ameliyat etmesi için kandırılmış ve gerekli kanı kendisi vermişti. Robert'i yaşatmak için üç damarına birden aynı anda kan vermişlerdi.

Ameliyat sona erince başcerrah, "Boşuna zaman kaybet-

tik. Yüzde on kurtulma şansı yok," diyerek içini çekti.

Ancak doktor Robert Bellamy'yi tanımıyordu, Susan Ward'ı da. Robert ne zaman gözlerini açsa Susan oradaydı; elini tutuyor, alnını okşuyor, ihtiyaçlarını gideriyor, onu yaşama döndürmeye çalışıyordu. Robert uzun bir süre kendine gelemeyip sayıkladı durdu. Susan karanlık koğuştaki sessizce yanında oturup sayıklamalarını dinliyordu.

"Yanlış! Hedefe doksan dereceyle yaklaşamazsın... hedefe çarparsın sonra.. ya da nehire.. Birkaç derece sola kaysınlar... söyle onlara."

"Söyleyeceğim," dedi Susan.

Robert ter içindeydi. Susan onun terini kuruladı. "Emniyet pimini çıkartmazsan koltuk havaya fırlamaz... beşini de çıkaracaksın... kontrol et..."

"Tamam, sen uyumana bak şimdi."

"Fırlatma mekanizmasının ayarı bozuldu... kimbilir bombalar nereye düşmüştür..."

Susan hastasının dediklerinin çoğunu anlamazdı.

Susan Ward acil ameliyat odası hemşirelerinin başıydı. Idaho'da küçük bir kasabadan geliyordu. Komşuları belediye başkanının oğlu Frank Prescott'la birlikte büyümüştü. Kasabada herkes onların bir gün evleneceklerine inanırdı.

Susan'ın çok sevdiği bir kardeşi vardı. Michael on sekizine bastığı gün askere yazılmış ve Vietnam'a gönderilmişti. Susan ona her gün mektup yazardı. Askere gittiğinin üçüncü ayı eve bir telgraf geldi. Susan açmadan biliyordu telgrafın ne olduğunu.

Frank Prescott haberi duyar duymaz koşup geldi. "Ne kadar üzüldüm bilemezsin, Susan. Michael'i çok severdim." Ve sonra da hiç de yerinde olmayan bir teklifte bulundu. "Haydi, gel hemen evlenelim."

Susan gence baktı ve kararını verdi. "Hayır. Ben daha önemli bir şey yapmalıyım."

"Tanrı aşkına! Benimle evlenmekten daha önemli ne olabilir?" Bunun yanıtı, Vietnam'dı. Susan Ward hemşirelik okuluna gitti.

Albay Robert Bellamy tekerlekli sedyeyle getirilip de ölüme mahkûm edildiğinde Susan on bir aydır Vietnam'da yılmadan çalışmaktaydı. Üçlü muayene acil hastanelerinde sık sık başvurulan bir yöntemdi. Doktorlar iki üç yaralıyı muayene edip hangisini kurtaracaklarına karar verirlerdi. Susan da hiç anlayamadığı bir nedenle Robert Bellamy'nin parçalanmış vücuduna baktığı anda onu ölüme terketmemeye karar vermişti. Kurtarmaya çalıştığı kardeşi miydi? Yoksa başka bir neden mi vardı? Bitkindi, yorgunluktan ayakta duramıyordu, ama dinlenme saatlerini feda edip her boş dakikasını onun yanında geçirmeye başlamıştı.

Susan hastanın dosyasına da bakmıştı. Bellamy usta bir Deniz Kuvvetleri pilotu ve eğitmeniydi. Deniz Haçı madalyasını kazanmıştı. Chicago'nun güneyinde küçük bir sanayi kenti olan Harvey'de doğmuştu. Kolejden mezun olduktan sonra Deniz Kuvvetlerine katılmış ve Pensacola'da eğitim görmüştü. Bekârdı.

Robert Bellamy ölüm ve yaşam arasındaki o ince çizginin üzerindeyken Susan her gün kendisine aynı şeyi fısıldamıştı: "Haydi, denizci, seni bekliyorum."

Robert hastaneye getirildiğinin altıncı günü yine sayıklarken aniden yatakta doğrulmuş, Susan'a bakmış ve, "Düş değilmiş. Gerçeksin sen," demişti.

Susan'ın kalbi duracak gibi oldu. "Evet," dedi. "Gerçeğim."

"Ben düş gördüğümü sanıyordum. Cennete gittiğimi ve Tanrının seni bana verdiğini sanıyordum."

Susan Robert'in gözlerinin içine baktı, çok ciddi bir sesle, "Eğer ölseydin seni öldürürdüm," dedi.

Robert çevresine bakındı. "Neredeyim ben?"

"Cu Chi'de 12. Hastane'desin."

"Ne kadardır buradayım?"

"Altı gün oldu."

"Eddie..."

"Çok üzgünüm."

"Amirale söylemem gerek."

Eddie Robert'in elini avuçları arasında tuttu. "Biliyor. Seni ziyarete geldi."

Robert'in gözleri doldu. "Bu kahrolası savaştan nefret ediyorum. Ne kadar nefret ettiğimi anlatamam."

Robert'in o andan sonraki iyileşmesi doktorları şaşırttı. Susan'a, "Onu yakında taburcu deceğiz," dediler. Susan'ın kalbi duracak gibi oldu.

Robert, Susan Ward'a âşık olduğu anı bilemiyordu. Belki de yaralarını sararken yakınlarla düşen bomba seslerini duyduklarında kızın, "Bak bizim şarkımızı çalıyorlar," dediği anda âşık olmuştu.

Ya da Robert'in Washington'da Walter Reed hastanesine gönderileceğini söyledikleri andı. "Benim burada kalıp bu olağanüstü vücudu başka bir hemşirenin eline geçirmesine göz yumacağımı mı sanıyorsun?" demişti Susan. "Hayır, efendim. Ben seninle gelmek için bütün kaynaklarımı kullanacağım."

İki hafta sonra evlendiler. Robert'in tam olarak iyileşmesi bir yıl sürdü ve bu süre içinde gece gündüz Susan onun ağzından her çıkan sözü yerine getirdi. Robert yaşamı boyunca onun gibi birine ne rastlamış, ne de herhangi birini o kadar sevebileceğini düşünmüştü. Onun merhametini ve duyarlılığını, tutkusunu ve canlılığını, güzelliğini ve neşesini seviyordu.

Birinci yıldönümlerinde, "Sen dünyanın en güzel, en olağanüstü, en merhametli insanısın," dedi. "Bu dünyada senin sevecenliğine, zekâna ve esprine sahip bir kişi daha yoktur."

Susan onu kucaklayıp, "Ben de senin için öyle düşünüyorum," dedi.

Ortak olan sadece aşkları değildi. Birbirlerinden hoşla-

nıyorlar, birbirlerine saygı duyuyorlardı. Arkadaşlarının hepsi onlara gıpta ediyorlardı ve bunda da haklıydılar. Kusursuz bir evlilikten söz açıldığında örnek verilen hep Robert'le Susan olurdu. Her bakımdan birbirine uyan bir çift, tam birer ruh dostuydular. Susan Robert'in tanıdığı en şehvetli kadındı. Bir parmak dokunmasıyla birbirlerini alev alev yakarlardı. Bir akşam resmi bir davete gideceklerdi. Robert duşu yaparken, asımsız bir tuvalet giymiş ve makyajını tamamlamış olan Susan içeri girdi.

"Tanrım, ne kadar da seksi görünüyorsun," dedi Robert. "Ne yazık ki, hiç zamanımız yok."

"Ah, orasını hiç merak etme," diye mırıldandı Susan. Bir dakika sonra tuvaletini çıkarmış duşun altına girmişti o da.

O gece partiye hiç gitmediler.

Susan Robert'in kendisinden önce ihtiyaçlarını sezer ve yerine getirirdi. Robert de ona karşı öyleydi. Susan masanın üstünde, ya da ayakkabılarının içinde küçük aşk mektupları bulurdu. Ve paylaştıkları o kahkahalar...

Hoparlörde pilotun sesi duyuldu. "On dakika sonra Zürih'e ineceğiz, albayım."

Robert Bellamy bir anda kendine geldi. On beş yıldır ONI'deydi, pek çok güç işin altından kalkmıştı, ama bu kadar garip bir şeye de rastlamış değildi. Samanda iğne aramak derler buna, diye düşündü. Oysa ben saman yığınının nerede olduğunu bile bilmiyorum.

"Emniyet kemerinizi bağlayın, lütfen."

Uçak ormanların üzerinden uçarken birden aşağıda Zürih havaalanının ışıkları görüldü. Pilot indikten sonra uçağı büyük terminale değil de, yan taraftaki bir binanın önüne çekti. Yerde son yağın yağmurun birikintileri vardı ama gökyüzü açıktı.

"Çılgın bir hava," dedi pilot. "Pazar günü güneşliydi, bu-

gün akşama kadar yağmur yağdı ve şimdi de açılıyor. Burada insana saat değil, barometre gerek. Size bir araba bulmamı ister miydiniz, albayım?"

"Teşekkür ederim, istemem." O andan başlayarak artık yalnızdı. Uçağın uzaklaşmasını bekledi, sonra minibüse binip havaalanı oteline gitti. Başını yastığa koyar koymaz da uyudu.

YEDİNCİ BÖLÜM

İkinci Gün
Saat 8:00

ROBERT ertesi sabah otelin Europcar araba kiralama masasındaki memurun önüne gitti.

"Guten Tag."

İsviçre'nin Almanca konuşulan kısmında olduğunu hatırladı. "Guten Tag," dedi. "Arabanz var mıydı acaba?"

"Var, efendim. Ne kadarlık istiyordunuz?"

Güzel bir soru. Bir saat mi? Bir ay mı? Yoksa bir iki yıl mı? "Şimdiden bilemem," dedi.

"Arabayı buraya mı teslim edeceksiniz?"

"Olabilir."

Memur garip garip baktı yüzüne. "Peki. Şu kâğıtları doldurun, lütfen."

Robert arabanın parasını General Hilliard'ın verdiği siyah kredi kartıyla ödedi. Memur kartı şaşkınlıkla inceledikten sonra, "Bir dakika," deyip bir odaya gitti. Adam döndüğünde, Robert, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Hiçbir sorun yok."

Robert gri bir Opel Omega kiralamıştı. Arabaya atladığı gibi Zürih'e doğru sürdü. İsviçre'yi severdi. Burası dünyanın en güzel ülkelerinden biriydi. Yıllar önce orada kayak

sporu yapmıştı. Daha sonraki yıllarda da, İsviçre haberalma servisi olan Casusluk Dairesi'yle birlikte bazı işler yapmıştı. Daire İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra üç bölüme ayrılmıştı: D, F ve İ bölgeleri yani Almanya, Fransa ve İtalya bölümleri. Büronun şimdiki görevi Cenevre'deki çeşitli Birleşmiş Milletler kurumlarının yaptıkları gizli operasyonlarla ilgilenmekti. Robert'in Casusluk Dairesi'nde pek çok dostu vardı ama General Hilliard kimseyle ilişki kurmamasını emretmişti.

Kente yirmi beş dakikada vardı. Dübendorf çıkışından girip Dolder Grand Otel'i'ne gitti. Otel hatırladığı gibiydi: Yemyeşil çimenler ortasında Zürih gölüne bakan görkemli bir İsviçre şatosu. Arabasını park edip otel lobisine girdi. Resepsiyon masası soldaydı.

"Guten Tag."

"Guten Tag. Haben Sie ein Zimmer für eine Nacht?"

"Ja. Wie mochten Sie bezahlen?"

"Mit Kreditkarte." Adam oda parasını neyle ödeyeceğini sorduğunda Robert burada da General Hilliard'ın kartını denemeye karar vermişti. Ondan sonra İsviçre'nin bir haritasını alıp otelin yeni inşa edilen kanadında bir odaya çıktı. Odasında pencereyi açıp dipdiri sonbahar havasını içine çekerken önündeki görevi düşünüyordu.

İşe başlamak için elinde hiçbir ipucu yoktu. Denklemin unsurlarının hiçbiri bilinmiyordu. Turist şirketinin adı. Yolcu sayısı. Adları ve nereli oldukları. "Tanıkların hepsi İsviçre'de mi? "Sorun bu zaten. Nerede olduklarını da, kimliklerini de bilmiyoruz." Ve tanıkların birkaçını bulmak da yeterli değildi. "Hepsini bulmalısınız." Robert'in elinde bigi olarak bir tarih ve bir yer adı vardı: 14 Ekim Pazar, Uetendorf.

Oysa başlaması için elle tutulur bir şeye ihtiyacı vardı.

Yanlış hatırlamıyorsa günlük tur otobüsleri sadece iki büyük kentten kalkardı: Zürih ve Cenevre. Robert masanın çekmecesinden telefon rehberini aldı. M harfine bakmalı-

yım, yani mucizeye, diye düşündü. Rehberde sekiz on şirket adı vardı. Hepsini tek tek kontrol etmek zorundaydı. Şirketlerin adreslerini bir kâğıda yazıp hemen sokağa fırladı.

Tour Servis'in iki memurundan birine, "Özür dilerim," diye yaklaştı. "Karım geçen pazar günü sizin turlardan birinde çantasını otobüste bırakmış. Uetendorf dışında düşen meteoroloji balonunu görünce heyecana kapılıp unutmuş."

Memur kaşlarını çatı. "Yanılmış olacaksınız. Bizim Uetendorf yakınlarından geçen turumuz yoktur."

"Özür dilerim."

İkinci durağı daha verimli gibiydi.

"Sizin Uetendorf bölgesine giden turlarınız var mıdır?"

"Elbette. İsviçre'nin her yanına tur düzenleriz. Zermatt'a çıkan Tell Özel, ayrıca Palm Express. Büyük Tur on beş dakika.."

"Pazar günü düşen meteoroloji balonunu seyretmek için duran bir turunuz var mıydı acaba? Karım otele gelmekte gecikmişti de..." Memur buna içerlemiş gibiydi. "Biz turlarımızın dakik olmasıyla gurur duyarız. Daha önceden kararlaştırılmamış yerlerde asla durmayız."

"Şu halde o balona bakmak için duran sizin otobüslerinizden biri değildi?"

"Kesinlikle."

"Teşekkür ederim."

Robert üçüncü olarak istasyon meydanındaki Sunshine Turları'na gitti. "İyi günler. Sizden tur otobüslerinizden biri hakkında bilgi isteyeceğim. Uetendorf yakınlarında bir meteoroloji balonunun düştüğünü ve sizin otobüsünüzden yolcuların bakması için orada yarım saatlik bir mola verildiğini öğrendim."

"Hayır hayır, yalnızca on beş dakika durmuştu. Tarifemiz çok kesindir."

Adam, "Bunu neden sorduğunuzu öğrenebilir miyim?" diye sordu.

Robert cebinden kendisine verilen çeşitli kimliklerden birini çıkardı. "Ben bir muhabirim," dedi. "Travel and Leisure dergisi için İsviçre otobüslerinin diğer ülkelere kıyasla ne kadar dakik olduğu hakkında bir yazı hazırlıyorum. Sürücünüzle konuşabilir miydim acaba?"

"Çok ilginç bir yazı olacak bu. Biz İsviçreliler dakikliğimizle gurur duyarız."

"Ve bunda da haklısınız," dedi Robert.

"Şirketin adı belirtilecek mi?"

"Elbette."

Memur güldü. "Eh, o zaman bunun bir sakıncası yok."

"Kendisiyle şimdi konuşabilir miyim?"

"Bugün izin günüdür." Adamın adını bir kâğıda yazdı.

Robert Bellamy kâğıdı tersinden okudu. Hans Beckerman.

Memur bir de adres yazdı. "Kappel'de oturur. Zürih'in kırk kilometre dışında. Onu evinde bulabilirsiniz sanırım."

Robert Bellamy kâğıdı aldı. "Çok teşekkür ederim. Ha, aklıma gelmişken sorayım: O belirli tur için kaç bilet sattığınızı biliyor musunuz?"

"Elbette. Bütün turlarımızın kayıtlarını saklarız. Bir dakika." Adam tezgâhın altından bir defter çıkarttı. "Burada işte. Pazar. Hans Beckermann. Yedi yolcu. O gün Iveco küçük otobüsüyle tura çıkmış."

Yedi bilinmeyen yolcu ve bir sürücü. "Acaba yolcuların adlarını bilir miydiniz?"

"Biz turumuza katılanların kim olduklarını aramayız, efendim."

"Teşekkür ederim." Robert kapıya doğru yürüdü.

Memur arkasından, "Yazının bir kopyasını da bize gönderirsiniz herhalde," diye seslendi.

"Hiç merak etmeyin."

Bilmecenin birinci parçası tur otobüsü olduğundan Robert belki bir ipucu bulurum düşüncesiyle otobüslerin kalktı-

ğı Talstrasse'ye gitti. Iveco otobüsü on dört kişilikti ve dik Alp yollarına tırmanacak kadar küçüktü. Yedi yolcu kimlerdi ve nereye gitmişlerdi? Robert arabasına döndü. Haritasına bakıp yolunu işaretleyerek Lavessneralle caddesinden kenti terk ederek Kappel köyüne doğru sürdü. Güneye inerken Zürih'i çevreleyen alçak tepeleri geçtikten sonra Alplere tırmanmaya başladı. Adliswil ve Langnau ve Hausen ve hepsi de bir kartpostal güzelliğinde olan adını bilmediği köylerden geçerek bir saat sonra Kappel'e girdi. Küçük köy bir lokanta, bir kilise, bir postane ile tepelere serpiştirilmiş onbeş yirmi evden oluşuyordu. Robert arabasını park edip lokantaya girdi. Garson kadın kapı yanındaki masalardan birini silmekteydi.

"Özür dilerim, bayan. Acaba Herr Beckermann'ın nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Evet." Kadın yolun aşağısını işaret etti. "Kiliseden sonra sağa sapacaksınız."

"Teşekkür ederim."

Robert kiliseye gelince sağa sapıp iki katlı bir taş evin önünde arabayı durdurdu, kapıya yürüdü. Zil göremediği için kapıyı tıklattı.

Kapı hafif bıyıklı iriyarı bir kadın tarafından açıldı. "Efendim?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bay Beckermann evde mi?"

Kadın kuşkuyla süzdü bu yabancıyı. "Ne istiyordunuz?"

Robert gülümsedi. "Siz Bayan Beckermann olmalısınız." Muhabir kimlik kartını çıkardı. "Ben İsviçre otobüs sürücüler konusunda bir yazı hazırlıyorum. Kocanızın İsviçre'nin en güvenli sürücülerinden biri olduğunu duydum."

Kadın hemen gülümsedi, gururla, "Benim Hans'ım kursuz bir sürücüdür," dedi.

"Bunu çok kimseden duydum, Bayan Beckerman. Kendisiyle bir röportaj yapmak isterdim."

"Hans'ımla bir dergi için röportaj mı? Ne kadar heyecan verici bir şey. İçeri buyrun, lütfen."

Kadın Robert'i küçük ama tertemiz bir odaya aldı. "Siz bir dakika bekleyin, ben gidip Hans'ı getireyim," dedi.

Evin çatısı alçak ve kirişliydi, yerler tahta ve mobilya da ahşaptı. Odada bir şömine, pencerelerde dantelli perdeler vardı.

Robert orada beklerken bunun sadece en iyi ipucu değil, tek ipucu olduğunu düşündü. Turu düzenleyenler yolcu adını almıyorlardı. Buradan sonra gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Zayıf ve saçsız bir adam girdi içeri. Teni solgundu ve görüntüsüyle çok çelişkili olan kalın ve kapkara bir bıyığı vardı. "İyi günler, Bay..."

"Smith. İyi günler. Sizinle tanışacağım anı merakla bekliyordum, Bay Beckerman."

"Karım otobüs sürücüleri hakkında bir yazı hazırladığınızı söyledi."

Robert yılışık bir gülümsemeyle baktı adama. "Evet. Dergim sizin güvenli bir sürücü olmanız..."

"Palavra!" diye bağırdı adam. "Sen dün öğleden sonra düşen o şeyin peşindesin, değil mi?"

Robert şaşırmış görünmeyi başardı. "Doğrusunu isterse-
niz onunla da ilgileniyorum."

"O zaman neden açıkça öyle demiyorsun? Gel, otur bakalım."

"Teşekkür ederim." Robert oturdu.

"Bir içki ikram edemeyeceğim, kusura bakma," dedi adam. Karnına vurdu. "Ülser. Doktorlar sancıyı geçirecek bir ilaç bile veremiyorlar. Hepsine karşı alerjim varmış." Kendisi de Robert'in karşısına oturdu. "Ama sen buraya benim sağlığımı konuşmaya gelmedin, değil mi? Öğrenmek istediğin nedir?"

"Pazar günü Uetendorf yakınlarına düşen meteoroloji

balonunu görmek için inen yolcularınız hakkında konuşmak istiyordum."

Hans Beckerman gözlerini dikmiş, yüzüne bakıyordu. "Meteoroloji balonu mu? Hangi meteoroloji balonu? Sen neden söz ediyorsun?"

"Düşen balon..."

"Yani uzay gemisi demek istiyorsun."

Şaşma sırası Robert'e gelmişti. "Uzay gemisi mi?"

"Elbette. Bir uçan daire."

Robert birden ürperdi. "Yani siz bir uçan daire mi gördünüz?"

"Evet. İçindeki cesetleri de."

"Dün İsviçre Alpleri üzerinde bir NATO meteoroloji balonu düştü. İçinde çok gizli askeri araç vardı."

Robert sakin olmaya çalışarak, "Bay Beckermann, siz gördüğünüzün uçan daire olduğundan emin misiniz?"

"Elbette. UFO denilen şeylerden biriydi."

"Ve içinde ölü insanlar vardı?"

"İnsan değil. Yaratıklar. Onları anlatmak çok güç." Adam ürperdi. "İri ve garip gözleri olan çok küçük yaratıklar. Üzerlerinde gümüş gibi parlayan elbiseler vardı. Çok korkunçtu."

Robert'in kafası karışmıştı. "Bunu yolcularınız da gördümü?"

"Elbette. Hepimiz gördük. Orada on beş dakika kadar kaldım. Daha çok kalmak istediler ama şirketimiz tarife konusunda çok kesindir."

Robert sorusunu sormadan alacağı yanıtın ne olacağını biliyordu. "Bay Beckerman, acaba yolcularınızın adlarını biliyor muydunuz?"

"Bayım ben bir otobüs sürücüsüyüm. Yolcular biletlerini Zürih'ten alırlar. Güneye Interlaken'e ve sonra kuzeybatıya Bern'e gideriz. Yolcular ya Bern'de inerler, ya da Zürih'e dönerler. Kimse de adını söylemez."

"Peki onları tanımanın hiçbir yolu yok mu?"

Beckerman bir an düşündü. "O turda çocuk olmadığını söyleyebilirim. Yalnızca erkek vardı."

"Yalnız erkek mi?"

Otobüs sürücüsü yine düşündü. "Hayır. Bir de kadın vardı."

Bu iyi işte. Şimdi işim kolaylaştı. Bundan sonraki soru da şu olmalı: Neden aldım bu görevi? "Yani söylemek istediğiniz şu mu, Bay Beckerman? Zürih'te otobüsünüze bir grup turist bindi ve tur sona erince de inip gittiler."

"Evet, Bay Smith."

Şu halde saman yığını bile yoktu ortada. "Yolcular hakkında hatırladığınız bir şey var mı? Gözünüze çarpan bir şey? Ya da söyledikleri ya da yaptıkları bir şey?"

Beckerman başını salladı. "Bayım, bu işte yıllarını geçirdikten sonra onları görmeyip duymamayı öğrenirsin. Bir iş çıkarmazlarsa yani. O Alman gibi."

Robert birden kaskatı kesildi. "Hangi Alman?"

"Bütün yolcular uçan daire ile ölü yaratıkları görünce heyecandan yerlerinde duramadılar, ama o yaşlı adam Bern'e gitmemiz için acele edip durdu. Ertesi sabah üniversitede vereceği konferansı hazırlayacakmış da..."

Bir başlangıç. "O adam hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Üzerinde siyah bir padesü vardı."

"Bay Beckerman, sizden bir ricam olacak. Benimle Uetendorf'a gelir miydiniz?"

"Benim izin günüm bugün. Ben..."

"Size ücretinizi vermeye hazırım."

"Öyle mi?"

"İki yüz mark."

"Ama ben.."

"Dört yüz mark."

Beckerman bir an düşündü. "Neden olmasın? Hava güzel, değil mi ya?"

Luzern ve Immensee ve Mujgen köylerini geride bırakıp güneye doğru indiler. Manzara insanın soluğunu kesecek kadar güzelse de, Robert bunu fark edemeyecek kadar düşünceliydi.

Eski Benedictine manastırıyla Engelberg'i, ve Interlaken'e açılan Brünig geçidini, masmavi suların üstünde bembeyaz yelkenlileriyle Faulensee'yi geçtiler.

"Daha ne kadar kaldı?" diye sordu Robert.

"Çok kalmadı."

Bir saat sonra Spiez'e geldiklerinde Beckerman, "Çok az kaldı," dedi. "Thun'u geçtikten hemen sonra."

Robert kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. İnsan hayalgücünün çok ötesinde bir şeye tanık olmaya hazırlanıyordu: yıldızlardan gelen ziyaretçiler. Thun köyünü de geçtikten sonra yol kenarındaki bir ağaçlığa yaklaşıırken Beckerman, "İşte!" dedi.

Robert frene basıp arabayı yol kenarına çekti.

"Yolun karşısında. Şu ağaçların ardında."

Arkalarından gelen bir kamyonu yol verdikten sonra iki adam karşıya geçtiler. Robert otobüs sürücüsünün ardından ağaçlığa girdi.

Şimdi yol görünmüyordu. Ağaçlar arasındaki açıklığa girerken Beckerman, "İşte orada!" dedi.

Önlerinde bir meteoroloji balonunun parçalanmış kalıntıları vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

BEN bu iş için yaşlandım artık, diye düşündü Robert. Az daha o uçan daire masalına inanıyordum. Hans Becker-

man şaşkın şaşkın yerdeki nesneye bakıyordu. "Ama bizim gördüğümüz bu değildi!" dedi.

Robert içini çekti. "Evet, değildi."

Beckerman başını salladı. "Ama dün buradaydı."

"Küçük yeşil adamlar onu alıp götürdüler herhalde."

Beckerman ısrarlıydı. "Hayır, hayır. Onların ikisi de ölüydü."

Ölü. Tam da benim görevimi özetleyen sözcük bu. Tek tanıgım uçan daireler gören yaşlı bir bunak.

Robert daha yakından incelemek için balonun yanına yürüdü. Çapı beş metre olan alüminyum bir zarftı balon, yere çarptığında parçalanmıştı. General Hilliard'ın dediği gibi içindeki bütün aygıtlar alınmıştı.

Robert bir ipucu arayarak balonun çevresini dolaştı. Ama hiçbir şey yoktu. Gördüğü onlarca balondan farksızdı.

Yaşlı adam ise tam bir Alman inadına sahipti. "O yaratıklar... Onlar onu bu hale çevirdiler. Her şeyi yapar onlar."

Burada yapacak başka bir şey yok, diye düşündü Robert. Otlar arasında yürürken çorapları ıslanmıştı. Tam dönecekken duraksadı. Aklına bir şey gelmişti. Biraz yürüdü, yine duraksadı. Dönüp balonun yanına geldi. "Yardım et de şunun ucunu kaldıralım," dedi.

Beckerman şaşkın şaşkın baktı yüzüne. "Bunu kaldırma mı mı istiyorsunuz?"

"Lütfen."

Beckerman omuzlarını silkti. Hafif madenin bir ucundan tuttu, Robert de öteki ucundan tutup kaldırdı ve havada tuttukları balonun altına girip ortaya doğru yürüdü. Ayakları yine otların içine girmişti. "Burası ıslak," diye seslendi.

"Elbette. Dün bütün gün yağmur yağdı. Her yer ıslak."

Robert balonun altından çıktı. "Kuru olmalıydı ama." Pilot, çılgın bir hava demişti. Pazar günü güneşlikti. Balonun düştüğü gün. Bütün gün yağmur ve ondan sonra açık bir ge-

ce. Burada insanın saati yerine barometresi olması gerek.

"Ne?"

"Uçan daireyi gördüğünüzde hava nasıldı?"

Beckerman bir an düşündü. "Güzel bir öğleden sonraydı."

"Güneşli mi?"

"Evet, güneşli."

"Ama dün bütün gün yağmur yağdı, değil mi?"

Beckerman şaşkındı. "Ee, ne çıkar bundan?"

"Balon bütün gece burada kalmış olsaydı, altındaki toprak kuru olurdu - ya da, en azından hafif nemli. Ama şimdi burası da çevredeki toprak gibi su içinde."

Beckerman yüzüne bakıyordu. "Anlamadım. Ne demek bu?"

"Birisi dün yağmur başladıktan sonra bu balonu buraya koymuş ve senin gördüğünü almış demek." Yoksa aklına gelmeyen daha mantıklı bir açıklama olabilir miydi?

"Böyle çılgınca bir şeyi kim yapmış olabilir ki?"

O kadar çılgınca değil, diye düşündü Robert. İsviçre hükümeti meraklıları kandırmak için bunu yerleştirmiş olabilir. Bir olayı örtmenin birinci adımı yanlış bilgilendirmektir. Robert ıslak çimenler arasında kendi kendine küfürler yağdırarak dolaşmaya başladı.

Hans Beckerman kuşkuyla bakıyordu Robert'e. "Hangi dergi için yazdığınızı söylemişsiniz, bayım?"

"Travel and Leisure."

Hans Beckerman'ın gözleri parladı. "Şu halde öteki adam gibi siz de benim resmimi çekmek isteyeceksiniz."

"Ne?"

"Resimlerimizi çeken o fotoğrafçı gibi dedim."

Robert donup kaldı. "Sen neden söz ediyorsun?"

"O fotoğrafçı. Uçan dairenin kalıntısı önünde resmimizi çeken adam. Herbirimize birer kopya göndermeye söz vermişti. Yolculardan da bazılarının fotoğraf makineleri vardı."

"Bir dakika. Yani biri yolcuların uçan daire önünde res-

mini mi çekti diyorsun?"

"Evet, bunu söylemeye çalışıyorum işte."

"Ve herbirinize bir kopya göndereceğine söz verdi, öyle mi?"

"Evet."

"Şu halde sizin adınızı ve adresinizi aldı."

"Elbette. Resimleri başka nasıl gönderebilirdi ki?"

Robert üzerine çöken sevince bıraktı kendini. Olanaksız bir görev birden çok çekici oluvermişti. Artık bilinmeyen yedi yolcuyla arayacak değildi. Fotoğrafı çeken adamı bulması yeterliydi. "Bay Beckerman, bunu neden daha önce söylemediniz?" diye sordu.

"Siz bana yolcuları somuştunuz."

"Yani bu adam yolcu değil miydi?"

Hans Beckerman başını salladı. "Hayır." Eliyle karşı tarafı gösterdi. "Şurada arabası bozulmuştu. Bir kurtarma aracı arabayı çekmeye başladığı sırada o çarpma gürültüsü duyuldu ve adam ne olduğunu görmek için bu yana koştu. Durumu görünce de koşup arabasından fotoğraf makinesini aldı ve bizden uçan dairenin önünde poz vermemizi istedi."

"Adam size adını söyledi mi?"

"Hayır."

"Adamın dikkati çeken bir yanı var mıydı?"

"Yabancıydı. İngiliz ya da Amerikalıydı."

"Kurtarma aracının ne yöne gittiğini gördünüz mü?"

"Kuzeye. Bern'e çekeceğini tahmin ettim. Thun daha yakındır ama Pazar günleri Thun garajlarının hepsi kapalıdır."

Robert gülümsedi. "Çok teşekkür ederim. Gerçekten de çok yardımcı oldunuz."

"Bana makaleniz çıkınca göndermeyi unutmazsınız, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. İşte paranız ve bu yardımınız için iki yüz mark daha. Sizi evinize götürüyüm şimdi."

Beckerman arabaya binmek için kapıyı açınca durup Robert'e döndü.

"Çok eliaçıkmişsiniz," dedi. Cebinden bir çakmak boyunda içinde küçük beyaz bir kristal olan kare biçiminde küçük bir madeni parçası çıkarttı.

"Nedir bu?"

"Bunu Pazar günü otobüse dönmeden önce yerde bulmuştum."

Robert garip nesneyi inceledi. Kâğıt kadar hafifti ve kum rengindeydi. Bir kenarının pürüklü olmasından başka bir nesnenin parçası olduğu anlaşıyordu. *Meteoroloji balonundaki aygıtlardan birinin parçası mı? Yoksa uçan dairenin bir parçası mı?*

Beckerman aldığı paraları cüzdanına yerleştirirken, "Belki size uğur getirir," dedi. "Doğrusu bana şans getirdiğini söyleyebilirim." Sonra gülerek arabaya bindi.

Robert'in artık kendi kendine o kaçınılmaz soruyu sorma zamanı gelmişti: Uçan dairelere inanıyor muyum? Uzay gemilerine ışınlandıklarını ve orada gördüklerini anlatan insanların serüvenleri hakkında gazetelerde yazılanları okumuştum. Ancak bunları hep iyi bir ruh doktoruna ihtiyaç duyan kimselerin zırvaları olarak kabul etmişti. Ancak son birkaç yılda önemsenmemesi o kadar kolay olmayan bazı yazılar da çıkmıştı. Astronotlar, hava kuvvetleri pilotları ve polisler gibi inanılır ve kendilerine reklam aramayan insanlar bunları gördüklerini bildirmişlerdi. Ayrıca New Mexico'da Roswell'de yabancı yaratıkların cesetlerinin bulunduğu bildirilmişti. Hükümetin bu hikâyeyi örtmeye çalıştığı ve kanıtları kaldırdığı iddia edilmişti. İkinci Dünya Savaşı pilotları da tanımlayamadıkları bazı nesneler gördüklerini bildirmişlerdi. Başka galaksiden uçan dairelerle gelen yaratıklar gerçekten varsa, bu ne anlama gelirdi? Savaş mı demek olacaktı, yoksa barış mı? Yoksa bizim bildiğimiz uygarlığın sonu mu? Robert Hans Beckerman'ın bir çılgın ve yere düşenin bir meteoroloji balonu olmasını istediğini fark etti. Hikâye inanılır gibi değildi, ama yine de aklını kurcalayan bir şey var-

dı. Düşen yalnızca bir meteoroloji balonuysa, ve içinde özel aygıtlar bile olsa neden sabahın altısında Milli Güvenlik Da-iresi'ne çağırılmış ve tüm görgü tanıklarının derhal bulunma-sının gerektiği söylenmişti? Bir şey mi örtölmeye çalışılıyor-du? Ve eğer böyle ise, neden?

DOKUZUNCU BÖLÜM

O GÜN Cenevre'de İsviçre İçişleri Bakanlığı'nda bir ba-sın toplantısı yapıldı. Salonda elliden fazla gazeteci var-dı ve koridorlar bile tıklım tıklım doluydu. Ondan fazla ülke-nin televizyon, radyo ve basın temsilcileri oradaydı. Hepsi de sanki bir ağızdan konuşuyorlardı.

"Meteoroloji balonu olmadığı hakkında söylentiler..."

"Uçan daire olduğu doğru mu?"

"Gemide yabancı yaratık cesetleri var deniyor..."

"Yaratıklardan biri canlı mıydı?"

"Hükümet gerçekleri halktan saklıyor mu?"

Basın sözcüsü sesini yükseltti. "Bayanlar baylar, ortada basit bir yanlış anlaşılma var. Biz bu tür haberleri sürekli olarak alırız. İnsanlar uyduları ve kayan yıldızları görürler ve... Uçan daireleri gördüklerini bildirenler her nedense ad-larını vermekten kaçınırlar. Belki de bu sefer bunu bildiren de uçan daire olduğunu sanmıştı; oysa ortada sadece yere düşen bir meteoroloji balonu var. Sizi oraya götürmek için otobüsleri getirttik. Şimdi lütfen beni izlerseniz..."

On beş dakika sonra iki otobüs dolusu muhabir ve tele-vizyon ekibi Uetendorf'a doğru yola çıkmışlardı. Oraya va-rınca otların üzerindeki parçalanmış madeni zarfa baktılar. Basın sözcüsü: "İşte esrarengiz uçan daire bu," dedi. "Ve-vey'deki hava üssünden havalanmıştı. Sayın bayanlar baylar, bildiğim kadarıyla hükümetimizin tatmin edici bir açıklama-sını yapmadığı hiçbir bilinmeyen gök cismi olmamıştır. Ve yine bildiğimiz kadarıyla, uzaydan herhangi bir ziyaretçi gel-

memiştir. Hükümetin kesin politikası, böyle bir kanıt bulunduğu takdirde bunun derhal kamuoyuna bildirilmesidir. Başka bir sorusu olan..."

ONUNCU BÖLÜM

VİRGİNİA'DA Langley Hava Kuvvetleri Üssü'nün 17 numaralı hangarı tam ve kaskatı bir güvenlik ağıyla kapatılmıştı. Dışarda dört silahlı deniz piyadesi çevre korumasını sağlıyorlardı. İçerde ise yüksek rütbeli üç kara subayı seki-zer saatlik nöbetlerle hangarın içindeki kapalı bir odanın önünde beklemekteydiler. Subayların hiçbiri neyi korudukla-rını bilmiyordu. İçerde çalışan bilimadamı ve doktorların dı-şında sadece üç kişiye kapalı odayı ziyaret izni verilmişti.

Dördüncü ziyaretçi de şimdi geliyordu. Kendisini güven-lik ekibinin başı Tuğgeneral Paxton karşıladı. "Hoş geldi-niz."

"Büyük bir merakla bu günü bekliyordum."

"Düşünceliğinize uğramayacaksınız. Lütfen şöyle gelin."

Kilitli odanın kapısının hemen yanında vücudu tam ola-rak örten dört beyaz ve steril önlük vardı.

General, "Bunlardan birini giyin, lütfen," dedi.

Janus önlüğü başından aşağı geçirdi. Sadece yüzü görü-lüyordu cam maskenin ardında. Ayakkabıları üstüne büyük beyaz terlikler de geçirdikten sonra general adamı kilitli odanın girişine getirdi. Kapının önünde duran nöbetçi kena-ra çekildi, general kapıyı açtı. "Buyrun."

Janus odaya girince çevresine bakındı. Odanın ortasın-da bir uzay gemisi vardı. İki yandaki iki otopsi masasının üs-tünde iki uzay yaratığının cesetleri vardı. Bir patolog bunlar-dan birine otopsi yapmaktaydı.

General Paxton ziyaretçiye uzay gemisini gösterdi.

"Bunun bir keşif gemisi olduğunu tahmin ediyoruz. Ana

gemiyle doğrudan doğruya bağlantı kurabileceğinden de eminiz."

İki adam uzay gemisine yaklaştılar. Geminin çapı yaklaşık on metreydi. İçi inci biçimindeydi ve genişleyebilen bir tavanı vardı. İçerde yatan koltuklara benzeyen üç koltuk vardı. Duvarlar titreşen madeni diskler taşıyan levhalardan yapılmıştı.

"Daha anlayamadığımız pek çok şey var," dedi General Paxton. "Ama öğrenebildiklerimiz de müthiş şaşırtıcı şeyler." Küçük panolardaki bir dizi aygıtı gösterdi. "Anladığımız kadarıyla geniş görüş alanlı optik bir sistem var, sonra hayat tarayan bir sistem, sesi sentez olanağına sahip bir haberleşme sistemi ve doğrusunu söylemek gerekirse, hiç anlayamadığımız bir de seyir sistemi. Bunun elektromanyetik titreşimle çalıştığını tahmin ediyoruz."

"Gemide silah var mıydı?" diye sordu Janus.

General Paxton yenilgi ifadesiyle ellerini iki yana açtı. "Bundan pek emin olamıyoruz. Burada daha anlamaya bile başlayamadığımız pek çok şey var."

"Enerji kaynağı neymiş?"

"Tahminimize göre tek-atomlu hidrojen kullanıyor, böylece onun açığa çıkarttığı su güç elde etmek için tekrar hidrojene dönüştürülüyor. Bu sonsuz enerji nedeniyle de gezegenler arası boşlukta herhangi bir yakıtı gerektirmeden yolculuk yapabiliyor. Buradaki bütün sırları çözebilmemiz yıllar alacak. Sonra şaşırtıcı bir şey daha var. Bu iki yaratığın cesetleri koltuklarına bağlı bulundu. Ama üçüncü koltukta da orada birinin olduğunu gösteren izler var."

"Yani biri kaybolmuş mu demek istiyorsunuz?" diye sordu Janus.

"Öyle görünüyor."

Janus kaşlarını çatı. "Bir de şunları görelim," dedi.

İki adam iki yaratığın yattığı masalara yürüdüler. Janus garip yaratıklara baktı. İnsanlığa bu kadar yapancı şeylerin

canlı yaratıklar olması inanılmaz bir şeydi. Yaratıkların alın-ları tahmininden daha genişti. Kafaları çıplaktı, ne kaşları ne kirpikleri ne de gözkapakları vardı. Gözleri ping pong toplarını andırıyordu.

Otopsiyi yapan doktor iki adamı görünce başını kaldırdı. "Müthiş ilginç," dedi. "Yaratıklardan birinin eli kopmuş. Kan yok, ama damar diyeceğimiz yerlerde yeşil bir sıvı var. Bunun da çoğu akıp gitmiş."

"Yeşil bir sıvı mı?" diye sordu Janus.

"Evet." Doktor duraksadı. "Bu yaratıkların bir tür bitkisel canlı olduğunu sanıyoruz."

"Düşünen bir bitki mi? Ciddi misiniz?"

"Şuna bakın." Doktor su dolu bir kap alıp eli kopuk yaratığın koluna döktü. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra aniden kolun ucundan yeşil bir madde sızmaya başlayıp ağır ağır bir el biçimini aldı.

İki adam dehşetle bakıyorlardı. "Bunlar ölü mü, değil mi?"

"Bu ilginç bir soru," dedi doktor. "Bu ikisi bizim anladığımız anlamda canlı değiller, ama diğer yandan bizim ölüm tarifimize de hiç uymuyorlar. Bunların uyku devresinde olduğunu sanıyorum."

Janus hâlâ yeni oluşan ele bakıyordu.

"Çoğu bitkiler çeşitli zekâ biçimleri gösterirler."

"Zekâ mı?"

"Evet. Kendilerini başka bir biçime sokup saklayan ve koruyan bitkiler vardır. Biz şimdi bile bitki yaşamına ilişkin şaşırtıcı deneyler yapmaktayız."

"O deneyleri görmek isterim," dedi Janus.

"Elbette, sizin için bir gösteri düzenlerim."

Büyük sera laboratuvarı Washington'un otuz mil dışında bir dizi devlet binasının arasındaydı. Duvarında bir tablo da şunlar yazılıydı:

Akçaağaç ve ot hâlâ saftır, ama hiç kuşku yok onlar da bilinçlenince küfür edeceklerdir.

Ralph Waldo Emerson
Doğa, 1836

Araştırma biriminin başı olan Profesör Rachman mesleğine heyecanla bağlı bir insandı. "Bitkilerin düşünme yeteneğini ilk gören Charles Darwin olmuştur. Daha sonra da, Luther Burbank onlarla iletişim kurabilmiştir."

"Böyle bir şey olacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Bundan eminiz. George Washington Carver bitkilerle iletişim kurdu ve bitkiler ona yüzlerce yeni ürün verdiler. Carver şöyle demişti: 'Bir çiçeğe dokunduğum zaman sonsuzluğa dokunmuş olurum. Çiçekler bu dünyada insanlardan önce vardı ve insanlıktan sonra milyonlarca yıl da olmaya devam edeceklerdir. Çiçekler aracılığıyla ben sonsuzlukla konuşurum...'"

Janus içinde bulundukları büyük seraya baktı. Her tarafta bitki ve egzotik çiçekler vardı. Çiçek kokusu insanı bunalıyordu.

"Bu odadaki her şey canlıdır," dedi Profesör Rachman. "Bu bitkiler sevgi, nefret, acı ve heyecan hissederler... tıpkı hayvanlar gibi. Sir Jagadis Chandra Bose onların sesin tonuna göre tepki gösterdiklerini kanıtlamıştır."

"Böyle bir şey nasıl kanıtlanabilir?" diye sordu Janus.

"Bunu size gösterebilirim." Rachman bitkilerle dolu bir masaya yürüdü. Masanın yanında bir yalan makinesi vardı. Rachman bunun elektrodlarından birini bir bitkiye bağladı. Yalan makinesinin göstergesi sabitti. "Şimdi dikkatle bakın," dedi.

Bitkiye yaklaşıp konuştu sonra. "Sen çok güzelsin. Sen buradaki bütün çiçeklerden güzelsin..." Janus iğnenin hafifçe kıpırdadığını gördü.

Profesör Rachmann aniden bağırmaya başladı. "Çirkin-sin sen! Öleceksin! Duydun mu? Öleceksin!"

İğne titremeye başladı, birden yukarı fırladı.

"İnanamıyorum," dedi Janus.

"Bu gördüğünüz bir insanın bağırmasına eşittir," dedi Rachman. "Bazı dergilerde bu çalışmalar konusunda yazılar çıkar. Bunlardan en ilginç altı öğrenci tarafından yapılan deneydir. Bunlardan biri, diğerlerinin haberi olmadan içinde iki bitkinin bulunduğu bir odaya girip biri yalan makinesine bağlı, diğeri açıkta olan bitkilerden açıkta olanı parçalayacaktı. Daha sonra öğrenciler tek tek odaya girip bitkilerin önünden geçtiler. Durumdan habersiz olanlar girdiğinde yalan makinesinde hiçbir hareket olmadı. Ama suçlu olan girince makinenin iğnesi hemen hareket etti."

"İnanılmaz bir şey bu."

"Ama doğru. Biz bitkilerin çeşitli tür müziğe tepki gösterdiklerini de saptamış bulunuyoruz."

"Çeşitli mi?"

"Evet. Denver'de Temple Buell Koleji'nde yapılan bir deneyde sağlıklı çiçekler üç ayrı cam kaba konulmuştu. Birine rock, diğerine Hindistan'ın yumuşak sitar müziği verildi, üçüncüsü de olduğu gibi bırakıldı. Bir CBS kamera ekibi deneyi filme aldı. İki haftanın sonunda rock müziği dinleyen bitkiler öldüler, hiç müzik almayan normal büyümesini sürdürdü ve sitar müziği dinleyen ise çiçekler açtı ve çiçekler ses kaynağına doğru büyüdüler. Walter Cronkite bu filmi haber saatında kullanmıştı. 26 Ekim 1970'de."

"Yani sizce bitkilerin zekâsı mı var?"

"Solurlar, yerler ve ürerler. Acı hissederler, düşmanlarına karşı savunma yaparlar. Bazı bitkiler üzerine bir sinek konduğunda yapraklarını kapatıp bunu yerler, yani et yerler. Kuzeydoğuda beş bin tür çiçek açan bitki vardır ve bunların herbirinin kendisine özgü özelliği bulunur. Canlı bitkilerin zekâlarının olduğu çok kez kanıtlanmıştır."

Janus düşünüyordu: Ve kayıp yaratık şimdi bilinmeyen bir yerde serbestçe dolaşıyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Üçüncü Gün
17 Ekim Çarşamba, Bern

BERN Robert'in en sevdiği kentler arasındaydı. On sekizinci yüzyıldan kalma güzel taş binaları, zevkli heykelleriyle gerçekten zarif olan bu kent İsviçre'nin hem başkenti, hem de zengin kentlerinin başlıcasıydı. Robert, kent halkının diğer İsviçrelilerden daha rahat bir havaya sahip olduklarını bilirdi. Diğerlerinden daha ağır hareket ederler, daha yavaş konuşurlardı ve genellikle de daha sakindiler. Robert geçmişte İsviçre Gizli Servisiyle Bern'de pek çok kereler çalışmıştı. Orada kendisine yardımcı olacak dostları vardı; ancak aldığı emir de kesindi. Şaşırtıcı ama kesin.

Fotoğrafı çeken adamın arabasını çeken garajı saptamak için tam on beş yere telefon etmişti. Garaj Fribourgs-trasse'de küçük bir yerdı ve Fritz Mandel hem sahibi hem de teknisyeniydi. Kırk yaşlarında, zayıf ama biradan koca bir göbeği olan Mandel Robert geldiğinde bir arabanın altında çalışıyordu.

"İyi günler," diye seslendi Robert.

Mandel yukarı baktı. "İyi günler. Ne istemiştiniz?"

"Pazar günü çektiğiniz bir arabayla ilgileniyorum."

"Bir dakika, işim şimdi bitiyor."

Mandel on beş dakika sonra arabanın altından çıkıp yağlı ellerini pis bir bezle sildi.

"Bu sabah telefon eden sizsiniz demek. Bir şikayetiniz mi var? Ben.."

"Hayır hayır, öyle bir şey yok. Ben o arabanın sürücüsüyle ilgileniyorum."

"Büroya gelin."

İki adam arkadaki küçük odaya girdiler. Mandel dosya dolabını açtı.

"Geçen pazar mı demiştiniz?"

"Evet."

Mandel bir kart çıkardı. "Evet, o uçan daire önünde resmimizi çeken adam."

Robert'in avuçları terlemişti. "Siz uçan daireyi gördünüz mü?"

"Evet."

"Peki, biraz anlatabilir misiniz?"

Mandel ürperdi. "Şey... canlıydı sanki."

"Efendim?"

"Yani... çevresinde bir ışık vardı sanki. Hep renk değişiyordu. Mavi oluyor, sonra yeşile dönüşüyor... anlatmak olanaksız işte. Sonra içinde o küçük yaratıklar vardı. İnsan değildi ama..."

"Kaç tane vardı?"

"İki."

"Canlı mıydılar?"

"Bana ölü gibi gelmişti." Adam alnını kuruladı. "Bana inandığınıza sevindim, bayım. Arkadaşlarıma söyledim ama hepsi de alay ettiler benimle. Karım bile içkiyi fazla kaçırdığımı sandı. Ama ben gördüğümü biliyorum."

"Çektiğiniz o araba..."

"Evet. Renault. Yağ kaçırıyordu, yataklar yanmıştı. Çekmek için yüz yirmi beş frank aldım. Pazar günleri çift tarife-dir."

"Sürücüsü size çek mi verdi, yoksa kredi kartıyla mı ödedi borcunu?"

"Ben çekten karttan anlamam. Nakit ödedi."

"İsviçre frangı mı?"

"Sterlin."

"Bundan emin misiniz?"

"Elbette. O günkü kuru aradığımı için hatırlıyorum."

"Bay Mandel, acaba arabanın plaka numarasını kaydetmiş miydiniz?"

"Elbette." Adam elindeki karta baktı. "Kiralık arabaydı. Avis. Cenevre'de kiralamıştı." "O plaka numarasını bana verebilir miydiniz?"

"Elbette, neden olmasın?" Adam plaka numarasını bir kağıda yazıp Robert'e uzattı. "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu. "Uçan daire işi mi?"

"Hayır," dedi Robert. Czdanını çıkartıp kimliğini gösterdi. "Uluslararası Otomobil Kulübü'ndenim. Şirketim ekme araçları konusunda bir araştırma yapıyor."

"Haa."

Robert garajdan ıktı. *Elimizde iki l yaratıklı bir uçan daire var sanırım.* Peki ama kendisinin düşenin bir uçan daire olduğunu öğreneceğini bilmesine karşın General Hilliard neden yalan söylemişti?

Bunun bir tek açıklaması olabilirdi ve Robert birden sırtından aşağı buz gibi suların aktığını hissetti.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Dev gibi ana gemi uzayın karanlığında dünyanın dönüşüne tam uyum sağlamış olarak saatte yirmi iki bin mil hızla giderken adeta hareketsiz gibiydi. Gemideki altı yaratık geminin bir duvarını baştanbaşa kaplayan üç boyutlu optik ekrana bakıyorlardı. Dünya döndükçe holografik resimlerle ekrana yansıyor, elektronik bir spektograf da resimleri beliren yerlerin kimyasal bileşimini inceliyordu. stnden geçtikleri kara kütlelerin üstündeki atmosfer çok kirliydi. Dev fabrikalar havayı yoğun ve kara zehirli gazlarla kirletir-

ken bunların çözülemeyen atıkları ise denize ve karada büyük çukurlara boşaltılıyordu.

Yaratıklar bir zamanlar temiz ve mavi olup da, şimdi petrol atıklarıyla renkleri kararan okyanuslara bakıyorlardı. Büyük Barrier Kayalığı kireç beyazına dönüşmekte ve milyarlarca balık ölmekteydi. Amazon yağmur ormanlarında ağaçların kesildiği yerde çok büyük ve çıplak bir krater oluşmuştu. Uzak gemisindeki aygıtlardan, buradan geçtikleri üç yıl öncesinden şimdiye dünyanın ısısının arttığı saptanıyordu. Aşağıda savaşlar yapıldığını ve bunların da atmosfere yeni zehirler saldıgını da izleyebiliyorlardı.

Uzak yaratıkları zihinsel telepati yoluyla konuşuyorlardı. *Dünyalılarda hiçbir değişiklik yok. Çok yazık. Hiçbir şey öğrenmemişler. Onlara öğretmek zorundayız. Ötekilere erişmeyi başarayabildin mi? Evet. Büyük bir aksaklık var ama. Hiç yanıt alamadım. Aramaya devam etmelisin. Gemiye bulmamız gerek.*

Uzak gemisinin yörüngesinin yedi bin metre aşağısında Dünya'da Robert güvenli bir telefonda General Hilliard'ı aradı. General hiç bekletmeden çıktı telefona.

"İyi günler, albay. Rapor edecek bir şey var mı?"

Evet. *Senin bir yalancı olduğunu bildirmek isterdim.* "O meteoroloji balonu hakkında, generalim... Onun bir uçan daire olduğu anlaşılıyor." Sonra susup bekledi.

"Bunu biliyorum. Çok önemli güvenlik nedenleriyle bunu sana daha önce açıklayamadım."

Bürokratik palavralar. Kısa bir sessizlik oldu.

General Hilliard, "Sana çok gizli bir şey söyleyeceğim, albay," dedi. "Devletimiz bundan üç yıl önce de uzak yaratıklarıyla karşılaşmıştı. NATO hava üslerimizden birine inmişlerdi. Onlarla iletişim sağlayabildik."

Robert kalbinin kopacakmış gibi çarptığını hissediyordu. "Ne... ne dediler, peki?"

"Bizi yok etmeye çalışacaklarını."

Robert titrediğini hissetti. "Yok etmek mi?"

"Evet. Gelip bu gezegeni alacaklarını ve bizi tutsak edeceklerini ve onlara engel olmak için hiçbir şey yapamayacağımızı söylediler. Ama şimdilik. Biz onları durdurmanın yollarını araştırıyoruz. O nedenle zaman kazanmak için insanların paniğe düşmelerini önlemeliyiz. Tanıkların gördüklerini anlatmamalarının ne kadar önemli olduğunu sanırım anlamışsındır artık. Bizim deyimimizle Ident'lerin var olduğu ortaya çıkarsa bu dünya çapında bir felaket olacaktır."

"İnsanları bu olasılığa karşı hazırlamak sizce..."

"Albay Bellamy, 1938 yılında genç bir aktör olan Orson Welles, dünyayı fetheden uzay yaratıkları konulu 'Dünyalar Savaşı' adında bir radyo temsili sundu. Aradan birkaç dakika geçince Amerika'nın her tarafında panik başladı. İnsanlar hayallerinde olan yaratıklardan kaçmaya başladılar. Telefon hatları yetersiz hale geldi, caddeler tılandı. Ölenler oldu. Tam bir kaos yaşandı o gün. Hayır, biz bu durumu açıklamadan önce yaratıklar için hazırlanmalıyız. O görgü tanıklarının kendilerinin korunması ve bu olayı da kontrol altında tutabilmek için bulmanızı istiyoruz."

Robert sırtından soğuk terler boşandığını hissediyordu. "Anlıyorum," dedi.

"Güzel. Tanıklardan biriyle konuştun sanırım?"

"İki tanesini buldum."

"Adları nedir?"

"Hans Beckerman - otobüs sürücüsü. Kappel'de oturuyor..."

"Ya öteki?"

"Fritz Mandel. Bern'de bir garajı var. Üçüncü tanığın bozuk arabasını çeken aracın sahibi." "Üçüncü tanığın adı?"

"Henüz öğrenemedim. Şimdi onun üstünde çalışıyorum. Bu uçan daire hakkında kimseyle konuşmamalarını onlara söylememi ister miydiniz?"

"Hayır. Senin görevin tanıkların yerlerini bulmaktır. Bundan sonra onların kendi hükümetleri gerekeni yapacak-

tır. Kaç tanık olduğunu öğrenebildin mi?"

"Evet. Yedi yolcu ve sürücü, tamirci ve yoldan geçen arabası bozulan kişi."

"Bunların herbirini bulmalısın. Kazayı gören on kişinin onunu da. Anlaşıldı mı?"

"Evet, generalim."

Robert telefonu kapattı. Aptala dönmüştü. Uçan daireler gerçektir. Yabancı yaratıklar düşmandır. İnsanı dehşete düşüren bir düşünceydi bu.

Robert aniden eski huzursuzluğunun başladığını hissetti. General Hilliard kendisine bu görevi vermişti ama her şeyi söylemiş değildi. Acaba sakladıkları neydi?

Avis araba kiralama şirketi Cenevre'nin tam ortasında Rue de Lausanne'da 44 numaradaydı. Robert içeri büyük bir telaşla girip masasının ardında oturan bir kadının önünde durdu.

"Buyrun?"

Robert Renault arabasının plaka numarası yazılı kağıdı kadının önüne fırlattı. "Bu arabayı geçen hafta kiraladınız. Kiralayan kişinin adını istiyorum." Çok öfkeliydi.

Kadın geri çekildi. "Özür dilerim ama bu bilgiyi veremeyiz."

"Çok yazık öyleyse. Çünkü şimdi şirketinize büyük bir tazminat davası açmak zorunda kalacağım."

"Anlamadım. Neden?"

"Anlatayım, hanımefendi. Geçen Pazar günü bu araba yolda benim arabama çarpıp büyük bir hasara neden oldu. Plaka numarasını aldım, ama adam durmadan kaçtı."

"Anlıyorum." Kadın Robert'e baktı. "Bir dakika," diyerek arka odaya girdi. Birkaç dakika sonra kolunun altında bir dosyayla döndü. "Kayıtlarımıza göre arabanın motorunda bir arıza olmuş, ama bir kazadan söz edilmemiş."

"Eh, ben şimdi bildiriyorum işte. Ve bu kazadan şirketinizi sorumlu tutuyorum. Arabamın onarım parasını ödeye-

ceksiniz. Yepyeni bir Porsche olduğu için bu size bir servete mal olacak..."

"Çok özür dilerim, beyefendi, bu kaza bize bildirilmediği için sorumluluğunu üstlenemeyiz."

Robert daha mantıklı bir sesle, "Bakın, haksızlık etmek istemiyorum. Size bir sorumluluk yüklemek de istemem. Benim istediğim o adama arabama verdiği zararı ödetmek. Hem vurdu hem kaçtı. Polise bile başvurmak zorunda kalacağım belki de. Ama adıyla adresini verirseniz kendisiyle yüzyüze konuşup bu işi aramızda çözümleyebilirim. Böylesi daha iyi değil mi?"

Kadın bir an düşünüp kararını verdi. "Evet. Bizim için de daha iyi böylesi." Önündeki dosyaya baktı. "Arabayı kiralayanın adı Leslie Mothershed'dir."

"Adresi?"

"Londra, Whitechapel, Grove Caddesi 213 A." Kadın başını kaldırdı. "Bu işe şirketimizi katmayacaksınız, değil mi?"

"Söz veriyorum," dedi Robert. "Bu, Leslie Mothershed ile benim aramda artık."

Albay Robert Bellamy ilk İsviçre havayolları uçağı ile Londra'ya uçuyordu.

Karanlıkta tek başına oturmuş, planın her aşamasını tek tek aklından geçiriyor, açık bir nokta kalmamasına çalışıyordu. Birden telefon çaldı.

"Ben Janus."

"Janus. General Hilliard."

"Devam et."

"Albay Bellamy ilk iki tanığı buldu."

"Çok güzel. Hemen gerekeni yapın."

"Emredersiniz, efendim."

"Albay nerede şimdi?"

"Londra'ya gidiyor. Üçüncüyü de kısa sürede bulur sanı-

yorum."

"Komiteye onun elde ettiği gelişmeleri bildireceğim Beni sürekli haberdar et. Bu operasyon Nova Kırmızı durumunda kalacak."

"Anlıyorum, efendim. Bence..."

Telefon kapanmıştı.

MESAJ BAşLIYOR

ÇOK GİZLİ

**NSA'DAN BUNDESANWALTSHAFT BAşKANINA
YALNIZ KENDİSİ İÇİN**

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

1.HANS BECKERMAN - KAPPEL

2.FRITZ MANDEL - BERN

MESAJIN BİTTİ

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OGECEYARISI Uetendorf'tan on beş mil uzaktaki küçük bir çiftlikte Lagenfeld ailesi bir dizi garip olayla karşı karşıya kaldı. Evin büyük çocuğu yatak odasının penceresinden gelen sarı bir ışıkla uyandı. Bunun ne olduğunu anlamak için kalktığı zaman ışıık kaybolmuştu.

Aşağı bahçedeki çoban köpeği Tozzi şiddetli bir havlamayla çiftçiye uyandırdı. Yaşlı Lagenfeld hayvanı susturmak için istemeye istemeye kalktı yatağından. Dışarı çıktığında ağıldaki koyunların panik içinde kaçmaya çalıştıklarını gördü. Lagenfeld hayvanların su içtikleri ve son yağmurla silme dolu olan yalağın kupkuru olduğunu fark etti.

Tozzi sahibinin yanına koştu. "Bir şey yok," diye adam köpeğin kafasını okşadı.

Tam o anda evin bütün ışııkları söndü. Çiftçi eve dönüp

elektrik idaresine arızayı haber vermek isteyince telefonun da çalışmadığını gördü.

Işıklar bir an daha yanabilseydi, çiftçi kendi samanlığından çıkan güzel bir kadının tarlalara doğru yürüdüğünü görecekti.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bundesanwaltschaft - Cenevre
Saat 13:00

ISVİÇRE haberalma dairesinin merkezinin bir odasında oturan bakan, başkan yardımcısının mesajı okumasını bekledi. Adam kağıdı çok gizli yazılı bir dosyaya yerleştirdi, dosyayı çekmeceye koydu ve kilitledi.

"Hans Beckerman ve Fritz Mandel."

"Evet."

"Bir sorun değil, sayın bakanım. Gereken yapılacaktır."

"Güzel."

"Ne zaman?"

"Derhal."

Hans Beckerman ertesi sabah işe giderken ülser ağrısı yeniden başlamıştı. O muhabirden yerde bulduğu şey için de para almalıydım. Bu dergiler çok zengindir. O parçaya birkaç yüz mark alabilirdim. Sonra da adam gibi bir doktora gidip şu ülserimi tedavi ettirirdim.

Beckerman Turler Gölünün kıyısından geçerken yol kenarında otostop yapmak için el sallayan bir kadın gördü. Kadına bakmak için yavaşladı. Genç ve güzel bir kadındı. Hans arabayı kenara çekti. Kadın yanına geldi.

"İyi günler," dedi Beckerman. "Size yardım edebilir miyim?" Kadın yakından daha da güzeldi.

"Teşekkür ederim. Sevgilimle kavga ettik, beni yolun ortasında bırakıp gitti."

"Aman ne kötü, ne kötü!"

"Beni Zürih'e kadar götürebilir miydiniz acaba?"

"Elbette. Atlayın bakalım."

Kadın kapıyı açıp Beckerman'ın yanına oturdu. "Çok nazıksınız," dedi. "Benim adım Karen."

"Benimki de Hans." Beckerman arabayı hareket ettirdi.

"Sen gelmeseydin halim ne olurdu bilemiyorum, Hans."

"Senin gibi güzel bir kadını arabasına alacak biri çıkarıldı."

Kadın erkeğe yaklaştı. "Ama eminim senin kadar yakışıklı olmayacaktı."

Hans kadına baktı. "Öyle mi?"

"Sen çok yakışıklısın."

Hans güldü. "Bunu karıma söylemelisin."

"Evlisin demek." Kadın düşkürlüğüne uğramış gibiydi. "Olağanüstü erkekler neden hep evlidirler sanki? Çok da zeki birine benziyorsun, Hans."

Hans oturduğu yerde doğruldu.

"Doğrusunu istersen sevgilimle ilişkiye girdiğim için çok pişmanım." Kadın biraz sağa sola kayarken eteği açıldı. Hans başını çevirmemeye dikkat etti. "Ben olgun erkeklerden hoşlanırım, Hans. Bençe onlar gençlerden daha şehvetli olurlar." Kadın Hans'ın yanına sokuldu. "Sevişmeyi sever misin, Hans?"

Hans öksürdü. "Ne.. şey... yani bilirsin, bir erkeğim..."

"Bunu görebiliyorum." Kadın Hans'ın bacağına okşama-ya başladı. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Sevgilimle kavga ederken çok şehvete geldim. Benimle sevişmek ister miydin?"

Hans talihine inanamıyordu. Kadın çok güzeldi ve görebildiği kadarıyla da şahane bir vücudu vardı. Yutkunarak, "İsterdim, ama işe yetişmek ve..."

"Hepsi hepsi birkaç dakika," diye gülümsedi kadın. "Şurada ormanın içine giden bir yol var. Gel orada duralım."

Hans çok heyecanlıydı. Bunu bizimkilere anlatayım hele! Ama bana inanmazlar ki.

"Peki." Hans arabasını toprak yola sokup gelip geçenlerin yoldan göremeyecekleri ağaçların altına çekti.

Kadın elini daha yukarılara kaldırdı. "Ne kadar da güçlü bacakların varmış."

"Gençliğimde koşardım."

"Haydi, şimdi pantolonunu indirelim bakalım." Kadın erkeğin kemerini çözüp pantolonunu indirmesine yardım etti.

"Oo! Ne kocaman şey böyle bu!" Hans'ın erkekliğini okşamaya başladı.

"Öp beni," diye inledi Hans.

"Oranın öpülmesini sever misin?"

"Evet." Karısı bunu hiç yapmazdı.

"Güzel. Sen rahatına bak."

Beckerman arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Kadın yumuşacık elleriyle okşuyordu kendisini. Birden baldırına batan bir iğneyi hissetti. Gözleri açıldı. "Ne..."

Vücudu aniden kaskatı kesildi sonra. Gözleri yuvalarından fırladı. Soluk alamıyordu, boğulmak üzereydi. Kadın onun direksiyona yığılıp kalmasını bekledi. Sonra dışarı çıkıp adamı yan koltuğa çekti, kendisi direksiyona geçti. Arabayı toprak yoldan asfalta çıkardı. Dik bir tepeye çıkınca arabayı kenara çekip yolun boşalmasını bekledi. Sonra kapıyı açtı, gaz pedalına bastı ve araba hareket ettiği anda kendini dışarı attı. Araba dik yamaçtan aşağı yuvarlanırken arkasından baktı. Beş dakika sonra yanında siyah bir araba durdu.

"Bir sorun çıktı mı?"

"Hayır," dedi kadın.

Fritz Mandel garajını kapatmak üzereyken içeri iki adam girdi.

"Özür dilerim, kapatıyordum..."

Adamlardan biri, "Arabamız yolda kaldı," dedi. "Çekilmesini istiyoruz."

"Ama karım beni bekliyor. Bu akşam konuklarımız var. Size başka bir garajın adresini..."

"Acelelerimiz var, iki yüz dolar veririz."

"İki yüz dolar mı?"

"Evet. Arabada hasar da var, onu da onarmanızı istiyoruz, herhalde iki üç yüz dolar da o tutar."

Mandel ilgilenmeye başlamıştı. "Öyle mi?"

"Rolls Royce'dur," dedi adam. "Önce sizin neleriniz var bir bakalım da." Birlikte onarım kısmına geçip alttan çalışma kanalının başında durdular. "Güzelmiş," dedi adam.

"En iyisidir," dedi Mandel.

Adam cüzdanını çıkardı. "Size bir avans vereyim." Çıkarttığı banknotları Mandel'e uzatırken cüzdanı elleri arasından kayıp kanala düştü.

"Hiç merak etmeyin, hemen alırım," diyen Mandel kanala atladı.

Aynı anda adamlardan biri hidrolik asansöre kumanda eden düğmeye bastı. Asansör inmeye başladı.

Mandel başını kaldırdı. "Hey, ne oluyor orada?"

Kanalın kenarına tutunup dışarı çıkmaya çabaladı. Ancak ellerini kanalın kenarına koyduğunda öteki adam parmaklarını ayakkabıları altında ezdi. Mandel bağırarak geri düştü. Hidrolik asansör üzerine iniyordu.

"İmdat! Çıkarın beni buradan! İmdat!"

Mandel'in omzuna değen tabla kendisini aşağı doğru bastırıyordu. Birkaç dakika sonra çığlıklar kesilince adamlardan biri düğmeye basıp tablayı kaldırdı. Arkadaşı aşağı inip cüzdanını aldı. İki adam arabalarına binip gecenin sessizliğinde kayboldular.

MESAJ BAŞLIYOR
ÇOK GİZLİ
CASUSLUK DAİRESİNDEN NSA MÜDÜR YAR-
DIMCISINA
YALNIZ KENDİSİ İÇİN
TEK KOPYA
KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU
1.HANS BECKERMAN - ÖLDÜ
2.FRITZ MANDEL - ÖLDÜ
MESAJIN BİTTİ

Ottawa, Kanada
Saat 24:00

Janus on iki kişilik gruba hitap ediyordu.

"Tatmin edici gelişmeler var. Tanıklardan ikisi şimdiden susturuldu. Albay Bellamy üçüncüsünün izini buldu."

"SDI konusunda bir gelişme oldu mu?" İtalyan. *Heyecanlı.*

"Henüz yok, ama Yıldız Savaşları teknolojisi çok yakında hizmete girecek."

"Bunu çabuklaştırmak için elden gelen her şey yapılmalı. Eğer para sorunsa.." Suudi. *İçedönük. Esrarlı.*

"Hayır, sadece birkaç deneme daha kaldı."

"Bundan sonraki deneme ne zaman yapılacak?" Avustralyalı. *Akallı. Dürüst.*

"Bir hafta sonra. Kırk sekiz saat sonra yine burada toplanacağız."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Dördüncü gün - Londra
18 Ekim, Perşembe

LESLIE Mothershed'in rolü için kendine örnek olarak Robin Leach'i almıştı. 'Zengin ve Ünlülerin Yaşamı' programını her zaman izleyen Mothershed, Robin Leach'in konuklarının konuşmalarına, giyim ve yürüyüşlerine dikkat ederdi. Bir gün gelip o programa kendisinin de çıkacağını dan hiç kuşkusu yoktu. Daha küçük bir çocukken günün birinde ünlü ve zengin olacağından hiç kuşkusu olmamıştı.

"Sen çok özel bir çocuksun," derdi annesi. "Bebeğimi bütün dünya tanıyacak."

Küçük çocuk hep kulaklarında bu sözler çınlayarak uyuduğu için, sonunda kendisi de inanmıştı buna. Mothershed büyürken bir sorunun farkına vardı: Nasıl zengin ve ünlü olacağı hakkında herhangi bir fikri yoktu. Bir süre sinema yıldızı olmayı düşündüyse de, çok utangıçtı. Sonra bir futbol yıldızı olmayı düşündü, ancak atletik bir yapısı da yoktu. Ünlü bir bilimadamı ya da çok büyük paralar kazanan büyük bir avukat olmayı düşündü. Ama ne var ki, okulda notları pek düşüktü. Yaşam kendisine haksızlık ediyordu. Fiziksel olarak gösterişsizdi, soluk tenli ve zayıftı ve kısa boyluydu: tam bir altmış. Ama ünlü insanların çoğu da öyleydi: Dudley Moore, Dustin Hoffman, Peter Falk...

Leslie Mothershed'i ilgilendiren tek meslek fotoğrafçılıktı. Fotoğraf çekmek o kadar kolaydı ki. Herkes yapardı bunu. Bir düğmeye bastın mı, tamamıdı. Annesi altıncı doğum gününde bir fotoğraf makinesi almış ve sonra da çektiği resimleri abartmada çok bolgönüllü davranmıştı. Mothershed onbeşine geldiğinde artık büyük bir fotoğrafçı olduğuna inanıyordu. Annesinden aldığı parayla Whitechapel'de-

ki evlerinde bir karanlık oda da kurmuştu.

"Küçük başla ama büyük düşün," demişti annesi. Ve Leslie'nin yaptığı da buydu. Çok küçük başlamıştı ve çok büyük düşünüyordu, ancak ne yazık ki yeteneği yoktu. Geçit törenleri, hayvan ve çiçek resimleri çekiyor ve bunları dergilere gönderiyordu. Ancak henüz bir tanesi bile kabul edilmemişti. Mothershed, bütün dahilerin yetenekleri fark edilmeden önce hep geri çevrildiklerini bilerek kendini avutuyordu.

Birden büyük bir fırsat çıkmıştı önüne. Annesinin Harper Collins'te çalışan bir kuzeni Leslie'ye İsviçre üstüne resimli bir kitap hazırlamak istediklerini söylemişti.

"Fotoğrafçıyı henüz seçmediler, Leslie," demişti. "Hemen İsviçre'ye gidip esaslı resimler getirirsen işi sana verebilirler."

Leslie Mothershed de fotoğraf makinesini kaptığı gibi İsviçre'nin yolunu tutmuştu. Beklediği fırsatın bu olduğunu anlamıştı. Aptallar sonunda yeteneğini anlayacaklardı. Cenevre'de bir araba kiralayıp ülkeyi baştanbaşa dolaşıp evlerin, çavlanların, karlı dorukların, güneşin doğuşu ile batışının ve tarlalarda çalışan insanların resimlerini çekti. Tam o anda kader araya girerek yaşamını değiştirdi. Bern yolundayken arabanın motorunda bir arıza oldu. Öfkeyle yolun kenarına çekti arabayı. Neden ben? diye söylendi. Böyle şeyler neden hep benim başıma gelir? Kaybettiği zamanı ve arabayı çekirtmenin ne pahalı olacağını düşünüyordu. Thun köyü on beş mil geride kalmıştı. Orada bir çekici bulursam çok pahalı olmaz, diye düşündü.

Geçen bir benzin kamyonunu durdurdu. "Bir çekici gerekiyor. Thundaki garaja buraya birini yollanmasını söyler misiniz acaba?"

Sürücü başını salladı. "Bugün Pazar, bayım. En yakın açık garaj ancak Bern'dedir."

"Bern mi? Daha elli kilometre var oraya. Bu bana bir servete patlar."

Kamyon sürücüsü sırttı. "Öyledir."

"Bir dakika. Peki... Bern'den bir çekici göndersinler öyleyse."

"Tamam. Ben birini yollatırım."

Leslie Mothershed arabasına lanetler savurarak gidip içinde oturdu. Bir bu eksikti, diye düşünüyordu. Zaten film-lere dünyanın parasını vermişti. Şimdi de arabayı garaja çek-mesi için hırsızın birine para ödemek zorunda kalacaktı. Çe-kicinin gelmesi tam iki saat sürdü. Usta çekicisinden uzattı-ğı kabloyu bozuk arabaya takarken birden yolun karşı tara-fında bir ışık belirdi, ardından da büyük bir patlama oldu. Leslie başını kaldırıncı parlak bir nesnenin gökyüzünden düşmekte olduğunu gördü. Yolda kendisinden başka araba-sının arkasında durmuş olan bir turist otobüsü vardı. Oto-büs yolcuları kaza yerine doğru koşuyorlardı. Mothershed merakı ile acelesi arasında duraksadı. Sonra dönüp o da öte-kileri izledi. Kaza yerine varınca dönüp kaldı. Bir uçan dai-reye bakıyordu! Uçan daireleri okumuştı ama var oldukları-na hiç inanmamıştı. Dehşetle baktı önündeki manzaraya. Uzay gemisinin gövdesi parçalanmıştı ve içerde koca kafalı, ufaktefek, kulaksız ve hemen hemen çenesiz iki ceset görü-yordu. Üzerlerinde de gümüş gibi madeni bir elbise vardı.

Otobüs yolcuları da dehşetten solukları kesilmiş bir hal-de bakmaktaydılar. Hemen yanındaki adam bayıldı. Bir baş-kası dönüp kustu. Yaşlıca bir papaz elinde tesbihiyle birşey-ler mırıldanıyordu.

"Tanrım, bu bir uçan daire!" dedi biri.

Mothershed'e o anda bir ilham geldi. Tam bir mucize düşmüştü önüne. O, Leslie Mothershed yüzyılın olayını gö-rüntülemek için fotoğraf makinesiyle oradaydı! Şimdi çeke-ceği fotoğrafları dünyada kabul etmeyecek ne bir gazete ola-bilirdi ne de bir dergi. İsviçre hakkında bir kitap mı? Nere-deyse kahkahalarla gülecekti. O, bütün dünyayı şaşırtacaktı. Bütün televizyon programları kendisini elde etmek için yal-

var yakar olacaklardı. Ancak o ilk önce Robin Leach'ın programına çıkacaktı. Çektiği fotoğrafları London Times', Sun'a, Mail'e, Mirror'a ve bütün dergilere satacaktı. Dünya basını kapısının önünde kuyruk olacaktı. Bunun sonu yoktu. Kimseye özellik tanımayacaktı. Hepsi tek tek para vereceklerdi. Fotoğraf başına yüz bin, hatta iki yüz bin sterlin isteyecekti. Kazanacağı parayı hesaplamaya başladığında henüz fotoğraf çekmediğini hatırladı. Hemen yolun karşısına arabasına koştu.

Çekici ustası arabayı bağlamış çekmeye hazırdı.

"Orada ne oluyor?" diye sordu.

Mothershed makinesini kaptığı gibi karşıya koştu. "Gel de kendin gör!"

Mothershed meraklı turistler arasında kendine yol açarak öne geçti, uçan daire ile içindeki korkunç yolcuların resimlerini çekmeye başladı. Hem siyah beyaz hem renkli çekiyordu. Düğmeye her bastığında bir milyon sterlin, diye düşünüyordu. Bir milyon daha... Bir milyon daha...

Papaz ise haç çıkarmış, "Şeytan bu! Şeytan bu!" diye söylenmekteydi.

Ne şeytanı be, diye düşündü Mothershed. Para bu, para! Uçan dairelerin varlığını kanıtlayan ilk resimler olacak bunlar. Peki ama ya dergiler bunların fotomontaj resimler olduğunu iddia ederlerse? Uçan dairelerin o kadar çok sahne fotoğrafları var ki. Ya bana inanmazlarsa. İşte Leslie Mothershed'e o gün ikinci ilham da orada geldi.

Çevresinde dokuz tanık vardı. Ve şimdi bunlar farkında olmadan kendisine tanıklık edeceklerdi.

Mothershed yolculara döndü. "Bayanlar baylar, fotoğrafınızın çekilmesini istiyorsanız, şöyle durun, hepinize bir tane göndereceğim, hem de parasız."

Gruptan heyecanlı sesler duyuldu. İki dakika içinde papazın dışında hepsi uçan dairenin yanında yerlerini almışlardı.

Papaz duraksıyordu. "Yapamam! Kötü bir şey o," diyor-
du.

Mothershed'in papaza ihtiyacı vardı. En inandırıcı ta-
nık o olacaktı.

"Ama bu daha iyi ya," dedi Mothershed. "Görmüyor mu-
sunuz? Kötü ruhların var olduğunu göstereceksiniz böyle-
ce."

Papaz sonunda resminin çekilmesine razı geldi.

"Biraz yayılın," dedi Mothershed. "Şöyle ortaya alalım
uçan daireyi."

Tanıklar yerlerini değiştirdiler.

"Çok güzel. Şimdi kıpırdamayın. Tamam."

Mothershed sekiz on resim çektikten sonra cebinden
bir kâğıt kalem çıkarttı.

"Adınızı ve adresinizi yazarsanız hepinize birer kopya
gönderirim," dedi.

Aslında resim falan göndereceği yoktu. Tek istediği re-
simlerini doğrulayan tanıklardı.

Birden grupta fotoğraf makinesi olan birkaç kişi oldu-
nu gördü. Kendisinden başkasının çektiği fotoğraflar ola-
mazdı. Yalnız kenarında 'Leslie Mothershed tarafından' ya-
zılı fotoğraflar olacaktı.

"Fotoğraf makinesi olanlar makinelerini bana verirlerse
birer resminizi çekerim, böylece elinizde sizin makineleriniz-
le çekilmiş resimler olur."

Herkes makinesini getirip verdi. Mothershed ilk pozu
çekerken kimseye göstermeden makinenin kapağını arala-
yıp filme ışık sızdırdı.

On dakika sonra hepsinin ad ve adreslerini almıştı.
Uçan daireye son bir kez bakıp, Annem haklıymış, diye dü-
şündü. Zengin ve ünlü olacağım artık.

Değerli fotoğraflarını banyo edip basmak için hemen İn-
giltere'ye döndü sonra.

"Neler oluyor burada?"

Uetendorf çevresindeki bütün karakollarda telefonlar bütün gece susmamışlardı.

"Biri evimin çevresinde dolanıyor..."

"Dışarda garip bir ışık var..."

"Hayvanlarım çok telaşlı, çevrede kurtlar dolaşıyor galiba..."

"Birisi su kanalımı boşaltmış..."

Ve en inanılmaz olanı: "Şef, anayola birkaç tane çekici gönder. Bir karabasan burası. Bütün trafik durdu."

"Ne? Nasıl?"

"Kimse bilmiyor. Arabaların motorları aynı anda bozuldu."

Asla unutulamayacak bir geceydi.

ONALTINCI BÖLÜM

ROBERT İsviçre Havayolları'nın uçağında emniyet kemeri bağlarken bu iş ne kadar sürecektir acaba? diye düşünüyordu. Uçak havalandırırken kendini bırakıp gözlerini kapattı. Susan'la birlikte yine buradan Londra'ya gittiğimizden bu yana gerçekten yıllar mı geçti? Hayır. O bir yaşam-boyu önceydi.

Uçak saat tam 6:29'da Heathrow havaalanına indi. Robert labirenti andıran terminal binasından kolayca çıkıp bir taksiye atladı. Yüzlerce tanıdık yeri geçerken Susan'ın onlar hakkında heyecanlı konuşmasını duyabiliyordu. O altın günlerde nerede oldukları hiç önemli değildi. Birlikte olmaları yeterliydi. Kendi mutluluklarını ve birbirlerine duydukları heyecanı hep yanlarında taşırlardı. Mutlu bir sonu olacak evlilikleri onlarınkı.

Hemen hemen.

Sorunlar Robert ile Susan Tayland'da bulundukları bir sırada Amiral Whittaker'in bir telefonuyla başlamıştı. Robert deniz kuvvetlerinden ayrılalı altı ay olmuş ve bu süre içinde amiralle hiç konuşmamıştı. Bangkok'daki Oriental Oteli'nde kendilerini yakalayan telefon ikisi için de tam bir sürpriz olmuştu.

"Robert, sen misin? Amiral Whittaker."

"Amiralim! Sesinizi duymak gerçekten büyük bir zevk."

"Seni bulmak kolay olmadı. Neler yapıyorsun bakalım?"

"Pek bir şey yaptığım yok, efendim. Keyfime bakıyorum. Uzun bir balayı da diyebilirsiniz."

"Susan nasıl? Karının adı Susan'dı, değil mi?"

"Evet. O da çok iyi, teşekkür ederim, efendim."

"Washington'a en erken ne zaman dönebileceksin?"

"Anlamadım."

"Daha resmen açıklanmadı ama beni yeni bir göreve atadılar, Robert. 17.ci Bölge Deniz Haberalma Dairesi başkan yardımcısı oldum. Seni de yanımda istiyorum."

Robert şaşırmıştı. "Deniz Haberalma Dairesi mi? Amiral, ama ben hiç anlamam..."

"Öğrenirsin. Yurdun için çok önemli bir hizmette bulunacaksın, Robert. Hele bir gel de, konuşalım."

"Eh..."

"Çok iyi. Seni Pazartesi sabah dokuzda büromda bekliyorum. Susan'a benden selam söyle."

Robert konuşmayı karısına tekrarladı.

"Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi mi? İlginç olabilir."

"Belki. Ama ne işi olduğunu bilmiyorum," dedi Robert.

"Bunu öğrenmelisin."

Robert bir an karısının yüzüne baktı. "Bu işi kabul etmemi istiyorsun, değil mi?"

Susan kocasının boynuna sarıldı. "Ben senin ne yapmak istiyorsan onu yapmanı istiyorum. Artık işe dönmeye hazır olduğuna inanıyorum. Son birkaç hafta ne kadar huzursuz olduğun gözümden kaçmış değil."

"Sen benden kurtulmaya çalışıyorsun. Balayı sona erdi demek."

Susan dudaklarını erkeğin dudaklarına yaklaştırdı. "Asla. Sana seni ne kadar sevdiğimi hiç söyledim mi, denizci? Gel bunu sana göstereyim..."

Robert daha sonraları evliliklerinin sonunun o anda başlamış olduğuna karar vermişti. İş teklifi o sırada çok iyi gelmişti ve Amiral Whittaker'in randevusuna gitmişti.

"Bu iş akıl, cesaret ve girişimcilik gerektirir, Robert," dedi amiral. "Bunların üçü de sende var. Yurdumuz bir terörist grup besleyebilen ya da bir kimyasal silah fabrikası kuran her diktatör için hedef olmaya başladı. Bu ülkelerden çoğu şu anda atom bombası üstünde çalıştıkları için bizi tehdit edebilir duruma geldiklerini sanıyorlar. Benim görevim bunların ne yaptıklarını öğrenip önlemeye çalışacak bir haberalma ağı kurmaktır. Bana yardım etmeni istiyorum."

Robert sonunda Deniz Haberalma Dairesi'ndeki bu işi kabul etmiş ve kısa bir süre sonra da zevk aldığını görerek şaşırmıştı. Susan da Rosslyn'de Robert'in çalıştığı yere yakın güzel bir daire bulmuş ve evini döşeme işine girişmişti. Robert CIA'nın Çiftlik adı verilen ve Gizli Servis ajanlarını eğiten kuruma gönderildi.

Çiftlik büyük bir kısmı çam ormanlarıyla kaplı yirmi dönüm bir arazi üstünde, merkez binaları yoldan iki mil geride kurulmuştu. Bölge çepeçevre koruma altındaydı. Küçük bir havaalanına günde birkaç kere işaretsiz uçaklar inip kalkardı. Robert diğer Deniz Kuvvetleri personeli ile eğitileceğini sanmıştı; oysa öğrenciler arasında kara, deniz ve hava ordusundan gelenlerle CIA ajan adayları da vardı. Her öğrenci-

nin bir numarası vardı. İki katlı tuğla binalardan birinde yatakhane gibi bir yerde kalıyorlardı. Robert'in kaldığı bekar subaylar bölümünde herkesin birer odası vardı, ancak banyoyu iki kişi paylaşıyordu. Yemekhane salonu bu binanın hemen karşısındaydı.

Robert geldiği gün otuz yeni gelenle birlikte bir konferans salonuna götürüldü. Burada Hava Kuvvetleri albay üniformalı uzun boylu, iri yapılı bir zenci kendilerine hitap etti. Elli yaşlarında ve çok zeki olduğu izlenimini veren albay hemen konuya girdi.

"Ben Albay Frank Johnson'um. Hoş geldiniz. Burada bulunduğunuz sürece birbirinize yalnızca adlarınızla hitap edeceksiniz. Bu andan başlayarak yaşamlarınız kapalı bir kitap olacaktır. Hepiniz gizlilik yemini ettiniz. Bu yemini çok ciddiye almanızı salık veririm. İşinizden kimseye söz etmeyeceksiniz; ne karınıza, ne ailenize ne de arkadaşlarınıza. Özel nitelikleriniz olduğu için buraya gönderildiniz. Önünüzde bu yetenekleri geliştirmek için çok çalışacağınız bir süre var. Ve bunun sonunu hepiniz getiremeyeceksiniz. Daha önce adını bile duymadığınız şeyler yapacaksınız. Burasını bitirdiğiniz zaman yapacaklarınızın önemini ne kadar vurgulasam azdır. Bazı liberal çevrelerde haberalma servislerine saldırı moda olmuştur, ama size şunu kesinlikle söylemek isterim ki, sizler gibi kendilerini davalarına adanmış insanlar olmasaydı, bu ülkenin başı dertten asla kurtulamazdı. İşte bunu önlemek sizin görevinizdir. Burayı bitirenleriniz, açık söylemek gerekirse birer casus olacaksınız.

"Burada bulunduğunuz sürece dünyanın en iyi eğitimini göreceksiniz. Casusluk, karşı casusluk, telsiz haberleşmesi, şifreleme, silah eğitimi ve harita okuma öğreneceksiniz.

"Kişilerarası ilişkiler dersleri göreceksiniz. Bir insanla ilişki kurmasını, onun nedenlerini öğrenmeyi ve karşınızdakinin size güven duymasını nasıl sağlayacağınızı öğreneceksiniz."

Sınıf soluk almadan dinliyordu adamı.

"Bir ajan bulup yetiştirmeyi öğreneceksiniz. Buluşma noktalarının nasıl güvenli hale getirileceğini göreceksiniz.

"Bazılarınızın resmi bir kişiliği olacak. Bu diplomatik ya da askeri olabilir. Bazılarınız sıradan insanlar olarak, işadamları, arkeologlar ya da yazarlar gibi aradığınız bilgilere sahip insanların bulunacağı çevrelere gireceksiniz. Şimdi sizi eğitmenlerinize teslim ediyorum. Sizlere iyi şanslar dilerim."

Robert eğitimi çok ilginç bulmuştu. Eğitmenler çok deneyimli profesyonellerdi. Robert teknik bilgiyi çok kolaylıkla kavıyordu. Albay Johnson'un sözünü ettiği kurslar dışında yabancı dilleri geliştiren kurslar da vardı.

Albay Johnson Robert için tam bir bilmeceydi. Onun hakkındaki söylentilerden biri de, Beyaz Saray'da çok güçlü bağları olduğu ve yüksek düzeyde gizli operasyonlara katıldığı idi. Bazan Çiftlikten kaybolup günlerce görünmez, sonra birdenbire sanki hiçbir şey olmamış gibi dönüverirdi.

Ron adında bir ajan ders veriyordu.

"Gizli bir operasyonun altı aşaması vardır. Birincisi hedef seçmedir. Ne gibi bir bilgiye ihtiyacınız olduğunu bilince bu bilgiye sahip olabilecek kişileri hedef olarak seçersiniz. İkinci aşama, değerlendirmedir. Hedefinizi belirledikten sonra onun gerçekten sizin istediğiniz bilgiye sahip olup olmadığına ve sizin için çalışıp çalışamayacağına karar vermeniz gerekir. İşinde mutlu mudur? Patronuna kin besliyor mu? Gideri gelirinden fazla mı? Bunlar da uygun olunca üçüncü aşamaya geçilir.

"Üçüncü aşama gelişmedir. Hedefle bir ilişki kurarsınız. Kendisine mümkün olduğu kadar çok rastlamaya çalışarak aranızda bir yakınlık geliştirirsiniz. Bundan sonraki aşama hedefi sizin için çalışmaya ikna etmektir. Onun hazır olduğuna inandığınız zaman üzerinde psikolojik bir çalışma baş-

latırsınız. Elinizde hangi psikolojik silahlar varsa onları kullanırsınız - patronundan intikam, para, heyecan gibi. Eğer görevinizi iyi yapmışsanız hedef genellikle evet diyecektir.

"Şimdi sizin hesabınıza çalışan bir casusunuz var demektir. Bundan sonraki aşama onu kullanabilmektir. Yalnız kendinizi değil, onu da korumak zorundasınız. Gizli buluşmalarda ona mikrofilm ve gerektiği yerde telsiz kullanmasını, sorguya çekilirse ne söyleyeceğini, izlenip izlenmediğini anlamayı öğretirsiniz."

"Son aşama kopmadır. Hedefiniz bir süre sonra başka bir göreve atanabilir ve size verdiği bilgiyi sağlayamayacak duruma gelir. Aranızdaki ilişkiyi hedefin kendini kullanılmış hissetmeyeceği bir şekilde kopartmanız gerekir..."

Albay Johnson haklıydı. Kursu adayların hepsi bitirememişti. Tanıdık yüzler ortadan kayboluyordu. Bunun nedenini bilen yoktu. Sormuyorlardı da.

Bir gün izleme denemesi için Richmond'a gidiyorlardı. Robert'in eğitmeni, "Ne kadar iyi olduğunu bugün anlayacağız, Robert," dedi. "Seni izlemesi için arkana birini takacağım. Onu kaybetmeni istiyorum. Bunu yapabilecek misin?"

"Evet, efendim."

"Şansın açık olsun öyleyse."

Robert Richmond'a otobüsle gidip sokaklarda dolaşmaya başladı. Beş dakika sonra kendisini izleyenleri saptamıştı. Biri yayan, diğeri arabalıydı. Robert lokantalara, mağazalara girip arka kapılardan çıkıyor, ama adamlardan kurtulamıyordu. Onlar da çok iyi eğitilmişlerdi. Sonunda Çiftliğe dönüş zamanı yaklaşmış, ama Robert kuyruklarından hâlâ kurtulamamıştı. Robert büyük bir mağazaya girince adamlar yine ön ve arka kapıların önüne yerleşerek çıkmasını beklediler. Robert doğruca erkek giyimi katına çıktı. Yarım saat sonra indiğinde üzerinde başka bir elbise, pardesü ve

şapka vardı. Kucağında bir bebek taşıyor ve yanındaki kadınla konuşuyordu. Adamların önünden böylece geçip gitti. O gün izleyicilerinden kurtulan bir tek o olmuştu.

Çiftlikte neredeyse kendi başına bir dil olan özel sözcükler de öğretiliyordu. Öğitmen, "Bu deyimlerin hepsini kullanmayacaksınız ama bilmeniz yararlı olur," dedi. "İki tür ajan vardır: Etki ajanı ve kışkırtıcı ajan. Bunlardan birincisi bulunduğu ülkede fikirleri değiştirmeye çalışır. İkincisi ise karışıklık çıkartmak için gönderilir. 'Biyografik çalışma' CIA dilinde şantaj demektir. Sonra 'kara-çanta görevleri' vardır, bu da rüşvetten hırsızlığa kadar çeşitli durumları kapsar."

Adam sınıfın ilgisini çekip çekmediğini anlamak için tek tek hepsine baktı. Büyülenmiş gibi dinliyorlardı.

"Zaman zaman bir 'kundura tamircisi'ne ihtiyaç duyacaksınız yani sahte pasaport yapan birine. 'Azami derecede küçültmek' ve 'sona erdirmek' öldürmek demektir. Birisi Firma'dan söz ediyorsa İngiliz Gizli Servisi hakkında konuşuyor demektir. 'Bayanlar' karşı tarafa güç duruma düşürmek için gönderilen kadın ajanlardır. 'Efsane' bir casusun başka bir kimliği için uydurduğu biyografidir. 'Özele ayrılmak' servisten ayrılmak demektir."

Öğitmen sınıfa baktı. "Aslan terbiyecisinin ne demek olduğunu bileneğiniz var mı?"

Sınıftan ses çıkmadı.

"Bir ajan kovulduğunda kimi zaman bozulur ve bildiklerini açıklama tehdidini savurur. İşte o zaman onu yumuşatması için 'aslan terbiyecisi' çağrılır. Onlardan biriyle karşılaşmayacağınızı umarım."

"Sonra 'kıyamık' deyimini vardır. Bir hedef kıyamıktan ölürse kazayla ya da doğal nedenlerde öldüğü sanılacak kadar ustaca öldürülmüş demektir. Birisi size bir 'müzik kutusu' verirse, telsiz veriyor demektir. Gelecekteki bazı işlerde 'çıplak' olacaksınız, yani herhangi bir yardım olmadan tek başınıza olacaksınız."

"Bugün son olarak bir şey daha söyleyeceğim. Rastlantı. Bizim işimizde böyle bir şey sözkonusu olamaz. Bu genellikle tehlike demektir. Eğer durmadan hep aynı insana rastlıyorsanız ya da hep aynı otomobili görüyorsanız, hemen kendinizi emniyete alın, çünkü başınız belada demektir."

Albay Johnson zaman zaman Robert'i 'çene çalmak için' yanına çağırtırdı. Ancak Robert bu masum konuşmaların altında bir araştırma olduğunu fark etmemiş değildi.

"Mutlu bir evliliğin olduğunu duydum, Robert."

"Evet, öyledir."

Bundan sonraki yarım saati evlilik, sadakat ve güven-den söz ederek geçirdiler.

Yine başka bir sefer: "Amiral Whittaker seni oğlu gibi tutuyor. Bunu biliyor muydun?"

"Evet." Edward'ın ölümü asla unutulamayacak bir şeydi.

Sadakat, görev ve ölümden söz ettiler.

"Robert, sen birkaç kere ölümle yüzyüze geldin. Ölmekten korkuyor musun?"

"Hayır." *Ama iyi bir neden için ölmekten. Anlamsızca değil.*

Bu toplantılar Robert için çok can sıkıcı oluyordu. Tıpkı bir yüzü ayna bir camdan bakıyormuş gibi. Albay Johnson kendisini görebiliyor, ama albay bir esrar perdesi altında görünmüyordu.

Kurs onaltı hafta sürmüş ve bu süre içinde hiçbiri dış dünya ile ilişki kuramamışlardı. Robert Susan'ı özlemişti. Hiç bu kadar uzun bir süre uzaklaşmamışlardı birbirlerinden. Dört ay dolunca Albay Johnson Robert'i odasına çağırttı.

"Artık veda ediyoruz," dedi. "Mükemmel bir iş başardınız, albay Bellamy. Geleceğinizi çok ilginç bulacağınıza eminim."

"Teşekkür ederim, efendim. Umarım öyle olur."

"Talihiniz açık olsun."

Albay Johnson Robert odadan çıktıktan sonra beş dakika hiç kıpırdamadan durdu. Sonunda bir karara varmıştı. Kalkıp oda kapısını kilitledi, sonra telefonu açtı.

Susan kendisini bekliyordu. Evlerinin kapısını açtığı anda üzerinde hiçbir yerini saklamayan ince bir gecelik vardı. Kocasının kollarına atıldı. "Selam, denizci, keyifli bir saat geçirmek ister miydin?"

"Seni kollarım arasında tutmak bile yeter bana."

"Seni öyle özledim ki!" Susan geri çekilip erkeğe baktı. "Sana bir şey olsaydı ölürdüm."

"Bana asla bir şey olmayacak."

"Söz mü?"

"Söz."

Susan bir an kaygıyla kocasının yüzüne baktı. "Çok yorgun görünüyorsun."

"Çok yoğun bir kurstu." Aslında bir sözcükle anlatılamayacak bir şey yaşamıştı. Yapılan uygulamalı dersler, okunup öğrenilecek diğer şeylerle birlikte hiçbir geceleri birkaç saat fazla uyuyamamışlardı. Ancak buna karşın pek az yakından olmuştu: çünkü hepsi bu öğrendiklerinin bir gün kendi hayatlarını kurtarabileceğini biliyorlardı.

"Ben senin neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum," dedi Susan.

Robert sırtıttı. "Tahmin ederim." Kadına uzandı.

"Dur. Beş dakika tanı bana. Sen soyun." Robert karısının arkasından bakarken, bir insan bu kadar talihli olabilir mi, diye düşündü. Sonra soyunmaya başladı.

Susan birkaç dakika sonra döndü. "Senin çıplaklığına bayılıyorum," dedi. Bazıları çıplak çalışacaktır. Bu hiçbir yardım almadan tek başınıza çalışmanız demektir. Tanrım, neye girdim ben? Susan'ı neye soktum böylece?

Susan kocasını banyoya götürdü. Küvet ılık ve parfümlü bir

bir suyla doldurulmuştu. İçerde sadece musluğun üzerinde dört mum yanıyordu.

"Evine hoş geldin, sevgilim." Susan geceliğini çıkartıp suya girdi. Robert de onu izledi.

"Susan..."

"Konuşma. Bana yaslan."

Robert karısının yumuşacık kıvrımlarını sırtında hissedince bütün yorgunluğunu unuttu. Suyun içinde seviştiler. Birbirlerini kuruladıktan sonra Susan, "Bu kadar oyun yeter, biraz da ciddileşelim," dedi.

Bir daha seviştiler. Robert Susan kolları arasında olduğu halde uykuya dalarken, bu sonsuza kadar hep böyle olacak, diye düşündü.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

ROBERT ertesi Pazartesi günü Pentagon'daki Deniz Kuvvetleri Haberalmasının 17.Bölge Bürosu'nda çalışmaya başladı.

Amiral Whittaker, "Hoş geldin, Robert," dedi. "Anladığım kadarıyla Albay Johnson'u müthiş etkilemişsin."

Robert gülümsedi. "O da epey etkileyiciydi ama."

Kahvelerini içerken amiral, "Çalışmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. Rodezya'da..."

Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi'nde çalışmak Robert'in tahmin ettiğinden de heyecan vericiydi. Her görev birbirinden farklıydı ve kendisine çok hassas olarak nitelenen işler veriliyordu. Noriega'nın Panama'daki esrar kaçakçılığını açıklayan bir ajanı o ülkeden çıkartmıştı, Manila'daki Amerikan konsolosluğunda Marcos adına çalışan bir köstebeği bulmuştu, Fas'da gizli bir dinleme istasyonu kurulma-

sında çalışmıştı. Görevinde canını sıkkan tek şey Susan'dan uzun süreli ayrılıkları oluyordu. Ondan uzak kalmaktan nefret ediyor, karısını müthiş özlüyordu. Kendisi işinin heyecanı ile oyalanıyorsa da, Susan'ın oyalanacak hiçbir şeyi yoktu. Robert'in elindeki dosyalar da giderek artmaktaydı. Evinde çok daha az kalıyordu artık. Bu dönemde Susan sorunu artık ciddi boyutlara ulaşmıştı.

Robert'in eve her gelişinde birbirlerine büyük bir açlıkla sarılıp sevişirlerdi. Ancak Robert eve giderek daha seyrekle gelmeye başlamıştı. Susan artık onun bir görevden döndüğü anda bir yenisine gönderildiğine inanıyordu.

Ve daha da kötüsü, Robert işini karısına anlatamıyordu. Susan onun nereye gittiğini ve neler yaptığını bilmiyordu. Ancak işin tehlikeli olduğunu biliyor ve bir gün gidip de dönmemesinden korkuyordu. Ona soru sormaya cesaret edemiyordu. Kendini bir yabancı gibi, kocasının yaşamının önemli bir parçasından uzak tutuluyormuş gibi hissediyordu. Artık buna daha fazla katlanamam, diye düşünüyordu.

Robert Orta Amerika'da dört haftalık bir görevden döndüğü zaman Susan, "Robert, sanırım konuşma zamanı geldi," dedi.

"Sorun nedir?" Robert sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

"Korkuyorum. Birbirimizden uzaklaşıyoruz. Oysa ben birbirimizi kaybetmemizi istemiyorum. Buna dayanamam."

"Susan..."

"Bırak sözümü bitireyim. Son dört ayda birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi biliyor musun? İki haftadan az! Eve geldiğinde seni kocam olarak değil de, bir ziyaretçi olarak görmeye başladım."

Robert karısını kolları arasına aldı. "Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Susan da başını kocasının omzuna dayadı. "Lütfen bize bir şey olmasına izin verme."

"Söz veriyorum sana. Amiral Whittaker'le konuşacağım."

"Ne zaman?"

"Hemen."

"Amiral sizi şimdi kabul edecek, albayım."

"Teşekkür ederim."

Amiral Whittaker masası başında oturup bir şeyler imzalıyordu. Robert girerken başını kaldırıp gülümsedi. "Yuvana hoş geldin, Robert. Ve seni kutlarım. El Salvador'da mükemmel bir iş başardın."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Otur bakalım. Bir kahve içer miydin?"

"Teşekkür ederim, istemem, amiralim."

"Benimle konuşmak istemişsin. Sekreterim acil olduğunu söyledi. Ne istiyordun?"

Söze başlamak çok güçtü. "Kişisel bir şey, amiralim. Evleneli daha iki yıl olmadı ve..."

"Çok iyi bir seçim yaptın, Robert. Susan çok esaslı bir kadındır."

"Evet, öyle. Ama sorun benim evden sürekli uzakta olmam ve Susan da bu nedenle çok mutsuz. Ve bunda da haklı. Normal bir durum değil bu."

Amiral arkasına yaslandı. "Kuşkusuz senin yaptığın işler de normal değil. Kimi zaman bazı fedakârlıklar yapmak gerekir."

"Biliyorum. Ama ben evliliğimi fedaya hazır değilim. Evliliğim benim için çok değerlidir."

Amiral Robert'in yüzüne baktı. "Anlıyorum. Benden istediğin nedir, peki?"

"Bana evimden bu kadar ayrı kalmayacağım bir iş bulabileceğinizi umuyordum. Bu çok büyük bir operasyon, evime daha yakın yapabileceğim yüzlerce şey olmalı."

"Evime daha yakın."

"Evet."

"Bunu aslında hak ettin," dedi amiral. "Böyle bir şey ayarlayabiliriz sanırım."

Robert sevinçle gülümsedi. "Çok anlayışlısınız, amiralim. Buna çok memnun olurum."

"Evet, böyle bir şey yapabiliriz. Susan'a sorunun çözümlendiğini söyle."

Robert gülümseyerek kalktı ayağa. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, amiralim."

Amiral Whittaker elini salladı. "Sen, sana bir şey olması-na izin veremeyeceğim kadar değerli birisin benim için. Haydi şimdi karına koş bakalım."

Robert Susan'a haberi verince karısı sevinçle boynuna sarıldı. "Bundan iyi bir haber olamaz," dedi.

"Ondan bir iki haftalık da izin isteyeceğim, böylece bir yere gidebiliriz. İkinci balayımız olur bu."

"Ben balayının nasıl olduğunu unutmuşum," diye fısıldadı Susan. "Haydi, göster bana."

Robert gösterdi karısının istediğini.

Amiral Whittaker ertesi sabah Robert'i çağırttı. "Dün konuştuğumuz konuda eyleme geçtiğimi bildirmek istedim," dedi.

"Teşekkür ederim, amiralim." İşte izin sözünü açmanın tam zamanıydı. "Amiralim..."

Amiral, "Yeni bir durum var, Robert," dedi. Sesi çok sıkıntılıydı. "CIA'da bir köstebek bulunduğu haberini aldım. Çok gizli bilgilerin sürekli olarak sızdırıldığı anlaşıldı. Bilen tek şey casusun kod adının Tilki olduğu. Şu anda kendisi Arjantin'de. Bu operasyonu dışardan bir ajanla yürütmek istiyorlar. CIA başkanı seni istedi. Adamın izini bulup buraya getirmeni istiyorlar. Buna ancak senin karar verebileceğini söyledim. Bu işi almak ister miydin?"

Robert duraksadı. "Bu seferlik almayıayım, amiralim."

"Kararına saygım vardır, Robert. Çok uzun zamandır

oradan oraya koşuyorsun ve bir kere bile görevi reddetmiş değilsin. Bunun evliliğin için iyi olmadığını biliyorum."

"Bu işi almak isterdim, efendim, ama..."

"Nedenini açıklamana gerek yok, Robert. Senin işine bağlılığın hakkındaki fikrim değişecek değil. Ama senden bir iyilik isteyeceğim."

"Emredin, amiralim."

"Kararın ne olursa olsun, CIA başkanı seninle görüşmek istedi. Bunun bir sakıncası yok, değil mi?"

"Elbette yok, efendim."

Robert ertesi günü CIA başkanı ile konuşmak için Langley'e gitti.

Robert odasına girince başkan, "Oturun, Albay Bellamy," dedi. "Sizin hakkınızda çok şey duydum. Ve hep iyi şeyler."

"Teşekkür ederim, efendim."

Başkan altmış yaşlarında ve çok zayıftı. Piposunu çeken fırçayı andıran küçük bıyığı da aşağı yukarı oynuyordu. İkinci Dünya Savaşı'nda OSS'ye katılmış, savaştan sonra CIA kurulunca oraya geçmişti. Dünyanın en büyük ve en güçlü haberalma örgütünde basamakları tek tek çıkararak en üst mevkiye erişmişti.

"Kararınıza saygı duyduğumu belirtmek isterim, Albay Bellamy."

Robert başını salladı.

"Ancak dikkatinize sunmak istediğim bir nokta var."

"Nedir o, efendim?"

"Tilki'nin maskesinin düşürülmesi operasyonu ile Başkanın kendisi ilgileniyor."

"Bunu bilmiyordum, efendim."

"Benim gibi, o da, bu örgütün kurulduğundan bu yana en önemli görevi olduğu düşüncesindedir. Evinizin durumunu biliyorum, hatta Başkan'ın da bunu anlayışla karşıladığını tahmin ediyorum. Başkan da ailesine çok düşkün bir in-

sandır. Ancak sizin bu görevi kabul etmemenizin - nasıl söyleyeyim bilemiyorum- ONI ve Amiral Whittaker'e gölge düşüreceğini sanıyorum."

"Ama amiralin benim kararım ile hiçbir ilgisi yok, efendim."

"Bunu ben anlıyorum, ama Başkan anlayacak mı bakalım?"

Eh, bizim balayı ertelenecek, diye düşündü Robert.

Robert Susan'a haberi verirken, "Bu son denizaşırı görevim," dedi. "Bundan sonra evde o kadar çok oturacağım ki, benden bıkacaksın."

Susan güldü. "Dünyada o kadar uzun zaman yoktur. Biz sonsuza kadar birlikte olacağız."

Tilkiyi kovalamak Robert için düşkırıklığı oldu. Adamı Arjantin'de yalnızca bir gün farkla kaçırdı. İz peşinde Tokyo'ya, Çin'e ve sonra da Malezya'ya gitti. Tilki her kimse, o gün nerede olduğu hakkında değil de, o günden önce nerede olduğu hakkında bir ipucu bırakıyordu.

Günler haftalara, haftalar aylara dönmüş, Robert hâlâ Tilki'nin peşindeydi. Susan'a hemen hemen her gün telefon ediyordu. Başlarda, "Bir iki güne kadar evde olacağım", sonra "Gelecek hafta evde olurum sanırım," diyordu. Daha sonra da, "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum," demeye başlamıştı. Robert sonunda başarısızlığı kabul edip geri döndü. Tilki'nin ardında iki buçuk ay dolaşmış ve hiçbir şey elde edememişti.

Eve döndüğünde Susan'da bir değişiklik fark etti. Biraz soğumuş gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Robert. "Ama bu kadar uzun süreceğini sanmamıştım..."

"Seni hiç bırakmayacaklar, değil mi, Robert?"

"Ne? Elbette bırakacaklar."

Susan başını salladı. "Hiç sanmam. Hem ben Washing-

ton Memorial Hastanesi'nde işe başladım."

Robert şaşırmişti. "Ne yaptın?"

"Yeniden hemşire olacağım. Nerede olduğunu neler yaptığını, sağ mı ölü mü olduğunu düşünerek evde seni beklemekten bıktım."

"Susan, ben..."

"Önemi yok, sevgilim. Hiç olmazsa sen yokken yararlı bir iş yapacağım. Bu beklemeyi de kolaylaştıracak."

Robert'in buna vereceği bir karşılık yoktu.

Robert başarısızlığını Amiral Whittaker'e bildirince adam bunu anlayışla karşıladı.

"Sana o işi yüklemelerinin suçlusu benim," dedi. "Bundan sonra CIA'nin işine karışmak yok. Ne halleri varsa görsünler. Özür dilerim, Robert." Robert Susan'ın hemşireliğe başladığını anlattı.

"Belki de iyi bir fikir," dedi amiral. "Evliliğinizin üstündeki basıncı hafifletir. Artık arada sırada denizaşırı görevler almana da ses çıkarmayacaktır."

Arasıra sürekliye dönüşmüştü. Evlilikleri de ondan sonra çözülmeye başlamıştı.

Susan hastanede ameliyathane hemşiresi olarak çalışıyor ve Robert'in eve döndüğü zamanlar onunla birlikte olmaya gayret ediyordu. Ancak onun da işleri gün geçtikçe yoğunlaşmaya başlamıştı.

"Çok zevk alıyorum, sevgilim. Yararlı bir iş yaptığımı hissediyorum," diyordu.

Robert'e hastalarını anlattıkça o da onun kendisine nasıl baktığını, nasıl hayata döndürdüğünü hatırlıyordu. Karısının sevdiği işi yapmasına seviniyorsa da, birbirlerini giderek daha seyrek görmeye başlamışlardı. Aralarındaki duygusal uzaklık giderek büyüyordu. Şimdi daha önce olmayan bir yabancılaşma da vardı. Birbirleriyle konuşabilmek için kendilerini zorlayan iki yabancıydılar sanki.

Robert Türkiye’de altı haftalık bir görevden döndükten sonra Susan’ı Sans Souci lokantasına götürdü.

"Hastanede yeni bir hastamız var," dedi Susan. "Çok kötü bir uçak kazasından çıkmış. Doktorlar yaşamayacağını söylediler ama ben onu yaşatacağım." Gözleri parıltıyordu.

Benimle de böyle idi, diye düşündü Robert. Ve yeni hastanın da üzerine eğilip, "İyileş. Seni bekliyorum," deyip demediğini merak etti.

"Çok iyi bir insan, Robert. Hemşireler onun için deli oluyorlar.

Hepsi mi?

Robert kafasının gerisindeki bir kuşkuyu zorla söküp attı.

Yemeklerini ısmarladılar.

Robert ertesi cumartesi Portekiz’e gitti. Üç hafta sonra döndüğünde Susan kendisini heyecanla karşıladı.

"Monte bugün ilk kez yürüdü."

"Monte mi?"

"Monte Banks. Adı öyle. İyileşecek. Doktorlar ölecek demişlerdi ama biz pes etmedik."

Biz "Bana onu anlat."

"Çok hoş bir adam. Bize hep armağanlar veriyor. Çok da zengin. Kendi uçağını kullanıyor. Ama bir kazada..."

"Ne gibi armağanlar veriyor?"

"Ufak tefek şeyler - çiçek, kitap, şeker falan. Pahalı saatler armağan etmeye de kalktı ama biz geri çevirdik."

"Elbette."

"Bir yatı ve polo atları var..."

Robert adama o gün parababası demeye başlamıştı.

Susan hastane dönüşlerinde hep ondan söz ediyordu.

"Gerçekten çok sevimli bir insan, Robert."

Sevimli tehlikeliydi.

"Öylesine düşünceli ki. Bugün ne yaptı biliyor musun?"

Bütün kat hemşirelerine Jokey Kulübü'nden yemek getirtti."

İğrençti bu adam. Robert kızmaya başladığını hissetti. "Bu kusursuz hastanız evli mi?" diye sordu. -

"Hayır, canım. Neden sordun?"

"Merak ettim de."

Susan güldü. "Yoksa kıskanıyor musun?"

"Yürümeyi yeni yeni öğrenen birinden mi kıskanacağım? Elbette kıskanmıyorum." Duygularını söyleyecek değildi ya.

Robert evdeyken Susan hastasından söz etmemeye çalışıyordu, ama bu kere de konuyu Robert açıyordu.

"Bizim parababası ne yapıyor bakalım?"

"Onun adı parababası değil, Monte Banks'dır."

"Her neyse işte." Herifin kazada geberip gitmemesi çok yazıktı doğrusu.

Ertesi gün Susan'ın doğumgünüydü.

"Bunu kutlamalıyız," dedi Robert. "Güzel bir yerde yemek yer ve..."

"Ben saat sekize kadar hastanedeyim."

"Tamam, seni oradan alırım."

"Çok iyi. Monte de seninle tanışmak için can atıyordu. Ona senden o kadar çok söz ettim ki."

Robert hastaneye geldiğinde resepsiyondaki kız, "İyi akşamlar, albay," dedi. "Susan üçüncü katta ortopedi koğuşunda çalışıyor. Sizi bekliyor."

Robert asansörden indiğinde Susan kendisini bekliyordu. Onu bembeyaz kolalı önlüğü içinde görünce bir an kalbi duracak gibi oldu. O kadar güzeldi ki.

"Nasılsın, güzelim?"

Susan garip bir huzursuzlukla gülümsedi. "Birkaç dakikaya kadar nöbetim bitiyor, Robert," dedi. "Gel seni Monte ile tanıştırayım."

Kocasını kitaplar, çiçekler ve meyve sepetleriyle dolu

özel bir odaya soktu. "Monte, kocam Robert."

Robert yataktaki adama baktı. Kendisinden üç dört yaş büyüktü ve tıpkı Paul Newman'a benziyordu. Hemen saniyesinde nefret duydu adama.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, albayım. Susan sizden o kadar çok söz eder ki."

Geceyarısı yatağının yanına geldiğinde yalnızca bunu mu konuşurlardı?

"Sizinle gurur duyuyor."

Hah şöyle, bir iki kırıntı at önüme.

Susan kibar olmasını isteyerek bakıyordu kendisine. Robert kendini zorlayarak, "Yakında taburcu olacaktımsınız," dedi.

"Evet, karınızın sayesinde. Mucizeler yaratan bir insandır o."

"Evet, bu onun özelliğidir". Robert sesindeki acılığa engel olamamıştı.

Doğumgünü yemeği tam bir fiyasko oldu. Susan yalnızca hastasından söz etmek istiyordu.

"Sana kimi hatırlattı, şekerim?"

"Boris Karloff'u."

"Ona neden o kadar kaba davrandın?"

"Ben gayet kibar olduğumu sanıyorum. Adamı beğenmedim."

Susan kocasının yüzüne baktı. "Onu tanımıyorsun bile. Neyini beğenmedin?"

Sana bakaşını beğenmedim. Senin ona bakaşını beğenmedim. Evliliğimizin yıkılmakta olmasını sevmiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. "Kusura bakma, yorgunum galiba."

Yemeklerini hiç konuşmadan yediler.

Ertesi sabah Robert işe gitmeye hazırlanırken Susan, "Sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

Robert midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Susan'ın

olanları dile getirmesine katlanamayacaktı.

"Susan..."

"Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni hep seveceğim. Sen tanıdığım en harika erkeksin."

"Lütfen..."

"Bırak sözümü bitireyim. Benim için bunu söylemek o kadar kolay değil. Son bir yıl içinde sadece birkaç dakika birlikte olduk. Artık aramızda evlilik diye bir şey kalmadı. Birbirimizden koptuk."

Her sözcük bağına indirilen bir bıçak darbesiydi.

"Haklısın," dedi. "Ama değişeceğim. İştten ayrılacağım. Hemen bugün. Birlikte bir yere gider..."

Susan başını salladı. "Hayır, Robert. İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyoruz. Sen istediğin işi yapıyorsun. Benim yüzümden ondan vazgeçecek olursan hep bir pişmanlık duyacaksın. Bu kimsenin suçu değil. Kendiliğinden olan bir şey. Boşanmak istiyorum."

Robert'in dünya başına geçmiş gibi oldu.

"Bunu demek istiyor olamazsın, Susan. Bir yolunu..."

"Artık çok geç. Ben bunu uzun zamandır düşünüyorum. Sen yokken ve ben de evde oturup senin dönüşünü beklerken hep bunu düşündüm. Biz birbirimizden ayrı yaşıyoruz. Benim bundan fazlasına ihtiyacım var. Senin artık bana veremediğin bir şeye ihtiyacım var."

Robert duygularını kontrol etmeye çalışıyordu. "Bu kararının parababası ile bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Susan duraksadı. "Monte bana evlenme teklif etti."

"Ve sen de?"

"Evet."

Çılgın bir karabasandı bu. Bu olamaz, diye düşündü. Olamaz. Gözleri doldu.

Susan gidip kocasının boynuna sarıldı. "Senin için hissettiklerimi başka bir erkek için asla hissedemem. Seni bütün kalbimle, ruhumla sevmiştim. Seni hep seveceğim. Sen be-

nim en sevgili dostumsun." Geri çekilip erkeğin gözlerinin içine baktı. "Ama bu yeterli değil. Anlıyor musun?"

Robert sadece kadının kendisini parçalamakta olduğunu anlıyordu. "Bir daha denerdik," dedi. "Ben..."

"Özür dilerim, Robert. Çok özür dilerim, ama bitti artık."

Susan boşanma için Reno'ya gitti; Albay Bellamy de iki hafta kendini bilemeyecek derecede sarhoş dolaştı.

Alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilemez. Robert FBI'den bir arkadaşını aradı. Al Traynor'la geçmişte bazı işlerde birlikte çalışmışlardı. Ona güvenirdi.

"Tray, bir iyilik yap bana."

"İyilik mi? Sen akıl doktoruna göster kendini. Susan'ı nasıl kaçırdın elinden?"

Haberi duymayan kalmamıştı herhalde.

"Uzun ve acıklı bir hikaye bu."

"Çok üzüldüm, Robert. Çok esaslı bir kadındı. Ben...- neyse boşver. Benden ne istiyordun?"

"Birini bilgisayarda araştırmanı istiyorum."

"Adını söyle bakayım."

"Monte Banks. Normal bir araştırma olacak."

"Tamam. Bilmek istediğin nedir?"

"Sizin dosyalarda olmayabilir de, Tray, ama varsa - trafik cezası verdi mi, köpeğini mi dövdü, kırmızı ışıktaki geçti... her şeyi yani."

"Olur."

"Ve parasını nereden kazandığını öğrenmek istiyorum."

"Sıradan bir iş diyorsun, ha?"

"Ve bu aramızda kalacak, Tray. Kişisel bir iş bu. Tamam mı?"

"Tamam. Yarın sabah ararım seni."

"Teşekkürler. Sana bir yemek borcum var şimdi."

"Oldu."

Ertesi sabah Dustin Thornton Robert'i çağırttı. "Şu anda ne üzerinde çalışıyorsunuz, Albay Bellamy?"

Bunu çok iyi bilirsin ya. "Singapurlu diplomat hakkında..."

"Bu sizin zamanınızı pek almıyor galiba?"

"Özür dilerim, anlamadım."

"Eğer unuttunuzsa hatırlatayım, albay. Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi'nin Amerikan yurttaşları hakkında soruşturma yapma hakkı yoktur."

Robert şaşkın şaşkın baktı adama. "Ama siz..."

"FBI bana bu dairenin yetki alanına girmeyen bir bilgi almak istediğinizi bildirdi."

Robert birden müthiş kızmıştı. Traynor eşşeoglusunu kendisine ihanet etmişti. Arkadaşlığı bu kadardı demek. "Özel bir konuydu," dedi. "Ben..."

"FBI bilgisayarları oraya ne size bilgi sağlamak için kurulmuştur ne de yurttaşları rahatsız etmeniz için. Bilmem anlatabildim mi?"

"Evet."

"Hepsi bu kadar."

Robert odasına gidince elleri titreyerek telefonu açtı. Bir ses, "FBI," dedi.

"Al Traynor'u istiyorum."

"Bir dakika." Az sonra bir erkek sesi duyuldu. "Size yardım edebilir miyim?"

"Evet. Al Traynor'u arıyordum."

"Özür dilerim, Ajan Traynor artık burada çalışmıyor."

Robert elektrik çarpmış gibi oldu. "Ne?"

"Ajan Traynor buradan nakledildi."

"Nakil mi edildi?"

"Evet."

"Nereye?"

"Boise'e. Ama bir süre orada işe başlayamayacak. Hem de çok uzun bir süre sanırım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Dün gece Rock Creek Parkında jogging yaparken bir trafik kazası geçirmiş. İnanılacak gibi değil, sarhoş bir sürücü olmalı. Arabasını jogging yoluna çıkarmış. Traynor kaza yerinden on metre ileri fırlamış. Kurtulmayabilir. Kazayı yapan araba da kaçmış."

Robert telefonu kapattı. Neler oluyordu böyle? Monte Banks korunuyordu. Kimden ama? Kimin tarafından? Susan neye karışıyordu böyle?

O öğleden sonra Susan'ı ziyarete gitti.

Susan M Caddesindeki yeni dairesindeydi. Robert Susan'ı görmeyeli haftalar olmuştu. Şimdi birden karşısında görünce dili tutulur gibi oldu.

"Böyle ansızın geldiğim için özür dilerim, Susan. Gelmeyeceğime söz vermiştim, biliyorum."

"Ciddi bir durum var demiştin."

"Evet, öyle." Robert söze nasıl başlayacağını bilemiyordu. Susan, seni kurtarmaya geldim. Yüzüne gülerdi herhalde.

"Ne oldu?"

"Monte hakkında."

Susan'ın kaşları çatıldı. "Ne olmuş ki?"

İşin güç yanı buydu. Kendi bilmediği bir şeyi ona nasıl anlatabilirdi? Bildiği tek şey ortada çok kötü bir şeyler olduğuydu. Monte Banks FBI'nın bilgisayarındaydı, ama adının ucunda bir de eklenti vardı: Gerekli yetki izni alınmadan bilgi verilemez. Neden ama?

"Onun görüldüğü kişi olduğunu sanmıyorum."

"Anlamıyorum."

"Susan, Monte'nin parası nereden geliyor?"

Susan şaşırmıştı. "Çok başarılı bir ithalat ihracat şirketi var," dedi.

Dünyanın en eski maskeleyesi. Böyle yarım yamalak bilgiyle gelmemeliydi buraya. Kendini aptal gibi hissediyor-

du. Susan bir yanıt bekliyordu ve bu da kendisinde yoktu.

"Senin... senin için yanlış biri olmadığından emin olmak istedim de."

"Robert." Susan'ın sesinde düşkünlüğü vardı.

"Sanırım gelmemem gerekirdi. Özür dilerim."

Susan yanına gelip kucakladı. "Anlıyorum," dedi.

Ama anlamıyordu. Monte Banks hakkında masum bir araştırmamanın nasıl engellendiğini, bu konuda ONI Dairesine başvurulduğunu ve o bilgiyi elde etmek isteyen kimsenin yerinden alındığını anlamıyordu.

Bilgi almanın başka yolları da vardı; Robert şimdi izini belli etmeden bunlara başvuracaktı. Önce Forbes dergisinde çalışan bir arkadaşını aradı.

"Robert! Görüşmeyeli ne kadar oldu? Ne istiyorsun?"

Robert istediğini söyledi. "Monte Banks, ha? Doğrusu bunu istemen çok ilginç. Bizim en zengin dört yüz kişi listemize girmiş olması gerekiyor ama hakkında somut bir bilgi elde edemiyoruz. Sende bir şeyler var mı?"

Sıfır.

Robert kütüphaneye gidip Kim Kimdir kitabını inceledi. Monte Banks orada da yoktu.

Washington Post gazetesinin Monte'nin kaza geçirdiği döneme ait sayılarını inceledi. Uçak kazası hakkında küçük bir haber dışında hiçbir şey bulamadı. Orada da Monte'den bir girişimci olarak söz edilmekteydi.

Belki de ben yanılıyorum, diye düşündü. Belki de dürüst bir insandır. Casus ya da uyuşturucu kaçakçısı olsaydı böyle devletçe korunmazdı... Galiba gerçek olan, benim hâlâ Susan'ı istiyor olmam.

Yeniden bekarlığa dönmek yalnızlıktı, bir boşluktu, işle dolu günler ve uykusuz gecelerdi. Üstüne aniden bir umutsuzluk çöküyor, ağlamaya başlıyordu. Kendisi için, Susan

için ve kaybettikleri her şey için ağlıyordu. Her yerde Susan'ı görüyordu. Ev onun anılarıyla doluydu. Her odada onun sesi, onun kahkahası, onun sıcaklığı vardı. Yatakta çıplak yatarken onun vücudunun yumuşak tepelerini ve vadilerini hatırlıyor, içinde dayanılmaz bir ağrı başlıyordu.

Arkadaşları kendisi için üzülüyorlardı.

"Yalnız kalmamalısın, Robert."

"Sana öyle bir kız buldum ki!" diyorlardı sonra da.

Kızlar uzun boylu ve güzel, ufaktefek ve şehvetli oluyorlardı. Bunlar modeller, sekreterler, reklam şirketi yöneticileri ve avukatlar oluyordu. Ama hiçbirisi Susan değildi. Robert'in onlarla ortak hiçbir şeyi yoktu; ilgi duymadığı insanlarla havadan sudan söz etmeye çalışmak yalnızlığını daha da artırıyordu. Onlarla yatmak istemiyordu. Yalnız kalmak istiyordu. Filmi yeniden başa sarmak, senaryoyu yeniden yazmak istiyordu.

Yaşamının yanlışlarını düzeltip mutlu bir son vermek istiyordu. Artık çok geçti ama. Yaşam insana bir ikinci fırsat vermezdi. Yalnızdı.

Alışverişini kendi yapıyor, yemeklerini kendisi hazırlıyor, evde olduğu zamanlar haftada bir kere yakınlardaki bir çamaşırhaneye gidip çamaşırlarını makinede yıkıyordu.

Robert'in yaşamının yalnızlık dolu bir bölümüydü bu. Ama daha kötüsü de gelecekti. Washington'da çalıştığı güzel bir modacı kadın kendisini telefonla arayıp yemeğe çağırmıştı. Robert ilk başlarda bunu istemediyse de, sonunda kabul etmişti. Kadın evinde ikisi için mum ışığında güzel bir sofraya hazırlamıştı.

"Çok iyi bir aşçıymışsın," dedi Robert.

"Ben her şeyde çok iyiyimdir." Kadının ne kastettiğini anlamamak olanaksızdı. Kendisine yaklaşıp, "Gel sana bunu kanıtlayayım," dedi. Bacaklarını okşarken dilini dudaklarının kenarında dolaştırdı.

Çok uzun zaman oldu, diye düşünüyordu Robert. Belki

de biraz fazla.

Yattıkları zaman Robert için bir felaket oldu. Yaşamında ilk kez iktidarsızdı. Çok utanmıştı.

"Üzülme, sevgilim, geçici bir şeydir," dedi kadın.

Ama yanılıyordu.

Robert evine döndü. Başka bir kadınla sevişmenin bilinçaltında Susan'a ihanet demek olduğunu biliyordu.

Birkaç hafta sonra ONI'den güzel bir sekreterle sevişmeye kalkıştı. Kadın yatakta müthiş şehvetliydi, Robert'i ihtirasla okşuyor, hatta ağzına alıyordu. Ama boşunaydı. Robert yalnızca Susan'ı istiyordu. Ondan sonra bir daha denemeye kalkışmadı. Bir doktora gitmeyi düşündü, ama utançından onu da yapamadı. Sorununun çözümünü biliyordu ve bunun tıpla hiç ilgisi yoktu. Kendini tüm enerjisiyle işine verdi.

Susan haftada bir kere kendisini arıyordu: "Gömleklerini temizleyiciden almayı unutma" ya da "Ev berbat olmuştur, hizmetçimi gönderiyorum," diyordu.

Her telefon yalnızlığını biraz daha katlanılmaz yapıyordu.

Susan düğününden bir gece önce de aramıştı Robert'i.

"Robert, yarın evleneceğimi söylemek için açtım telefonu."

Robert boğulacak gibi oldu, soluk alamıyordu.

"Susan..."

"Monte'yi seviyorum. Ama seni de seviyorum. Seni ölene kadar da seveceğim. Bunu asla unutmamanı istiyorum."

Buna ne karşılık verilebilirdi ki?

"Robert, iyi misin?"

Hem de nasıl. Bir kusurum var: o da hadım olmam.

"Robert?"

Robert kendi sorunuyla onu cezalandıramazdı. "İyiyim," dedi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Yapabileceğim her şeyi yaparım."

"Balayında seninle gittiğimiz yerlere gitmeyin."

Sonra telefonu kapatıp sarhoş olmaya gitti.

Bir yıl önceydi bu. Geçmişte kalmıştı artık. Susan'ın artık başkasının malı olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalmıştı. Yapacak işi vardı şimdi. Son görevi olarak kabul ettiği işte bulması gereken tanıkların resimlerini çekmiş Leslie Mothershed ile konuşmaya gidiyordu.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

LESLIE Mothershed sevinçten havalara uçuyordu. Değerli filmiyle Londra'ya döner dönmez hemen karanlık odasına koşmuştu. Kırmızı ışığı yakıp da negatifi makineden çıkartırken elleri titriyordu. Sakinleşmek için birkaç ke-re derin derin soludu. Film kasetten çıkardı, ilaçlı banyoya sokup saati kurdu. Sonra ikinci banyoya sokup otuz saniye karıştırdıktan sonra sabitleştiriciye attı.

Yanlış bir şey yapmaktan ödü kopuyordu. Film temizlemek için dikkatle yıkadıktan sonra kuruması için bir mandalla ipe astı.

Negatifleri incelemek zamanı gelmişti. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken titreyen elleriyle filmi aldı ve ışığa baktı. Kusursuzdu. Olağanüstüydü!

Dünyanın her fotoğrafçısının gurur duyabileceği pozlardı hepsi de. Uçan dairenin tüm ayrıntıları, hatta içinde yatan iki yaratığın cesedine kadar, çok net olarak görünüyordu.

Dikkatle bakınca daha önce fark etmediği iki şey gördü. Uzay gemisinin parçalandığı yerde geminin içinde üç dar koltuk vardı. Oysa gemide iki yaratık görmüştü. Garip olan öteki şey de, yaratıklardan birinin bir elinin kopmuş olmasıydı. Fotoğrafın hiçbir yerinde el görünmüyordu. Belki

de tek eli vardı, diye düşündü. Bu fotoğraflar birer şaheser! Annem haklıymış. Ben bir dahiyim.

Altınlarını elleyen bir cimri gibi o da bu hazinesini okşamaktan kendini alamıyordu. Dünyada bu resimleri satın almak istemeyecek bir gazete ya da dergi olamazdı. Bunca yıldır hepsi o hakaret dolu küçük notlarıyla resimlerini hep geri çevirmişlerdi. "İlişikte iade ettiğimiz fotoğrafları gönderdiğiniz için teşekkür ederiz. Şu an bunlara ihtiyacımız bulunmamaktadır." Ya da, "Gönderdiğiniz fotoğraflar için teşekkür ederiz. Ancak bunlar basmış olduğumuz fotoğraflara çok benzemektedirler." Ya da, "Gönderdiğiniz fotoğrafları iade ediyoruz."

Yıllardır bir iş bulabilmek için yalvaryakar olmadığı yer kalmamıştı. Ve şimdi onlar gelip kendisine yalvaracaklardı.

Bekleyecek kadar sabrı yoktu. Hemen işe koyulmalıydı. Parasını ödemekte biraz gecikti diye telefonu kapandığından evin dışında bir telefon bulmalıydı. Birden aklına ünlülerin gittiği Langan lokantasına gidip kendine hak ettiği ziyafeti çekmeye karar verdi. Langan kendisine göre biraz fazlasıyla lükstü ama bunu kutlamazsa neyi kutlayacaktı ki? Kendisi de zengin ve ünlü olma yolunda değil miydi?

Şef garson Mothershed'i köşedeki bir masaya oturttu. Mothershed başını kaldırdığı anda on adım ilerisinde iki tanıdık yüz gördü. Bunların kim olduğunu anlayınca sırtında bir ürperti dolaştı. Michael Caine ile Roger Moore! Annesi sağ olsaydı da, bunu duysaydı! Annesi sinema yıldızları hakkındaki haberleri okumaya bayılırdı. İki adam gülüp eğleniyorlardı. Ukala herifler! Herhalde gidip kendilerinden imza istememi bekliyorlar. Bir iki gün sonra onlar benden imza isteyecekler oysa. Beni arkadaşlarına tanıştırmak için can atacaklar. "Leslie, seni Charles ve Di ile tanıştırayım. Bu da Fergie ile Andrew. Leslie o ünlü UFO fotoğraflarını çeken kişidir."

Mothershed yemeğini bitirince kalkıp iki yıldızın yanından geçerek üst kattaki telefon kulübesine çıktı. Önce Sun gazetesinin numarasını çevirdi.

"Fotoğraf editörünüzle konuşmak istiyorum."

Az sonra bir erkek sesi duyuldu. "Chapman."

"İçinde iki yaratık olan bir uçan daire fotoğrafına ne verirsiniz?"

"Resimler gerçekten iyi ise onları usta işi bir montaj olarak sunabiliriz..."

"Ama bu bir fotomontaj değil. Gerçek olduğunu söyleyecek dokuz tanık var ve bunlardan biri de bir din adamıdır."

Adamın sesi değişti. "Öyle mi? Bu resimler nerede çekildi?"

"Yeri önemli değil," dedi Mothershed. Ağzından bilgi almaya çalışıyordu adam. "İlgileniyor musunuz?"

"Resimlerin gerçek olduğunu kanıtlayabilirseniz, ilgileniriz."

"Öyleyse sizi daha sonra ararım." Mothershed telefonu kapattı.

Diğer iki telefon da tatmin ediciydi. Mothershed o tanıkların ad ve adreslerini almış olmasının önemini anlıyordu. Kimse onu sahtekarlıkla suçlayamazdı. Bu fotoğraflar ülkenin en önemli gazete ve dergilerinde çıkacaktı.

Mothershed lokantadan çıkarken iki yıldızın oturdukları masaya yaklaştı. "Özür dilerim, ama bana imzanızı verebilir miydiniz?" dedi.

Roger Moore ile Michael Caine kendisine gülümseyerek bakıp bir kağıt parçasına imzalarını attılar.

"Teşekkür ederim."

Leslie Mothershed sokağa çıkınca kağıt parçasını yırtıp attı.

Canları cehenneme, diye düşündü. Ben onlardan daha önemli bir insanım.

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

ROBERT Whitechapel'e taksiyle gitti. Londra'nın ticaret merkezinden geçip yüz yıl önce Karındeşen Jack'ın ününü dünyaya duyurduğu Whitechapel Caddesi'ne girdiler. Cadde boyunca sebzedен halıya kadar her şeyin satıldığı elarabaları dizilmişti.

Mothershed'in adresine yaklaştıkça mahalle giderek daha sefil bir görünüm almaya başladı. Robert Grove Sokağı 213 A numaralı apartmanın önünde taksiden indi. Burası küçük küçük dairelere bölünmüş iki katlı çirkin bir binaydı. Robert'in bulmak üzere gönderildiği tanıkların tam bir listesi burada oturan adamın elindeydi.

Kapı çalındığında Leslie Mothershed büyük servetini incelemekteydi. Birden nedenini bilemediği bir korkuyla irkil-di. Kapı zili bir daha çalındı. Mothershed fotoğrafları toplayıp karanlık odasına gitti, elindekileri eski fotoğrafların bulunduğu bir yığın arasına soktu, sonra gidip kapıyı açtı. Kapının önünde bir yabancı duruyordu.

"Evet?"

"Leslie Mothershed misiniz?"

"Evet. Ne istemiştiniz?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Bilmem. Ne istiyorsunuz?"

Robert bir Savunma Bakanlığı kimliği gösterdi. "Resmi bir iş için geldim, Bay Mothershed. Burada da konuşabiliriz, bakanlıkta da."

Blöfü karşısında fotoğrafçının yüzünde bir korku belirmişti.

Leslie Mothershed yutkundu. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum ama buyurun," dedi.

Robert bir insanın isteyerek yaşayamayacağı kadar sıkıntı veren bir odaya girdi.

"Ne istediğinizi söyler misiniz lütfen?"

"Çektiğiniz bazı fotoğraflar için geldim."

Zili duyduğu anda anlamıştı bunu Mothershed! Serveti mi elimden almaya geldiler, diye düşündü. Ama buna izin vermeyeceğim.

"Hangi fotoğraflardan söz ediyorsunuz?"

Robert, sabırla, "Uçan dairenin düştüğü yerde çektiklerinizden," dedi.

Mothershed bir an Robert'e baktı, sonra sanki şaşırmış gibi zorlama bir gülümsemeyle, "Ha, onlar mı?" dedi. "Keşke olsaydı da size verebilseydim."

"O resimleri siz çekmediniz mi?"

"Çekmeye çalıştım."

"Çekmeye çalıştım ne demek?"

"Fotoğraf makinem ışık almış. Hepsi yandı. İkinci kere başıma geliyor bu. Negatifler hiçbir işe yaramadı, ben de tutum attım. Filme yazık oldu. Ve bugünlerde filmin ne kadar pahalı olduğunu bilirsiniz sanırım."

Kötü bir yalancı, diye düşündü Robert. Paniğe kapılmak üzere. "Yazık," dedi. "O fotoğraflar çok gerekliydi oysa." Otobüs yolcuları listesinden söz etmedi. Mothershed resimler hakkında yalan söylediye liste için de söyleyecekti. Fotoğraflar orada bir yerde olmalıydı. Bulmak güç olmayacaktı. Ev küçük bir yatak odası, bir oturma odası, bir banyo ve dolap gibi kapısı olan bir yerdi. Ancak adamı resimleri vermesi için zorlaması olanaksızdı. Hiçbir yetki yoktu elinde. Ancak resimlerle o tanık listesini SIS'den adamlar gelip almadan kendisi için istiyordu.

"Evet," diye Mothershed içini çekti. "Doğrusu resimler çıksaydı bir servet ederdi."

"Bana uzay gemisini anlatın," dedi Robert.

Mothershed elinde olmadan ürperdi. O korkunç sahneyi asla unutamayacaktı. "Onu hiç unutmayacağım," dedi. "Gemi canlı gibiydi titriyordu sanki. İçinde iki ölü yaratık vardı."

"Peki, otobüs yolcuları hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Sanırım hiçbir şey." Mothershed heyecanını saklamaya çalışıyordu. "Ben otobüste değildim. Hiçbirini tanımıyordum."

"Anlıyorum. Yardımınız için teşekkür ederim, Bay Mothershed. Resimlerinize üzuldüm doğrusu."

"Ben de." Mothershed adamın arkasından kapıyı kapatırken, başardım işte, diye düşündü. Atlattım herifleri!

Robert dışarda kapının kilidini inceliyordu. Bir Chubb. Eski bir model. Birkaç saniyede açardı. Geceyarısı bekleme-ye başlayacak ve fotoğrafçının sabah evden çıkmasını bekleyecekti. Listeyi bir kere elime geçireyim, gerisi kolay, diye düşündü.

Robert Mothershed'in evine yakın bir otele yerleşip General Hilliard'ı aradı.

"İngiliz tanıgın adını öğrendim, generalim."

"Bir dakika. Tamam. Devam edin, albay."

"Leslie Mothershed. Whitechapel'de Grove Sokağı 213 A."

"Çok iyi. İngiliz yetkililere kendisiyle konuşmalarını bildireceğim."

Robert yolcu listesiyle fotoğraflardan söz etmemişti. Onlar da kendi kozlarıydı.

Reggie'nin balık ve patates lokantası Brompton Caddesi'nin bir çıkmaz sokağındaydı. Müşterileri genellikle çevrede çalışan tezgahhtarlar ve sekreterlerdi. Duvarlar futbol posterleriyle kaplıydı. Tezgâhın ardındaki telefonu üzerinde yağlı bir kazak olan iriyarı bir adam açtı. Adamın sol gözünde sıkıca yerleştirilmiş bir monokl vardı. Dikkatle bakınca bunun nedeni kolayca anlaşıyordu. Adamın öteki gözü camdı.

"Ben Reggie."

"Ben Bishop."

"Sizi dinliyorum, efendim." Reggie fısıltıyla konuşuyordu.

"Müşterimizin adı Leslie Mothershed. Grove Sokağı 213 A adresinde oturuyor. Bu siparişin hemen yerine getirilmesi gerek. Anlaşıldı mı?"

"Yerine getirildi olarak düşünebilirsiniz, efendim."

YİRMİNCİ BÖLÜM

LESLIE Mothershed hayale dalmıştı. Dünya basınının temsilcileriyle konuşuyordu. Kendisine İskoçya'da en son aldığı şato, Güney Fransa'daki evi ve büyük yatı hakkında sorular soruyorlardı. *"Kraliçenin sizden saray fotoğrafçısı olmanızı istediği doğru mu?" "Evet, kendisine düşünüp kararımı bildireceğimi söyledim. Şimdi izin verirsiniz BBC'deki programıma geç kaldım..."*

Kapı zili hayallerini yarıda kesmişti. Saatine baktı. Onbir. O adam mı gelmişti yine? Kapıyı hafifçe aralayıp baktı. Karşısında kendisinden daha kısa boylu, zayıf yüzlü, kalın camlı gözlüklü biri vardı.

"Özür dilerim," dedi adam. "Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm. Kapıda fotoğrafçı olduğunuz yazıyor."

"Eee?"

"Pasaport fotoğrafı çeker misiniz?"

Leslie Mothershed pasaport fotoğrafı çekecek? Dünyaya sahip olmak üzere olan Leslie? Bu Michelangelo'dan banyoyu badanalamasını istemek gibi bir şeydi.

Kaba bir sesle, "Hayır," diyerek kapıyı itti.

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm, ama başım gerçekten çok sıkışık. Uçağım yarın sabah sekizde Tokyo'ya hareket ediyor. Az önce pasaportuma baktığımda res-

min her nasılsa düşüp kaybolmuş olduğunu gördüm. Aramadığım yer kalmadı, ama bulamadım. Pasaportumda resmim olmadan beni uçağa bindirmezler."

"Çok özür dilerim, ama elimden bir şey gelmez," dedi Mothershed.

"Size yüz sterlin veririm."

Yüz sterlin? İki şatosu ve bir yatı olan bir insana? Hakaretti bu.

Adam hâlâ konuşuyordu. "İki yüz, üç yüz sterlin vereyim. O uçakta olmam gerek, aksi halde işimi kaybedeceğim."

Bir pasaport resmine üç yüz sterlin! Develope etmenin dışında on saniyelik bir iş. Mothershed kafasından hesaplamaya başladı. Dakikası 1800 sterlin ederdi. Yani saati 10.800 sterlin. Günde sekiz saat çalışırsa günde 94.400 sterlin kazanırdı. Bir haftada...

"Çekecek misiniz?"

"Gelin," dedi Mothershed. "Şu duvara yaslanın."

Mothershed bir Polaroid kamerasının olmasını isterdi. O zaman işi o kadar kolaylaşacaktı ki. "Kıpırdamayın," dedi.

On saniye sonra resim çekilmişti.

"Develope etmesi biraz sürer," dedi. "Eğer ..."

"Sizce bir sakıncası yoksa burada bekleyeyim."

"Nasıl isterseniz."

Mothershed makineyi alıp karanlık odaya girdi, kırmızı ışığı yakıp filmi çıkardı. Bu işi çabuk bitirecekti. Pasaport resimleri zaten hep berbat olurdu. On beş dakika sonra film ikinci banyodayken bir duman kokusu geldi burnuna. Neydi bu? Kendisine koku gibi mi gelmişti yoksa? Hayır, gerçektir. Kapıyı açmak için döndü. Ama kapı açılmıyordu.

"Hey!" diye seslendi. "Ne oluyor orada?"

Ama karşılık alamadı.

"Hey!" Kapıyı omuzlayıp açmaya çalıştı, ancak öteki ta-

rafa ağır bir şey konulmuş gibiydi yerinden bile oynamıyordu. "Bayım?"

Karşılık yoktu yine. Dışarda sadece bir çatırtı duyuluyordu. Duman kokusu da artmıştı. Ev yanıyor olmalıydı. Adam herhalde onun için yoktu. Yardım çağırmaya gitmiş olmalıydı. Mothershed kapıyı bir daha omuzladı, ama yine kıpırdatamadı. "İmdat!" diye bağırdı. "Çıkarın beni buradan!"

Kapının altından duman sızmaya başlamıştı. Mothershed kapının dışını yalayan alevlerin sıcaklığını hissediyordu. Soluk almak da güçleşmişti. Ciğerleri yanıyordu. Bilincini kaybetmeye başlamıştı. Dizleri üstüne çöktü. "Tanrım, ne olur alma canımı!" diye yalvardı. "Hele tam zengin ve ünlü olacakken..."

"Ben Reggie."

"Sipariş yerine getirildi mi?"

"Evet, efendim. Biraz yanık oldu ama zamanında teslim edildi."

"Çok iyi."

Robert gecenin ikisinde Grove Sokağı'na geldiğinde müthiş bir trafik sıkışıklığıyla karşılaştı. Sokak resmi arabalar, itfaiye arabaları, üç cankurtaran ve üç polis arabasıyla tıkanmıştı. Robert kalabalığı yararak ön tarafa çıktı. Binanın tümünü alevler sarmıştı. Dışardan bakınca fotoğrafçının oturduğu birinci katın çökmüş olduğu görülüyordu.

"Nasıl oldu?" diye itfaiye erlerinden birine sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Lütfen geride durun."

"O dairede kuzenim oturuyor. Kurtuldu mu acaba?"

"Sanmıyorum. Şimdi cesedini çıkarıyorlar işte."

Robert tekerlekli sedyeden cankurtarana bir ceset yüklediğini gördü.

"Ben onun yanında kalıyordum. Bütün elbiselerim içerde. Gidip..."

İtfaiye eri başını salladı. "Bunun bir yararı olmaz, efendim. İçerde külden başka bir şey kalmadı." Yalnızca küller. Fotoğraflar ve yolcuların ad ve adresleri yazılı olan liste de kül oldu. Lanet olsun böyle talihe!

Washington'da Dustin Thornton kayınpederiyle Willard Stone'un bürosunun lüks yemek salonunda öğle yemeğindeydi. Dustin sinirliydi. Güçlü kayınpederinin karşısında hep öyle olurdu.

Willard Stone ise keyifliydi. "Dün akşam Başkan'la yemekteydim," dedi. "Senden çok memnun olduğumu söyledi, Dustin."

"Çok sevindim."

"İyi bir iş başarıyorsun. Bizim savunmamıza yardımcı oluyorsun."

"Kime karşı?"

"Bu büyük ülkeyi dize getirmek isteyenlere karşı. Ancak dikkatli olmamız gereken sadece duvarların dışındaki düşman değildir. Yurtlarına hizmet maskesi altında görevlerini yapmayanlar da onlardandır. Aldıkları emirleri yerine getirmeyenler."

Odaya giren biri, "Özür dilerim, bay Stone," dedi. "Beklediğiniz beyler geldiler."

"Peki," dedi Stone. "Sen yemeğini bitir, Dustin. Benim önemli bir işim var. Bir gün bunu sana anlatabilirim belki de."

YIRMİBİRİNCİ BÖLÜM

ZÜRİH sokakları garip biçimli korkunç yaratıklarla, iri vücutlu, ufak gözlü ve derileri kaynamış balık renginde olan devlerle doluydu. Hepsi de etoburdular ve vücutlarından korkunç kokular yükseliyordu. Dişilerinden bazıları öl-

dürdükleri hayvanların kürklerini giymişlerdi. Kendisi arkadaşlarının canlarını alan korkunç kazanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Bu garip yaratıkların luna dedikleri dört dönemdir yer yüzündeydi ve bu kadar zamandır ağzına bir lokma koymamıştı. Susuzluktan neredeyse bayılacaktı. Bir kere o çiftçinin yalağından temiz yağmursuyu içmişti ve geldiği o gecenin sonra bir daha yağmur yağmamıştı. Dünyanın diğer suları içilir gibi değildi. Bir kere bu yaratıkların beslenme yerine girecek olmuş, ama kokuya dayanamamıştı. Onların çiğ meyve ve sebzelerini yemeye çalışmıştı ama onlar da çok lezzetsizdi.

Kendisine Zarif Olan adı verilirdi, uzun boylu, ısıltılı yeşil gözlü güzel bir kadındı. Kaza yerinden ayrıldıktan sonra dünyalı bir kadın kimliğine bürünmüş, insanlar arasında dolaşıyordu.

Şimdi de insan vücuduna göre yapılmış sert ve rahatsız bir iskemlede otururken çevresindeki yaratıkların akıllarından geçeni okumaktaydı.

Yaratıklardan ikisi yanındaki masada oturmaktaydılar. Biri yüksek sesle konuşuyordu. "Bu insanın yaşamında karşısına ancak bir kere çıkacak bir fırsat, Franz. Elli bin frankla işe başından girebilirsin. Elli bin frankın var, değil mi?" Onun kafasından geçenleri okuyordu: *Haydi, domuz herif. Bu komisyona ihtiyacım var.*

"Evet ama ben..." *Bunu karımdan borç almam gerekecek.*

"Ben sana hiç kötü bir yatırım yaptırttım mı?" *Kararını ver haydi.*

"Yine de çok para." *Karım bunu asla vermez.*

"Milyonlar kazanma fırsatı var önünde." *Evet de haydi.*

"Tamam, kabul ediyorum." *Belki de onun mücevherlerinden bir ikisini satarım.*

Yuttu zokayı. "Bu kararına hiç pişman olmayacaksın, Franz." *Zarar ederse vergisinden düşer nasıl olsa.*

Zarif Olan onların neden söz ettiklerini hiç anlamamıştı.

Lokantanın öteki ucunda bir masa başında bir kadınla bir erkek vardı. Zarif Olan onları duyabilmek için zihnini döndürdü.

"Kahrolsun!" diyordu adam. "Nasıl hamile kaldın?" *Be-yinsiz karı!*

"Nasıl kaldım dersin?" *Sen yaptın, nasıl olacak!*

Hamilelik bu yaratıkların tıpkı tarlalarındaki hayvanları gibi üremeleriydi.

"Peki, şimdi ne yapacaksın, Tina?" *Çocuğu aldırmalısın.*

"Ne yapmamı bekliyorsun? Karına benden söz edeceğini söylemiştin ya." *Seni domuz yalancı!*

"Bak, sevgilim, söyleyeceğim ama şimdi sırası değil." *Seninle yattığıma bin pişmanım. Senin başbelası olacağını bilmiydim.*

"Benim için de çok kötü bir zaman, Paul. Beni sevmiyorsun sen." *Ne olur, sevdiğini söyle.*

"Seni elbette seviyorum. Ama karım şu anda çok kötü bir dönemden geçiyor." *Onu kaybetmek istemem.*

"Ben çok mu iyiyim sanıyorsun? Anlamıyor musun, karımda senin çocuğunu taşıyorum." Benimle evleneceksin. Kadının gözlerinden sular akıyordu.

"Sakin ol, sevgilim. Her şey yoluna girecek, inan bana. Bebeği ben de senin kadar istiyorum." *Onu kürtaja kandırmalıyım.*

Onların yanındaki masada erkek bir yaratık tek başına oturuyordu.

Bana söz verdiler. Yarışın şike olduğunu ve kaybetmemin mümkün olmayacağını söylediler. Ben de aptal gibi bütün paramı onlara verdim. Müfettişler gelmeden parayı yerine koymanın bir yolunu bulmalıyım. Hapse asla giremem. Kendimi öldürürüm daha iyi. Yemin ediyorum ki, kendimi öldürürüm.

Başka bir masada bir erkekle bir dişi bir konuşmanın ortasındaydılar.

"... öyle bir şey değil. Dağda küçük bir evim var. Haftasonu gider orada başımızı dinlerdik diye düşünmüştüm." *Zamanımızı benim yatağında yatarak geçireceğiz, yavrum.*

"Bilemem, Claude. Daha önce hiçbir erkekle bir yere gitmiş değilim." *Buna inanırsa şaşarım doğrusu.*

"Bu seksle ilgili bir şey değil. Dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyleyince aklıma geldi orası. Beni kardeşin gibi görebilirsin." *Sonra da neler olur görürsün.*

Zarif Olan çeşitli insanların çeşitli dillerde konuştuklarının farkında değildi. Her konuşmayı bilincinden süzerek anlıyordu.

Ana gemiyle bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyım. Gümüş rengi küçük vericisini çıkardı. Bunun yarısı canlı organik bir madde, yarısı başka bir galaksiden madeni bir bileşimdi. Organik madde binlerce tek hücreden oluşuyordu, bunlar öldükçe diğerleri çoğalıyor ve bağlantıyı sabit tutuyordu. Ancak ne yazık ki, vericiyi harekete geçiren diliteum kristali kırılmış ve kaybolmuştu. Kendisi gemisiyle bu yüzden bağlantı kuramıyordu.

Bir yeşil salata yaprağı daha yemeye çalıştı, ancak kokuya dayanamadı. Kalkıp kapıya doğru yürüdü. Kasada oturan adam, "Bir dakika, bayan, para vermediniz," diye seslendi.

"Özür dilerim. Sizin paranız yok bende."

"Bunu polise anlatırsın."

Zarif Olan adamın gözlerinin içine baktı ve onun yere yığılır gibi olduğunu gördü. Dönüp bu beslenme yerinden dışarı çıktı.

Kristali bulmalıyım. Benden haber bekliyorlar. Duyularını bir yere toplamakta güçlük çekiyordu. Su bulamadığı takdirde kısa bir süre sonra öleceğini biliyordu.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

Beşinci Gün
Bern, İsviçre

ROBERT yolun sonuna gelmişti. Tüm umutlarını Mot-hershed'in yolcu listesine bağlamıştı. Ve şimdi de hepsi yanıp kül olmuştu. Herifin evine girmişken listeyi alacaktım, diye düşündü. Bu bana bir ders olur. Ders! Elbette! Zihnini kurcalayan şeyi birden hatırladı. Hans Beckerman'ın sözleri: "...Bern'de üniversitede vereceği konferansı hazırlamak için gitmekte acele eden..." Bu pek güç bir ipucuydu, ama elinde bundan başka bir şey de kalmamıştı.

Bern havaalanında bir araba kiralayıp doğruca üniversiteye gitti. İdare binasına girerken Beckerman'ın kendisine verdiği tek elle tutulur bilginin adamın Alman olduğu ve pazartesi için bir konferans hazırladığıydı.

Bir öğrenci kendisine İdare Bürosu'nu gösterdi. Masanın başında tayyörlü, kara çerçeveli gözlüklü ve saçını topuz halinde tepesinde toplamış olan bir kadın oturuyordu. Robert içeri giretken başını kaldırıp baktı.

"Evet?"

Robert kimliğini çıkardı. "İnterpol. Bir soruşturma yapıyorum. Sizden bir bilgi rica edecektim, Bayan..."

"Frau Schreiber. Ne soruşturması?"

"Bir profesör arıyorum."

Kadının kaşları çatıldı. "Adı?"

"Bilmiyorum."

"Adını bilmiyor musunuz?"

"Hayır. Bir konuk profesör olacak. Pazartesi günü burada bir konferans verdi."

"Buraya her gün pek çok profesör konferans vermeye gelir. Konusu neydi?"

"Onu da bilmiyorum."

Kadın bu kadarı da fazla der gibi baktı. "Ne yazık ki size yardım edemeyeceğim. Ve böyle boş şeylerle uğraşacak zamanım da yok."

"Boş değil," dedi Robert. "Çok önemlidir." Kadına doğru eğilip sesini alçalttı. "Size her şeyi açıklayacağım. Aradığımız bu profesör bir beyaz kadın ticaretine karışmış."

Frau Schreiber'in ağzı açık kaldı.

"İnterpol aylardır adamın izinde. Son aldığımız bilgiye göre adam Almanmış ve ayın on beşinde burada bir konferans vermiş." Robert doğruldu. "Yardım etmezseniz, üniversiteyi de resmen soruşturmaya almamız gerekecek. Kuşkusuz bu durum kamuoyunda.."

"Hayır!" dedi kadın. "Üniversite bu işe karıştırılmamalı. Burada ne zaman konferans verdi demiştiniz?"

"On beşi. Pazartesi günü."

Frau Schreiber kalkıp bir dosya dolabına gitti. Çekmeceyi açıp bir dosyadan bazı kâğıtlar çıkardı. "İşte burada. Ayın on beşinde konferans veren üç konuk profesör vardı."

"Benim aradığım Alman."

"Üçü de Alman zaten. Biri ekonomi, biri kimya, biri de psikoloji konularında konferans vermişler."

"Şu kâğıtları görebilir miyim?"

Kadın istemeye istemeye verdi kâğıtları.

Robert hepsini tek tek inceledi. Herbirinin üstünde bir ad ve adres, ve telefon numarası yazılıydı.

"İsterseniz size bir kopya çıkartayım."

"Teşekkür ederim, gerek yok." Robert ad ve numaraları ezberlemişti bile. "Bunlardan hiçbiri benim aradığım kişi değil."

Frau Schreiber rahatladı. "Tanrıya şükürler olsun! Kadının ticareti! Böyle bir şey burada asla olamaz."

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Robert oradan çıkıp bir telefon kulübesi aradı.

İlk telefonu Berlin'e açtı. "Profesör Streubel ile mi konuşuyorum?"

"Evet."

"Burası Sunshine Turları Şirketi. Geçen Pazar günü İsviçre'de otobüsümüzde gözlüğünüzü unutmuşsunuz..."

"Neden söz ettiğinizi anlamadım," dedi adam.

"Aydın on dördünde İsviçre'deydiniz, değil mi, profesör?"

"Hayır. On beşinde oradaydım. Bern üniversitesinde bir konferansım vardı."

"Otobüs turuna katılmadınız mı?"

"Böyle saçmalıklara vaktim yok benim." Adam telefonu kapattı.

İkinci telefon Hamburg'daydı. "Profesör Heinrich?"

"Burası Sunshine Otobüs Turları Şirketi. Aydın on dördünde İsviçre'de bizim otobüsümüze bindiniz mi?"

"Bunu neden soruyorsunuz?"

"Otobüslerimizden birinde sizin çantanızı bulduk..."

"Aradığınız ben değilim. Ben otobüs turu falan yapmadım."

"Bizim otobüsle Jungfrau turuna katılmadınız mı?"

"Hayır dedik ya."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Sonuncu telefonu da Münih'e açtı. "Profesör Otto Schmidt?"

"Evet."

"Burası Sunshine Otobüs Turları Şirketi. Birkaç gün önce otobüsümüzde gözlüğünüzü bırakmışsınız..."

"Bir yanlışlık olacak."

Robert'in kalbi duracak gibi oldu. Yolun sonuydu işte. Gidecek başka yer kalmamıştı.

"Benim gözlüğüm burada," diye adam devam etti. "Kaybetmiş falan değilim."

Robert birden sevindi. "Emin misiniz, Profesör? Aydın

ondördünde Jungfrau turundaydınız, değil mi?"

"Evet, ama dediğim gibi bir şey kaybetmiş değilim."

"Çok teşekkür ederim, profesör." Robert telefonu kapattı.

Robert başka bir numara çevirdi; iki dakika sonra General Hilliard karşısındaydı.

"İki şey bildirmek istiyorum. Dün size Londra'da birinden söz etmiştim."

"Evet?"

"Dün gece bir yangında öldü o adam."

"Sahi mi? Yazık olmuş."

"Evet, efendim. Ama bir başkasını buldum sanıyorum. Onunla ilişkiye geçer geçmez sizi arayacağım."

"Sizden haber bekliyorum, Albay Bellamy."

General Hilliard Janus'a raporunu veriyordu.

"Albay Bellamy bir tanık daha bulmuş."

"Güzel. Grup giderek huzursuzlanıyor. SDI harekete geçirilmeden hikâyenin duyulacağından korkuyorlar."

"Çok yakında size yeni bilgiler verebileceğim."

"Ben bilgi değil, sonuç istiyorum."

"Elbette, Janus."

Münih'in Plattenstrasse'si korunmak için birbirlerine sokulmuş gibi duran taş evlerden oluşan sakin bir sokaktır. 5 numara da komşularından farklı değildi. Sokak kapısından girilen holde bir dizi posta kutusu vardı ve bunlardan birinin üstünde Profesör Otto Schmidt yazıyordu. Robert zili çaldı.

Kapıyı uzun boylu, zayıf ve beyaz saçlı bir adam açtı. Üzerinde eski bir kazak, ağzında piposu vardı.

"Profesör Schmidt?"

"Evet?"

"Acaba bir an konuşabilir miydik? Ben..."

"Konuştuk bile," dedi adam. "Siz bu sabah bana telefon

eden kişisiniz. Ben ses tanıma uzmanıyım. Buyurun."

"Teşekkür ederim." Robert kitaplarla dolu bir odaya girdi. Yerden tavana kadar uzanan raflarda yüzlerce cilt kitap vardı. Yerde, iskemle ve masaların üstü de silme doluydu. Odadaki birkaç parça eşya sanki sonradan akla gelip konulmuş gibi duruyordu.

"İsviçreli turizm şirketiyle bir ilginiz yok, değil mi?"

"Ben..."

"Amerikalısınız."

"Evet."

"Ve bu ziyaretin benim kaybolmamış gözlüğümün kaybıyla da bir ilgisi yok."

"Yok, efendim."

"Siz benim gördüğüm uçan daire ile ilgileniyorsunuz. Çok huzursuzluk verici bir deneyimdi. UFO'ların var olduklarına hep inanırdım, ama bir tanesini göreceğim aklıma bile gelmemişti."

"Büyük bir şok olmalı."

"Öyleydi."

"Bana anlatabilir miydiniz, acaba?"

"Hemen hemen... canlı gibiydi. Çevresinde bir ışık vardı. Mavi. Hayır, daha çok gri... bilemiyorum."

Robert Mandel'in tanımlamasını hatırladı: Renk değiştiyordu. Mavi görünürken birden yeşil oldu...

"Parçalanmıştı, içinde iki ceset gördüm. Küçük... iri gözlü. Üzerlerinde gümüşümsü bir şey vardı."

"Bana otobüsün yolcularından söz edebilir miydiniz?"

"Otobüs yolcularından mı?"

"Evet."

Profesör omuzlarını silkti. "Eğer bir yararı olacaksa size nereli olduklarını söyleyebilirim. Ben her ne kadar kimya öğretiyorsam da, hobim fonetik bilimidir."

"Hatırlayacağınız her şey yararlı olacaktır."

"Bir İtalyan papazı, bir Macar, Texaslı bir Amerikalı,

bir İngiliz, bir Rus kızı..."

"Rus mu?"

"Evet. Ama Moskovalı değildi. Kievli ya da oraya çok yakın bir yerdendi."

Robert bekledi, ancak adam başka bir şey söylemeyince, "Onların adlarını ya da hangi meslekten olduklarını falan duydunuz mu?"

"Özür dilerim. Ben yalnızca vereceğim konferansı düşünüyordum."

"Bana papazla Teksaslıdan söz edebilir misiniz."

Profesör piposundan bir nefes çekti. "Teksaslı Teksas'ın büyüklüğü ile şişiniyordu. Bir dakika bile susmadı. Papazın onun konuşmasını pek anladığını sanmıyorum."

"Papaz..."

"Romalı aksanıyla konuşuyordu."

"Onlar hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Profesör omuzlarını silktili. "Ne yazık ki, hayır." Pipodan bir nefes daha çekti. "Size yardım edemediğim için üzgünüm."

Robert'in aklına bir şey geldi. "Kimyager olduğunuzu söylemiştiniz."

"Evet."

Robert cebinden Beckerman'ın verdiği madeni parçayı çıkardı. "Acaba bunun ne olduğunu söyleyebilir miydiniz?"

Profesör Robert'in uzattığı nesneyi alıp inceledi. Yüz ifadesi birden değişmişti. "Bunu... bunu nereden buldunuz?"

"Ne yazık ki, bunu söyleyemem. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir verici aygıtı parçası."

"Emin misiniz?"

Adam parçayı çevirdi. "Kristal diliteum madeninden. Çok az bulunan bir madendir. Şu çıkıntıları görüyor musunuz? Parça daha büyüğüne buradan ekleniyormuş. Maden ise.... Tanrım, böyle bir şeyi ilk kez görüyorum!" Adamın se-

si heyecandan titriyordu. "Bunu birkaç günlüğüne bana bırakabilir misiniz? Spektografik incelemeler yapmak isterdim."

"Ne yazık ki, buna olanak yok."

"Ama..."

"Kusura bakmayım." Robert parçayı geri aldı.

Profesör düşkünlüğünü saklamaya çalıştı. "Belki de geri getirebilirsiniz. Bir kartınızı verin bana. Aklıma gelen başka şey olursa sizi arar, bildiririm."

Robert ceplerini araştırdı. "Yanıma kart almamışım," dedi sonra.

"Ben de öyle tahmin etmişim zaten."

"Albay Bellamy telefonda."

General Hilliard telefonu aldı. "Evet, albay Bellamy?"

"Tanığın adı Profesör Schmidt. Münih'te Plattenstrasse 5 numarada oturuyor."

"Teşekkür ederim, albay. Hemen Alman yetkililerine haber vereceğim."

"Korkarım bu sonuncu tanık olacak," diyecekken Robert her nedense, sustu. Başarısızlığı kabullenmekten nefret ediyordu. Ama iz de soğumuştur artık. Bir Teksaslıyla bir papaz. Papaz Romalıydı. Daha bir milyon papazla birlikte. Ve kendisini tanımlayacak hiçbir şey yoktu. Elimde bir tek seçenek var, diye düşündü. Ya pes edip Washington'a dönerim, ya da Roma'ya gidip son bir deneme yaparım...

Bundesverfassungsschutz, Anayasa Koruma Dairesi Berlin'in ortasındaki Neumarkstrasse'de, çevresindeki binalardan hiçbir farkı olmayan bir binaydı. İkinci kattaki toplantı odasında bölüm başkanı Müfettiş Otto Joachim gelen bir mesajı inceliyordu. Kâğıdı iki kere okuduktan sonra masasının üstündeki kırmızı telefonu açtı.

Altıncı Gün Münih, Almanya

Otto Schmidt ertesi sabah kimya laboratuvarına giderken bir akşam önce Amerikalıyla konuşmasını düşünüyordu. O maden parçası nereden gelmiş olabilirdi? Çok şaşırtıcı bir şeydi bu, yaşamı boyunca böyle bir şeye rastlamış değildi. Amerikalı da şaşırtmıştı kendisini. Otobüsteki yolcularla ilgilendiğini söylemişti. Neden? Uçan daireye tanık oldukları için mi? Konuşmamaları için uyarılacak mıydılar? Eğer öyle ise, Amerikalı neden uyarmamıştı kendisini? Ortada çok garip şeyler dönüyordu.

Profesör laboratuvarına girdi, ceketini çıkartıp astı. Üzerine bir önlük geçirip haftalardır çalıştığı kimyasal bir deneyin başına geçti. Elindeki bu denemeyi başarırca Nobel ödülü bile alabilirdi. Bir kap steril su alıp sarı sıvıyla dolu başka bir kaba boşalttı. Çok garip. Bu kadar parlak sarı olduğunun farkında değildim.

Gürültü korkunçtu. Laboratuvar dev bir patlamayla sarsıldı, duvarlara cam ve insan eti parçaları yapıştı.

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

BFV'DEN NSA BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

4. OTTO SCHMİDT - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

Robert bir Alitalia uçağı ile Roma'ya gitmekte olduğundan profesörün öldüğü haberini duymamıştı.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DUSTİN Thornton huzursuzlanıyordu. Sahip olduğu güç artık uyuşturucu alışkanlığına dönüşmüştü. Giderek daha fazlasını istiyordu. Kayınpederi Willard Stone onu hep esrareniz bir gruba sokacağına söz veriyorsa da, şimdiye kadar bu sözünü tutmuş değildi.

Thornton kayınpederinin her cuma günü ortadan kaybolduğunu bir rastlantı sonucu öğrendi. Birlikte öğle yemeği yemeleri için kendisini aramıştı.

Willard Stone'un özel sekreteri, "Özür dilerim, ama bugün gelmeyecek," dedi.

"Çok kötü. Peki, gelecek hafta cuma öğle yemeğine serbest mi?"

"Özür dilerim, Bay Thornton. Bay Stone gelecek cuma da burada olmayacak."

Çok garipti bu. Hele iki hafta sonra telefon edip de yine aynı yanıtı alınca daha da garip olmuştu. Adam her cuma günü nereye gidiyordu? Ne golf oynardı, ne de uğraşacak bir hobisi.

İlk akla gelen başka bir kadındı. Willard Stone'un karısı sosyetik ve çok zengindi. En az kocası kadar güçlü bir karakteri vardı. Kocasının bir aşk ilişkisi yaşamasına katlanacak bir kadın değildi. Eğer biriyle ilişkisi varsa, onu fena halde kıstırdım demektir, diye düşündü Thornton. Bunu mutlaka öğrenmesi gerekiyordu.

Dustin Thornton elindeki olanaklarla kayınpederinin ne yaptığını kolayca bulabilirdi; ancak bu yola başvuracak kadar budala da değildi. Yanlış bir tek adım attığı takdirde başına neler geleceğini iyi bilirdi. Willard Stone yaşantısına bir başkasının müdahale etmesini sessizce kabul edecek bir insan değildi. Bu araştırmayı Thornton kendisi yapacaktı.

Dustin Thornton ertesi cuma sabahı saat beşte Willard Stone'un görkemli konağının bulunduğu sokakta külüstür

bir Ford Taurus arabada beklemeye geçti. Hava soğuktu, hep kendi kendine orada ne aradığını soruyordu. Stone'un bu garip davranışının herhalde mantıklı bir açıklaması vardı. Boşuna zaman kaybediyorum, diye düşündü. Ama yine de yerini terk etmedi.

Saat yedide kapılar açıldı ve bir araba görüldü. Direksiyonda Willard Stone vardı. Her zamanki limuzini yerine evde çalışanların kullandığı küçük siyah kamyonetteydi. Thornton heyecanlandı. Çok ilginç bir şey yakaladığını anlamıştı. İnsanlar hep kendi yarattıkları örneklerle göre yaşarlardı ve Stone da şimdi bu örneğin dışına çıkmıştı. İşin içinde bir başka kadın olmalıydı.

Thornton kamyonetin arkasında kalarak kayınpederinin ardından Arlington yoluna çıktı.

Çok dikkatli olmalıyım. Metresi hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi aldıktan sonra onunla yüzleşmeliyim. Kendisini korumak istediğimi vurgularım. Böylece ne demek istediğimi anlar. Herhalde bir skandal en son isteyeceği bir şeydir.

Dustin Thornton düşünceye o kadar dalmıştı ki, az daha Willard'ın girdiği köşeyi kaçıracaktı. Kara kamyonet bir bahçe kapısından girmiş, iki yanı ağaçlıklı yolda uzaklaşıyordu.

Dustin Thornton ne yapması gerektiğini düşünerek arabadan indi. Willard'ı şimdi karısına ihanetle suçlamalıydı, yoksa onun gitmesini bekleyip önce kadınla mı konuşmalıydı? Ya da elinden geldiği kadar bilgi toplayıp ondan sonra mı kayınpederiyle konuşmalıydı? Çevreyi bir gözden geçirmeye karar verdi.

Arabayı bir yan sokakta bırakıp iki katlı evin arkasındaki sokağa girdi. Arka bahçenin tahta çitinden içeri girmek güç değildi. Thorntan arka kapıdan bahçeye girdi. Şimdi evin arkasındaki çok bakımlı bahçedeydi.

Ağaçların altına sığınarak evin arka kapısına kadar gitti. Şimdi ne yapmalıydı? Neler olup bittiği hakkında bir bil-

gisi olmalıydı. Elinde kanıt olmadığı takdirde kayınpederinin alayından kurtulamazdı. Şu anda içerde olanlar onun geleceğinin anahtarıydı. Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Thornton arka kapıyı hafifçe yokladı. Kapı kilitli değildi. Açıp içeri girince eski biçim büyük bir mutfakta olduğunu gördü. Ortalıkta kimseler yoktu. Thornton mutfağın kapısını aralayıp baktı. Dışarısı geniş bir holdü. İlerdeki kapalı kapı bir kütüphaneye açılıyor olabilirdi. Thornton ayaklarının ucuna basarak o yana yürüdü. Durup kulak verdi sonra. Evde çıt çıkmıyordu. Moruk herhalde yukarda, yatak odasında, diye düşündü.

Thornton kapalı kapıya gidip araladı. Büyük bir masanın çevresinde on on beş kişi oturuyordu.

"İçeri gel, Dustin," dedi Willard Stone. "Seni bekliyorduk."

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMA Robert için tam bir duygusal işkence olmuştu. Susan'la balayında oraya da gittiklerinden her köşesi anılarla yüklüydü. Roma, Hassler Otelini annesi adına yöneten ve hem sağır hem dilsiz olmasına karşın beş dili dudaklardan okuyan Roberto'ydu. Roma, Tivoli'de Villa d'Este bahçeleri, Ristorante Sibilla'ydı ve Lükres Borjiya'nın oğlunun yaptırttığı yüz çeşmeye Susan'ın hayran olmasıydı. Roma, İspanyol Merdiveni önünde oynanan Otello'ydu, Vatikan'dı, Clossium'du, Forum'du, Michelangelo'nun Musa'sıydı. Roma, Tre Scalini'de bir tartufoyu paylaşmaktı ve, "Bana hep böyle mutlu olacağımıza söz ver," diyen Susan'ın sesiydi.

Burada ne işim var benim? Papazın kim olduğunu, hatta Roma'da olup olmadığını bile bilmiyorum. Artık eve dönüp bütün bunları unutma zamanı geldi.

Ama çok eski zamanlarda yaşamış bir atasından kendisine geçen inatçılığı buna izin vermiyordu. Bir gün daha kala-

çaktı orada.

Leonardo da Vinci Havalimanı kalabalıktı ve her iki kişiden biri papazdı. Kendisi elli bin, belki de yüz bin papazı olan bir kentte bir tek papazı arıyordu. Hassler Oteline giderken yolda cüppeli papazları gördükçe, aklımı kaçırmış olmalıyım, diye düşünüyordu.

Hassler Otelinin lobisinde kendisini müdür yardımcısı karşıladı.

"Albay Bellamy! Bu ne sürpriz böyle!"

"Teşekkür ederim, Pietro. Bir gecelik bir odan var mı?"

"Sizin için her zaman odamız vardır."

Robert'i daha önce kaldığı odaya çıkardı.

"Albayım, istediğiniz bir şey varsa..."

Lanet bir mucize istiyorum, diye düşündü Robert. Yatağa oturup neler yapabileceğini gözden geçirdi.

Bir papaz Roma'dan İsviçre'ye neden giderdi? Birkaç olasılık vardı. Tatile gitmiş olabilirdi ya da bir toplantıya katılmak için giderdi. Otobüsteki tek papaz oydu. Bu ne demekti? Hiçbir şey. Ya da belki bir grupla birlikte olmadığı demektir. Belki ailesini ya da arkadaşlarını ziyarete gelmişti. Belki bir grupla birlikteydi ve diğerleri o gün başka bir şey yapıyorlardı.

Tekrar başa dönelim. Papaz İsviçre'ye neyle gitti? Büyük bir olasılıkla kendi arabası yoktu. Biri onu yanına almış olabilir; ama büyük bir olasılıkla uçakla, trenle ya da otobüsle gitmiştir. Tatilde ise, pek bol zamanı olmamalıydı. Bunun için uçakla gittiğini kabul edelim.. Ama böyle bir mantık yürütmenin bir yararı yoktu. Havayolları şirketleri yolcuların mesleklerini kaydetmezlerdi. Papaz da listedeki herhangi bir ad olabilirdi. Ama bir grupla birlikteyse...

Papanın resmi ikametgâhı olan Vatikan Tiber Nehrinin sol yakasındaki Vatikan Tepesindedir. Michelangelo eseri

olan Aziz Peter bazilikasının kubbesi gece gündüz her din-den turistin doldurduğu büyük meydanın üstünde yükselir.

Meydan 1667 yılında Bernini tarafından yapılan iki dizi yarım daire biçiminde sütunla çevrilidir. Dörtlü sıra halinde 284 traverten mermeri üstünde 140 heykel vardır. Robert meydana daha önce beş altı kere gitmiş olmasına karşın bu manzara karşısında yine soluğu tutulmuştu.

Ancak bugün oraya turistik yapmak için gitmemiştir.

Vatikan Halkla İlişkiler Bürosu'nu binanın laik işlere ayrılmış bölümünde buldu. Masanın ardındaki genç çok kibardı.

"Size yardım edebilir miyim?"

Robert cebinden bir kimlik çıkardı. "Ben Time dergisindenim. Geçen hafta içinde İsviçre'de bir toplantıya katılan papazlar hakkında bir yazı hazırlıyorum. Bunun için bazı bilgilere ihtiyacım var."

Adam bir an düşündükten sonra kaşlarını çatı. "Geçen ay Venedik'te bir toplantı vardı. Ancak yakın bir geçmişte İsviçre'ye giden papazımız olmadı. Özür dilerim, ama size yardımcı olamayacağım sanıyorum."

"Aslında bu benim için çok önemli," dedi Robert. "Böyle bir bilgiyi nasıl elde edebilirim?"

"Aradığınız bu grup... kilisenin hangi kolundandı?"

"Özür dilerim, anlamadım."

"Pek çok katolik tarikatı vardır. Fransiskanlar, Maristler, Benediktinler, Cizvitler, Dominikenler ve daha başkaları. Aradığınız grup hangi tarikattansa oraya gidip sormanızı salık veririm."

'Orası' da neresi? diye düşündü Robert. "Başka bir yol yok mudur acaba?" diye sordu.

"Ne yazık ki, yok."

Saman yığını buldum ama iğneyi bulamıyorum, diye düşündü Robert.

Vatikan'dan çıkıp Roma sokaklarını arşınlamaya başladı. Piazza del Popola'da bir sokak kahvesine oturup bir içki ısmarladı. Sonra da içkisine el sürmeden düşünmeye koyuldu.

Papaz hâlâ İsviçre'de olabiliirdi. Hangi tarikattan olabilir? Bunu bilemem ki. Zaten Romalı olduğuna da profesörün sözü üzerine karar verdim.

İçkisinden bir yudum aldı.

Washington'a akşama doğru bir uçak vardı. Robert ona yetişmeye karar verdi. Pes ediyorum işte. Gitme zamanı gelmişti.

"Hesap lütfen."

"Derhal, beyefendi."

Robert önündeki meydana baktı. Karşı tarafta bir otobüs yolcu alıyordu. Kuyrukta iki papaz vardı. Robert yolcuların para ödeyip arkaya geçmelerini izledi. Papazlar sürücünün önünden geçerken para ödemeyip gülümsediler ve gidip yerlerine oturdular.

"Hesabınız, bayım," dedi garson.

Robert adamı duymadı bile. Düşünüyordu. Katolik kilisesinin tam ortasında papazların belli ayrıcalıkları vardı. Ve bir olasılıkla....

Swissair bürosu Via Veneto'dan beş dakika uzaklıkta Via Po 10 numaradaydı. Tezgahın arkasındaki adam Robert'i gülümseyerek karşıladı.

"Buranın müdürünü görebilir miyim?"

"Müdür benim. Ne istemiştiniz?"

Robert kimliğini çıkardı. "İnterpol. Michael Hudson."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Hudson?"

"Bazı uluslararası uçak şirketleri Avrupa'da ve özellikle de Roma'da yasadışı fiyat indirimleri hakkında bir şikayette bulundular. Uluslararası anlaşmalara göre..."

"Özür dilerim, Bay Hudson, ama Swissair iskonto yap-

maz. Herkes ilan edilen ücreti öder."

"Herkes mi?"

"Uçak şirketinde çalışanlar dışında."

"Papazlar için indiriminiz yok mudur?"

"Hayır. Bu havayolunda onlar da herkesle aynı ücreti öderler."

Bu havayolunda. "Teşekkür ederim." Robert dönüp bürodan çıktı.

Bundan sonraki durağı - ve son umudu - Alitalia'ydı. "Yasadışı indirim mi?" Müdür şaşırılmıştı. "Biz yalnızca kendi çalışanlarımıza indirim yaparız."

"Papazlara yapmaz mısınız?"

Müdürün yüzü aydınlandı. "Elbette yaparız. Ama bu yasadışı değildir. Katolik kilisesiyle anlaşmamız vardır."

"Şu halde bir papaz Roma'dan İsviçre'ye uçakla gitmek isterse ancak sizin şirketinizde yararlanır?"

"Eh, bu kendisi için daha ucuz bilet demektir."

"Bilgisayarlarımızda eksik bilgileri tamamlamak için bana son iki haftada İsviçre'ye kaç papazın sizin havayolunuzla gittiğini söyleyebilir misiniz? Böyle bir bilgi vardır, değil mi?"

"Elbette. Vergi için gerekli bilgidir bu."

"Bunu rica edecektim."

"Son iki haftada İsviçre'ye uçakla giden papaz sayısını istiyorsunuz yani?"

"Evet. Zürih veya Cenevre'ye."

"Bir dakika. Bilgisayarımıza bir bakayım." Müdür beş dakika sonra basılı bir bilgisayar kağıdı ile döndü. "Son iki hafta içinde Alitalia ile uçan bir tek papaz var. Ayın on birinde Roma'dan ayrılp Zürih'e gitmiş. Dönüşü de bundan iki gün önceymiş."

Robert derin bir soluk aldı. "Adı?"

"Peder Romero Patrini."

"Ya adresi?"

Müdür elindeki kağıda baktı. "Orvieto'da oturuyor. Başka bir bilgi..." Adam başını kaldırdı.

Robert gitmişti.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

**Yedinci Gün
Orvieto, İtalya**

ROBERT arabayı S-71 karayolunun çok sert bir virajında durdurup altında uzanan kente baktı. Dünyaca ünlü katedrali ve beş altı kilisesi olan bu eski Etrüsk kentinde bir uçan dairenin düşüşüne tanık olmuş bir de papaz yaşamaktaydı.

Robert Piazza del Duomo'da arabasını park edip katedrale girdi. İçerde mihrabın önünden ayrılmakta olan bir papaz dışında kimse yoktu.

"Özür dilerim, Peder," dedi Robert. "Bu kentten olup geçen hafta İsviçre'ye gitmiş olan bir papazı arıyordum..."

Papaz yüzünde düşmanca bir ifadeyle geriledi. "Bu konuyu konuşamam."

Robert şaşkın şaşkın baktı adama. "Anlamadım. Ben sadece..."

"Bu kiliseden değildir o. San Giovenale'dendir." Papaz Robert'in yanından geçip yürüdü.

San Giovenale Kilisesi ortaçağdan kalma kule ve kiliseleriyle Quartiere Vecchio'daydı. Kilisenin yanındaki bahçede çalışan genç bir papaz Robert yaklaşırken başını kaldırdı.

"İyi günler." dedi.

"İyi günler. Geçen hafta İsviçre'de olan bir papaz arıyorum. O..."

"Evet. Zavallı Peder Patrini. Başına gelen çok korkunç bir şeydi."

"Anlamadım. Neydi korkunç olan?"

"Şeytanın arabasını görmek. Dayanamadı zavallı. Sinirleri bozuldu."

"Üzüldüm," dedi Robert. "Kendisiyle konuşmak istedim. Şimdi nerededir acaba?"

"Piazza di San Patrizin yakınlarındaki hastanede. Ama doktorlar yanına kimseyi sokmuyor."

Robert kararsızdı. Sinir krizi geçiren biri kendisine fazla yardımcı olamazdı. "Anladım," dedi. "Teşekkür ederim."

Hastane kent çıkışında tek katlı, gösterişsiz bir binaydı. Robert arabasını park edip hastanenin başında bir hemşirenin oturduğu kayıt masasına gitti.

"İyi günler. Peder Patrini ile görüşmek istiyordum."

"Ama bu olanaksız. Kimseye konuşmuyor."

Robert'i bundan sonra kimse durduramazdı. Profesör Schmidt'in verdiği ipucunu izlemeliydi. "Anlatamadım galiba," dedi. "Peder Patrini beni çağırttı. Orvieto'ya onun isteği üzerine geldim."

"Sizi görmek mi istemiş?"

"Evet. Amerika'ya mektup yazdı. Bu kadar yolu onu görmek için geldim."

Hemşire duraksadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendisi çok hasta."

"Beni görmek onu memnun edecektir."

"Doktor da yok şimdi..." Kadın sonunda bir karar verdi.

"Peki, odasına gidebilirsiniz, ama lütfen birkaç dakikadan fazla kalmayın."

"O kadar yeter bana."

"Şuradan lütfen."

Her iki tarafında küçük ve derli toplu odalar olan kısa bir koridordan geçtiler.

"Yalnız birkaç dakika," dedi hemşire kapının önüne gelince.

"Teşekkür ederim."

Robert küçük odaya girdi. Yataktaki adam beyaz çarşaf üstünde soluk bir gölgeyi andırıyordu. Robert yavaşça yanına yaklaşıp, "Peder..." dedi.

Papaz dönüp baktı. Robert onun gözlerindeki ıstırabı o güne kadar kimsede görmemişti.

"Peder, ben..."

Adam Robert'in kolunu tuttu. "Bana yardım edin," diye mırıldandı. "Bana yardım etmelisiniz. İnancımı kaybettim. Tüm yaşamım boyunca Tanrıyı ve Kutsal Ruhu savundum ve şimdi da artık Tanrının olmadığını biliyorum. Yalnızca şeytan var ve o da geldi..."

"Peder..."

"Onu kendi gözümle gördüm. Şeytanın arabasında yalnızca iki taneydiler ama diğerleri de arkadan gelecek! Bekleyin göreceksiniz. Hepimiz cehennemde yanacağız."

"Peder dinleyin. Gördüğünüz şeytan değildi. Bir uzay aracıydı..."

Papaz Robert'in kolunu bırakıp yüzüne baktı. "Siz kimsiniz? Benden ne istiyorsunuz?"

"Bir dostum ben. Buraya İsviçre'deki otobüs yolculuğunuz hakkında konuşmaya geldim."

"Otobüs. Keşke onun yanına bile yaklaşmasaydım." Papaz yeni bir nöbete girecek gibiydi.

Robert adamı sıkboğaz etmek istemezdi ama başka seçeneği yoktu.

"O otobüste birinin yanında oturdunuz. Bir Teksaslının. Onunla uzun uzun konuştunuz. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Konuşma. Teksaslı. Evet, hatırladım."

"Size Teksas'ta oturduğunu söyledi mi?"

"Evet. Onu hatırlıyorum. Amerikalıydı."

"Evet, Teksaslıydı. Size evinin nerede olduğunu söyledi mi?"

"Teksas. Teksas'tan söz etti."

Robert adamı teşvik edercesine başını salladı. "Evet."

"Onları kendi gözlerimle gördüm. Keşke Tanrı beni kör etseydi..."

"Peder Teksaslı. Nereli olduğunu söyledi mi? Bir yer adı söylemiş miydi?"

"Evet. Ponderosa."

Robert bir daha denedi. "O televizyondadır, Peder. Bu gerçek bir insandı. Otobüste yanyana oturdunuz ve..."

Papaz yeniden kendini kaybetmek üzereydi. "Geliyorlar! Kıyamet Günü geldi! İncil yalan söylüyor! Dünyayı ele geçirecek olan şeytandır!" Artık bağıırıyordu. "Bak! Bak! Onları görüyorum işte!"

Hemşire koşa koşa içeri girdi. Azarlaracasına baktı Robert'e. "Hemen çıkmalısınız, bayım."

"Bir dakika daha."

"Hayır!"

Robert papaza son bir kere baktı. Deliler gibi saçmalıyordu artık. Dönüp odadan çıktı. Yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Papazın Teksaslıının izini bulmada kendisine yardım edebileceğine inanarak bir kumar oynamış ve kaybetmişti.

Robert arabasına binip Roma'ya döndü. Görev sona ermişti. Elindeki ipuçları - eğer bunlara ipucu denilebilirse - bir Rus kadın, bir Teksaslı ve bir Macardı. Ancak bunları araştırmanın bir yolu kalmamıştı. Şah ve mat. Bu kadar ilerleme kaydettikten sonra durmak zorunda kalmak çok düş kırıcıydı. Papaz istediği bilgiyi verecek kadar aklına sahip ola-

bilseydi! Öyle de yaklaşmıştı ki. Ne demişti papaz? Ponderosa. Yaşlı papaz herhalde televizyonu çok izlerdi ki, dalgınlık anında Teksas ile bir zamanların ünlü dizisi Bonanza'yı karıştırmıştı. Ponderosa dizideki Cartwright ailesinin çiftliği-nin adıydı. Robert arabayı kenara çekip durdurdu. Sonra ani bir kararla dönüp yeniden Orvieto yoluna girdi.

Yarım saat sonra Pizza Della Repubblica'da bir bar-menle konuşuyordu. "Çok güzel ve çok sakın bir kent burası," dedi.

"Öyledir, bayım. Biz çok mutluyuz burada. Daha önce İtalya'ya gelmiş miydiniz?"

"Balayımı Roma'da geçirmiştım." *"Bütün düşlerimi gerçekleştiriyorsun, Robert. Çocukluğumdan beri hep Roma'ya gelmek istemişimdir."*

"Roma, ha! Çok büyük. Çok da gürültülü."

"Hem de nasıl."

"Bizim buradaki yaşantımız basittir, ama mutluyuz doğrusu."

"Çatıların çoğunda televizyon anteni olması dikkatimi çekti."

"Doğru, o bakımdan günümüze ayak uydurabildik."

"Burası kaç kanal alıyor?"

"Yalnızca bir tane."

"İyi Amerikan filmleri görüyor musunuz bari?"

"Hayır hayır, aldığımız devlet kanalı. Yalnız İtalyan filmleri görebiliyoruz."

Tam isabet! "Teşekkür ederim."

Robert Amiral Whittaker'e telefon açtı. Karşısına bir sekreter çıktı. "Amiral Whittaker'in bürosu."

Robert büroyu gözlerinin önüne getirebiliyordu. Devletin artık ihtiyaç duymadığı kişilere verdikleri o küçük ve özelliiksiz odalardan biri.

"Ben Albay Robert Bellamy, amiralle konuşabilir miyim?"

"Bir dakika, albayım."

Robert bir zamanların güçlü kişisinin şimdi kızağa alındıktan sonra kendisini arayan olup olmadığını düşündü. Herhalde bir kişi bile yoktu.

"Robert, senin sesini duyduğuma çok sevindim." Adamın çok yorgun bir sesi vardı. "Neredesin?"

"Bunu söyleyemem, efendim."

Bir duraksama oldu. "Anlıyorum. Benden bir istediğin mi vardı?"

"Evet, efendim. Kimseyle konuşmama talimatını aldığım için bunu yapmamam gerek, ama dışardan yardıma da ihtiyacım var. Acaba benim için bir şeyi araştırabilir misiniz?"

"Elimden geleni yaparım. Neydi istediğin?"

"Teksas'ta Ponderosa adında bir çiftlik olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Bonanza'daki gibi mi?"

"Evet, efendim."

"Öğrenmeye çalışırım. Seni nerede bulacağım?"

"Ben sizi arasam daha iyi olacak, amiralim."

"Tamam. İki saat sonra ara. Bundan kimseye söz etmeyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Robert adamın sesindeki yorgunluğun kaybolduğunu hissetmişti. Sanki bir çiftliğin yerini bulması istenmesi kadar küçük bir şey olsa da, bir iş yapması istenmiş gibi.

Robert iki saat sonra bir daha aradı amirali.

"Telefonunu bekliyordum," dedi adam. "İstediğin bilgiyi elde ettim."

"Evet?" Robert soluğunu tutup bekledi.

"Teksas'ta Ponderosa çiftliği var. Waco'nun hemen dışında. Sahibi Dan Wayne adında biri."

Robert tuttuğu soluğunu bıraktı. "Çok teşekkür ederim, amiralim. Döndüğümde size bir yemek borcum var."

"Merakla bekleyeceğim o günü, Robert."

Robert bundan sonra General Hilliard'ı aradı. "İtalya'da bir tanık daha buldum. Peder Patrini."

"Bir papaz mı?"

"Evet. Orvieto'da. Ağır hasta olarak hastanede yatıyor. İtalyan yetkililerinin kendisiyle konuşabileceklerini sanmıyorum."

"Bunu kendilerine bildiririm. Teşekkür ederim, albay Bellamy."

General Hilliard hemen Janus'u aradı.

"Albay Bellamy'den haber geldi. En son tanık bir papazmış. Orvieto'da Peder Patrini."

"Gerekeni yap."

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

NSA'DAN SIFAR BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

5. PEDER PATRINI - ORVİETO

MESAJIN SONU

SIFAR karargahı Roma'nın en güneyinde Via della Pigneta'dadır. İki bloku kaplayan ve bir sanayi kuruluşunu andıran taş binaya bakanın dikkatini çekecek şey üstü dikenli telli yüksek duvarları ve dört köşesindeki güvenlik kulübeleri olabilirdi. Askeri bir arazi üstünde yeralan SIFAR dünyanın en az bilinen ve en gizli güvenlik örgütlerinden biridir.

Ana binanın birinci katındaki sade döşeli odasında Albay Francesco Cesar az önce aldığı mesajı inceliyordu. Elli

yaşlarında olan adam mesajı üçüncü kez okudu.

Kıyamet Günü Operasyonu başlıyordu demek. Bu olasılığa hazırlandığımız iyi oldu. Kağıda bir daha baktı. Bir papaz.

Saat geceyarısını geçerken Orvieto'daki küçük hastanede gece hemşirelerinin önünde bir rahibe geçti.

Hemşire Tomasino, "Herhalde Bayan Fillipi'yi görmeye geldi," dedi.

"Ya ona ya da Rigano'ya gelmiştir. İkisi de son nefeslerini vermek üzereler." Rahibe sessizce köşeyi dönüp papazın odasına girdi. Adam ellerini göğsünde kavuşturmuş, uyuyordu.

Rahibe giysisinin altından çıkardığı küçük bir kutudan aldığı kristal bir tesbihi yaşlı papazın elleri arasına yerleştirdi. Tesbihin tanelerini yerleştirirken bir tanesini sertçe sürdü adamın başparmağına. İncecik bir kan izi belirdi. Rahibe kutudan küçücük bir şişe bir damlalık çıkardı, açık çiziğin üstüne üç damla damlattı.

Öldürücü zehir birkaç saniyede etkisini gösterdi. Rahibe eliyle haç işaret yaptı ölünün üzerinde. Geldiği gibi sessizce gitti sonra.

MESAJ

ÇOK GİZLİ ULTRA

SIFAR'DAN NSA BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

5. PEDER PATRİNİ - ORVİETO - ÖLDÜ

MESAJIN SONU

YİRMİALTINCI BÖLÜM

FRANK Johnson Vietnam'da Yeşil Berelilerden olduğu ve arkadaşlarınca Ölüm Makinesi diye çağırıldığı için seçilmişti. Öldürmeyi severdi. Çok da zekiydi.

Janus, "Bizim için ideal," dedi. "Ona dikkatle yaklaşın. Kendisini elden kaçırmak istemem."

İlk karşılaşma askeri bir kışlada yer aldı. Yüzbaşı Frank Johnson'la konuşuyordu.

"Devletin gidişatı seni kaygılandırmıyor mu?" diye sordu yüzbaşı. "Başımızdaki beceriksizler yüzünden memleket elden gidiyor. Bu ülkenin nükleer güce ihtiyacı var, ama kahrolası politikacılar yeni tesisler yapmamızı engelliyorlar. Petrol için Araplara bağımlı kalıyoruz, ama hükümet kendi denizlerimizde petrol aramaya izin vermiyor. Bizlerden çok bahlıkları düşünüyorlar. Sence bir anlamı var mı bunların?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Frank Johnson.

"Çok zeki olduğun için anlayacağın biliyordum." Yüzbaşı konuşurken gözlerini karşısındaki adamın yüzünden ayırmıyordu. "Kongre yurdumuzu kurtaracak bir şey yapmıyorsa, iş bizlerden bazılarına kaldı demektir."

Frank şaşırmış görünüyordu. "Bizlerden bazılarına mı?"

"Evet." Bu günlük bu kadar yeter, diye düşündü yüzbaşı. "İlerde yine konuşuruz."

Ertesi konuşmaları daha açıktı. "Frank, bu ülkeyi korumayla ilgilenen bir grup yurtsever Amerikalı var," dedi. "Hepsi de çok güçlü kişiler. Bir komite oluşturdular. Komite istediklerini yapmak için kimi zaman yasalara aykırı işler de yapmak zorunda kalabilir, ama sonunda buna değer doğrusu. Sen de ilgilenir miydin?"

Frank Johnson sırtıttı. "Hem de pek çok."

Bu başlangıçtı. Bir sonraki toplantı Kanada'da Otta-wa'da yapıldı ve Frank Johnson bazı üyelerle tanıştı. Bunlar

sekiz on ülkenin en güçlü çıkarlarını temsil ediyorlardı.

Üyelerden biri Frank Johnson'a, "İyi bir örgütümüz var," dedi. "Emir komuta zincirimiz çok kesindir. Propaganda, taraftar toplama, taktik bürolarımızla... bir ölüm mangamız var. Dünyanın hemen hemen tüm haberalma örgütleri bu komitenin üyesidir."

"Yani başkanları mı..."

"Hayır, başkanları değil. Başkan yardımcıları. Neler olup bittiğini ve dünyanın içinde bulunduğu tehlikeyi bilen insanlar."

Bu toplantılar dünyanın her yerinde yapıldı ve Frank Johnson hepsine de katıldı.

Albay Johnson Janus'la altı ay önce tanışmıştı. Janus kendisini çağırtmıştı.

"Sizin hakkınızda çok iyi raporlar alıyorum, Albay Johnson."

Frank Johnson sırtıttı. "İşimden zevk alırım."

"Bunu duydum. Bize yardım edebileceksiniz."

Frank Johnson doğruldu. "İstediğiniz her şeyi yaparım."

"Güzel. Çiftlikte çeşitli örgütlerden gelen gizli ajanların yetiştirilmesinin başındasınız."

"Evet."

"Onları ve yeteneklerini en iyi siz bieceksiniz."

"Öyle oluyor."

"Ben senden onların içinde bizim örgütümüze yararlı olabilecekleri seçmenizi istiyorum. Bizi yalnız en iyileri ilgilendiriyor."

"Bu bir sorun değil," dedi Albay Johnson. Bir an duraksadı. "Acaba..."

"Evet?"

"Bu işi başarmam bir iş değil benim için. Aslında ben daha büyük bir şey istiyordum. Kıyamet Günü Operasyonun-

dan söz edildiğini duydum. Bu tam bana göre bir iş, efendim. Ben de o örgüte katılmak istiyorum."

Janus bir an adamın yüzüne baktı. Başını salladı sonra. "Peki, örgüte alındınız," dedi.

Johnson gülümsedi. "Teşekkür ederim. Pişman olmayacaksınız." Albay Frank Johnson toplantıdan mutlu çıkmıştı. Şimdi neler yapabileceğini gösterecekti.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

**Sekizinci Gün
Waco, Teksas**

DAN Wayne iyi bir gün geçirmiyordu. Hatta çok kötü bir gün geçiriyor da denilebilirdi. İflasının istendiği Waco mahkemesinden geliyordu. Genç doktoru ile bir aşk ilişkisine giren karısı sahip olduğu her şeyin yarısını almaya kararlı olarak boşanma davası almıştı. Dan Wayne bütün bunları hak etmediğini düşünüyordu. İyi bir koca ve iyi bir çiftçi olmuştu. Şimdi çalışma odasında oturmuş iç kapayıcı geleceğini kara kara düşünmekteydi.

Dan Wayne gururlu bir insandı. Teksaslıların gürültücü ve abartmayı seven insanlar olarak görüldüklerini bilirdi, ancak kendisinin gerçekten övünülecek bir şeyi olduğuna inanıyordu. Brazos vadisinin tarımsal kesimi olan Waco'da doğmuştu. Waco modern olmasına karşın hâlâ geçmişini yaşatırdı. Wayne Waco'yu o kadar çok severdi ki, İsviçre'deki otobüste tanıştığı papaza yaklaşık beş saat hep memleketinden söz etmişti. Papaz İngilizcesini geliştirmek istediğini söylemişti, ama Dan şimdi düşününce ona konuşacak fırsat tanımadığını fark ediyordu.

"Waco'da her şey vardır," demişti papaza. "İklimimiz

çok güzeldir. Ne çok sıcak, ne de çok soğuk. Yirmi üç okulumuz ve bir de Baylor Üniversitemiz vardır. Dört gazete, on radyo, beş de televizyon istasyonumuz vardır. Peder, balık tutmayı seversen Brazos Nehri unutamayacağın bir deneyim olacaktır. Sonra bir safari çiftliğimiz ve bir de sanat merkezimiz var. Waco gerçekten dünyanın eşsiz kentlerinden biridir. Mutlaka gelip bizi ziyaret etmelisin."

Ufak tefek yaşlı papaz gülümseyip başını sallamıştı. Dan Wayne onun söylediklerinin kaçta kaçını anladığını merak ediyordu.

Dan Wayne'in babası kendisine bin dönüm bir arazi bırakmış, o da hayvan sürüsünü iki binden on bin başa çıkarmıştı. Bir de ilerde bir servet edecek bir aygırı vardı. Ve şimdi bütün bunları elinden almak istiyorlardı. Hayvan fiyatlarının düşmesi, ya da ipotek borçlarını ödeyemez duruma düşmesinde kendisinin hiçbir suçu yoktu. Bankalar şimdi üzerine saldırıya geçmişlerdi ve Dan'ı kurtaracak tek şey çiftliğini satın alacak birini bulmaktı. Belki o zaman borçlarını ödedikten sonra eline de birkaç kuruş kalırdı.

Wayne Teksas'ta bir çiftlik almak isteyen zengin bir İsveçli olduğunu duymuş ve onunla konuşmak için Zürih'e gitmişti. Sonunda o kadar yolu boşuna yaptığı anlaşılmıştı. Herifin çiftlikten anladığı küçük bir bostanı olan bir iki dönümlük bir yerdi.

İşte o olağanüstü şey olduğunda bu yüzden o otobüsteydi. Uçan daireleri çok okumuştum ama asla inanmış değildim. Ama artık inanıyordu. Memlekete döner dönmez yerel gazetelerinin müdürünü aramıştı.

"Johnny, gerçek bir uçan daire gördüm, içinde birkaç ceset vardı."

"Yaa? Resim çektin mi, Dan?"

"Hayır. Çektim ama çıkmamış."

"Boş ver. Bir fotoğrafçı gönderirim. Uçan daire çiftlikte mi?"

"Hayır. İsviçre'de gördüm."

Bir sessizlik oldu.

"Eh, eğer çiftliğinde bir tane bulursan beni yine ararsın, olmaz mı?"

"Dur! Orada olan biri bana çektiği fotoğrafı gönderecek."

Ama Johnny telefonu kapatmıştı bile.

Wayne neredeyse uzay yaratıklarının dünyayı istila etmelerini isteyecekti. Belki kahrolası alacaklıları öldürdü o zaman. Dışarda bir araba sesi duyunca kalkıp pencereye gitti. Yine bir alacaklı gelmiş olmalıydı.

Dan Wayne kapıyı açtı."

"Merhaba!"

"Daniel Wayne siz misiniz?"

"Dostlarım bana Dan derler. Ne istemiştiniz?"

Dan Wayne Robert'in hiç de karşısında bulacağını sandığı kişi değildi. O iriyarı bir Teksaslı beklemişti. Oysa Wayne zayıf, aristokrat görünümlü ve neredeyse çekingen denecek bir tipti. Teksaslılığı sadece konuşmasındaydı.

"Acaba bir iki dakikanızı alabilir miydim?"

"Elimde kalan tek şey o zaten. Siz alacaklı değilsiniz, değil mi?"

"Alacaklı mı? Hayır, değilim."

"İyi. İçeri buyurun öyleyse."

İki adam batı tipi döşenmiş büyük oturma odasına geçtiler.

"Güzel bir yeriniz var," dedi Robert.

"Öyledir. Ben burada doğdum. Size bir şey ikram edebilir miyim? Belki de soğuk bir içki, ha?"

"Teşekkür ederim, istemem."

"Oturun lütfen."

Robert rahat meşin koltuğa oturdu.

"Benden ne istiyordunuz?"

"Geçen hafta İsviçre'de bir otobüs turuna katılmışsınız galiba?"

"Evet. Yoksa karım mı beni izlettiriyor? Onun adına çalışmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, efendim."

Dan birden durumu anlamıştı. "O uçan daireyle ilgileniyorsunuz öyleyse. Hayatımda öyle bir şey görmemiştim. Durmadan renk değiştiriyordu. Ve o ölü yaratıklar!" Dan ürperti. "Hep rüyalarımda görüyorum onu."

"Bay Wayne, bana otobüs yolcularından söz eder misiniz?"

"Bak bunda bir yararım dokunamaz. Ben tek başıyım."

"Biliyorum, ama ötekilerle konuşmuş olmalısınız."

"Doğrusunu isterseniz kafam çok karıştı, kimseye pek dikkat etmemiştim."

"Peki, içlerinden hiç hatırladığınız biri var mı?"

Dan Wayne bir an düşündü. "İtalyan bir papaz vardı. Onunla biraz konuştum. İyi bir insana benziyordu. Bir şey söyleyeyim mi? O uçan daire zavallıyı çok etkilemişti. Hep şeytandan söz edip durdu."

"Başka kimseyle konuşmadınız mı?"

Dan Wayne omuzlarını silkti. "Pek konuştum diyemem... Ama, bir dakika. Kanada'da bankası olan bir adamla da konuştum. Doğrusunu isterseniz, burada başımda parasal bir sorun var. Çiftliği elimden alacaklar galiba. O yüzden bütün bankacılardan nefret ederim. Kan emici sülüklerdir hepsi. Neyse, bu adamın değişik olacağını sandım. Bankacı olduğunu öğrenince durumumu konuştum. Ama o da diğerlerinden farksızdı. Benim batıp batmamam umurunda bile değildi."

"Kanadalı dediniz."

"Evet, Kuzeybatı Bölgesinde Fort Smith'de. Korkarım bunun dışında başka bir şey bilmiyorum."

Robert heyecanını saklamaya çalıştı. "Teşekkür ederim,

Bay Wayne, bana çok yardımcı oldunuz." Robert ayağa kalktı.

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Yemeğe kalır mıydınız?"

"Teşekkür ederim ama hemen gitmem gerek. Çiftlik için şans dilerim size."

"Teşekkür ederim."

Fort Smith, Kanada, Kuzeybatı Bölgesi.

Robert General Hilliard'ın telefona gelmesini bekledi.

"Evet?"

"Bir görgü tanığı daha buldum. Dan Wayne. Teksas'ta Waco dışında Ponderosa adlı bir çiftliği var."

"Çok iyi. Dallas büromuzdakiler kendisiyle konuşurlar."

ACELE MESAJ

ÇOK GİZLİ

NSA'DAN DCI BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

6. DANİEL WAYNE - WACO

MESAJIN BİTTİ

Langley'de CIA başkan yardımcısı mesajı okudu. Altıncı da bulunmuştu. Albay Bellamy inanılmaz bir iş başarıyordu. Onu seçmekle akıllılık etmişlerdi. Janus haklıydı. Zaten her zaman haklıydı ya. Ve isteklerini gerçekleştirecek gücü vardı. Öyle bir güç ki.. Yine mesaja baktı. Kaza süsü vermeli, diye düşündü. Zile bastı.

İki adam çiftliğe lacivert bir kamyonetle geldiler. Dan

Wayne onları görünce çiftliğe el koymaya geldiklerini düşündü. Kapıyı açtı.

"Dan Wayne misiniz?"

"Evet. Size..."

İkinci adam arkasına yaklaşp kafasına bir cop indirdi.

Adamlardan iriyarı olanı baygın çiftçiyi omzu üstüne atıp ahıra götürdü. Ahırda sekiz at vardı. Adamlar onları ge-
çip en arka bölmeye geldiler. Burada kara bir aygır vardı.

"İşte bu," diyen adam Wayne'i yere bıraktı.

İkinci adam yerden bir elektrikli dürtü aygıtı alıp ata dokundurdu. At kişneyerek arka ayakları üstünde doğruldu. Adam bir kere de atın burnuna dokundu. At daracık bölme-
de çifte atmaya başladı.

"Tamam," dedi kısa boylu olanı. Arkadaşı Dan Wayne'i yeniden omuzlayıp kapının üstünden bölmeye attı. Kanlı sahneyi birkaç dakika seyrettikten sonra dönüp gittiler.

ACİL MESAJ

ÇOK GİZLİ

DCI'DEN NSA BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

6. DANİEL WAYNE - WACO - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

YIRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

**Dokuzuncu Gün
Fort Smith, Kanada**

NORTHWEST Territories'de olan Fort Smith, halkının çoğunluğunu çiftçilerin ve hayvan yetiştiricilerinin oluşturduğu iki bin nüfuslu zengin bir kasabadır. Uzun ve sert kışlarıyla iklim güçtür ve Darwin'in en dayanıklıların sağ kalabildiği kuramını doğrular görünmektedir.

William Mann en dayanıklılarından biriydi. Michigan'da doğmuş, ama otuz yaşlarındayken balık avlamaya çıktığı bir kere Fort Smith'ten geçmiş ve kasabanın yeni ve iyi bir bankaya ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Fırsatı kaçırmamıştı. Kasabada bir tek banka vardı ve William Mann rakibini iki yılda iflas ettirmişti. Mann bankayı bir bankanın yönetilmesi gerektiği gibi yönetirdi. Tanrısı matematikti ve rakamların hep kendi lehine çalışmasını sağlardı. İnsan işini iyilik üzerine dayanarak yürütemezdi. Önemli olan kârdı. Kanada ile Birleşik Devletler'de başka bankalar ardarda yıkılırken William Mann'ın bankası giderek güçlenmekteydi. Felsefesi basitti: İşe başlayanlara kredi yok. Değersiz hisse senetlerine yatırım yok.

Mann İsviçre bankacılık sistemine büyük saygı duyardı. Zürih bankacıları bankacıların en ustalarıydı. Bu nedenle William Mann bir gün İsviçre'ye oradaki bankacılarla konuşup Kanada dolarından birkaç sent daha kazanma yolunun olup olmadığını öğrenmeye gitti. Kibarca karşılanmıştı ama sonunda yeni bir şey öğrenememişti. Kendi bankacılık yöntemleri hayran olunacak bir kusursuzlukta idi ve İsviçre bankacıları bunu dile getirmekten kaçınmamışlardı.

Mann memlekete döneceği gün bir Alpler turuna çık-

mıştı. Turu sıkıcı bulmuştu. Manzara ilginçti, ancak Fort Smith çevresinden daha güzel değildi. Yolculardan bir Teksaslı kendisini iflasa giden bir çiftliğe kredi vermesi için ikna etmeye çalışmaya cesaret etmişti. Mann adamın yüzüne gülmüştü. Turun tek ilginç yanı o sözde uçan dairenin düşüşüydü. Mann buna bir an bile inanmamıştı. Bunun, turistleri etkilemek için İsviçre devletince yapılan bir düzenleme olduğundan emindi. Walt Disney dünyasında gerçek görünen ama aslında yapmacık olan pek çok şey görmüştü.

William Mann evine döndüğü için mutluydu.

Bankacının günün her dakikası planlı olduğu için, sekreteri gelip de bir yabancıнын kendisini görmek istediğini söylediğinde Mann'ın ilk aklına gelen adamı savmak oldu. "Ne istiyormuş?" diye sordu.

"Sizinle görüşmek istiyormuş. Bankacılar hakkında bir yazı hazırlıyormuş."

Bu çok başka bir konuydu. Doğru olan reklam işi için iyiydi. William Mann ceketini düzeltti, saçlarını taradı. "Gönder bakalım," dedi.

Ziyaretçisi Amerikalıydı. İyi giyimli olması iyice bir dergi ya da gazetede çalıştığını gösteriyordu.

"Bay Mann?"

"Evet."

"Robert Bellamy."

"Sekreterim benim hakkımda bir yazı yazmak istediğini-zi söyledi."

"Tam olarak sizin hakkınızda değil. Ama yazıda önemli bir yeriniz olacak. Gazetem..."

"Hangi gazetede çalışıyorsunuz?"

"Wall Street Journal."

Bu çok iyi olacaktı.

"Gazetem çoğu bankacıların dünyada olup bitenlerden kopuk olarak yaşadıklarına inanıyor. Bankacılar pek seyrek

olarak yabancı ülkelere gidiyorlar. Oysa siz Bay Mann, çok yolculuk yapmakla ün salmış bir bankacısınız."

"Öyle sayılırım. Doğrusu İsviçre'den daha geçen hafta döndüm."

"Öyle mi? Memnun kaldınız mı?"

"Evet. Orada birçok bankacıyla tanıştım. Dünya ekonomisinden söz ettik."

Robert defterini çıkarmış, not alıyordu. "Zevke ayıracak zaman bulabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz. O turist otobüslerinden birine bindim. Daha önce Alpleri hiç görmemiştim."

Robert bir not daha yazdı. "Tur, ha! İşte tam bizim aradığımız şey. Otobüste pek çok ilginç insanla karşılaşmış olmalısınız."

"İlginç mi?" Mann borç para isteyen Teksaslıyı düşündü. "Sanmıyorum."

"Ya?"

Mann adama baktı. Gazetecinin kendisinden daha başka bir şeyler beklediği belliydi. "Bir Rus kızı vardı," dedi.

Robert bir not daha aldı. "Öyle mi? Anlatın bakayım."

"Konuşmaya başladık, ona Rusya'nın çok geri kalmış olduğunu ve kendilerini değiştirmedikleri takdirde ilerde çok güç günler yaşayacaklarını söyledim."

"Bundan çok etkilenmiş olmalı."

"Etkilendi. Çok zeki bir kıza benziyordu. Bir Rus için' yani. Onlar bilirsiniz, pek içlerine kapanık yaşarlar."

"Adını söylemiş miydi?"

"Hayır - bir dakika. Olga bilmemneydi."

"Nerele olduğunu söyledi miydi?"

"Evet. Kiev merkez kütüphanesinde çalışıyormuş. İlk yurtdışı yolculuğuymuş, glasnost nedeniyle herhalde... Benim fikrimi isterseniz..." Robert'in hepsini yazmasını bekledi. "Gorbaçov Rusya'nın canına okudu. Doğu Almanya'yı bir tepsi içinde Bonn'a sundular. Gorbaçov politik cephede

çok hızlı, ekonomik cephede çok yavaş hareket etti."

"Çok ilginç." Robert bankacının yanında yarım saat daha kalıp Ortak Pazar'dan silah kontroluna kadar her konudaki fikrini dinledi. Öteki yolcular hakkında başka bir bilgi alamadı.

Robert oteline dönünce General Hilliard'ın bürosunu aradı.

"Bir dakika, Albay Bellamy."

Birkaç tıkırtıdan sonra General Hilliard karşısındaydı.

"Evet, albay?"

"Bir yolcu daha buldum, Generalim."

"Adı?"

"William Mann. Kanada'da Fort Smith'de bir bankası var."

"Teşekkür ederim. Kanada yetkililerini hemen kendisiyle konuşmaları için göndereceğim."

"Bana bir ipucu verdi. Bu akşam Rusya'ya uçuyorum. İnturist'ten viza almam gerek."

"Nereden telefon ediyorsunuz?"

"Fort Smith'ten."

"Stokholm'de Vizigoth Oteli'ne uğrayın, resepsiyonda sizin için bir zarf bulacaksınız."

"Teşekkür ederim."

ACELE MESAJ

ÇOK GİZLİ

NSA'DAN CGHQ BAŞKAN YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

7. WILLIAM MANN - FORT SMITH

MESAJ BİTTİ

O akşam saat on birde William Mann'ın kapısı çaldı. Mann kimseyi beklemiyordu ve habersiz gelen konuklardan nefret ederdi. Hizmetçi çekilmişti, karısı yukarda uyuyordu. Mann kapıyı açtı. Karşısında siyah elbiseli iki adam vardı.

"William Mann mısınız?"

"Evet."

Adamlardan biri kimliğini gösterdi. "Biz Kanada Bankası'ndan geliyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

Mann kaşlarını çattı. "Ne demek oluyor bu?"

"Bunu sakıncası yoksa içerde konuşmak isteriz."

"Pekâlâ." Mann adamları oturma odasına aldı.

"Yakınlarda İsviçre'deydiniz, değil mi?"

Mann şaşırmıştı. "Ne? Evet, ama bundan.."

"Siz burada değilken hesaplarınızı inceledik, Bay Mann. Bankanızda bir milyon dolarlık bir açığın bulunduğunu biliyor musunuz?"

William Mann dehşetle baktı adamlara. "Ne diyorsunuz siz? Hesapları her hafta ben kendim kontrol ederim. Bir sent bile eksik değildir bankamdan!"

"Bir milyon dolar, Bay Mann. Bu dolandırıcılığı yapanın siz olduğunu sanıyoruz."

Mann'ın yüzü kızarmıştı. Kekeleye başladı. "Siz... buna nasıl cesaret edersiniz! Polisi çağırmadan çıkın buradan!"

"Bunun size bir yararı yok. Biz sizin pişman olduğunuzu söylemenizi istiyoruz."

Mann şimdi çok şaşırmıştı. "Pişman mı? Neden pişman? Çıldırılmışsınız siz!"

"Hayır, efendim."

Adamlardan biri bir tabanca çıkardı. "Oturun, Bay Mann."

Aman Tanrım, soyuluyorum. "Bakın, ne isterseniz alın, tamam mı? Şiddete gerek yok ve..."

"Oturun, lütfen."

İkinci adam içki dolabına gitti. Dolap kapalıydı. Camı kırıp dolabı açtı. Büyük bir su bardağı alıp viskiyle doldurdu, Mann'ın oturduğu yere getirdi.

"Bunu için. Gevşersiniz."

"Ben.. ben yemeklerden sonra içmem. Doktorum..."

Öteki adam tabancayı Mann'ın şakağına dayadı. "İç onu, yoksa bardak beyninle dolar."

Mann iki manyağın elinde olduğunu anlamıştı. Bardağı alıp bir yudum içti.

"Daha çok iç."

Bir yudum daha aldı. "Ne.. ne istiyorsunuz?" Karısının duyup aşağıya geleceğini umarak yüksek sesle konuşuyordu. Ama boşunaydı bu. Karısının uykusu çok derindi. Adamlar evi soymaya gelmişlerdi. Peki, neden işlerine bakmıyorlardı?

"İstedığınızı alın. Size engel olmayacağım," dedi.

"İçkini bitir."

"Buna hiç gerek yok. Ben..."

Adam kulağının üstüne sert bir yumruk indirdi. Mann'ın acıdan soluğu kesildi. "Bitir dedim sana!"

Mann içkinin geri kalanını bir yudumda bitirdi. Baş dönmeye başlamıştı. "Kasam yukarda yatakodamda," dedi. Sözcükler diline dolanıyordu. "Size açarım." Belki karısı o zaman uyanıp polise telefon ederdi.

İkinci adam bardağı bir daha tepeleme doldurdu. "İç bunu."

"Buna gerek yok. İstemiyorum."

Bardak eline tutuşturuldu. "İç dedim!"

"Ama ben..."

Kulağının üstünde bir yumruk daha patladı. Mann acıdan bayılacaktı. "İç!"

İstedikleri buysa, peki. Bu karabasan ne kadar çabuk biterse, o kadar iyi. İri bir yudum aldı, boğulacak gibi oldu.

"Biraz daha içersem kusarım," dedi.

"Kusarsan, seni öldürürüm," dedi adam.

Mann ikisine de baktı. Adamlar çift görünmeye başlamışlardı.

"Ne istiyorsunuz?"

"Söyledik ya, bay Mann. Pişman olduğunuzu söylemenizi istiyoruz."

William Mann sarhoş sarhoş başını salladı. "Tamam. Pişmanım."

Adam gülümsed. "Gördün mü, bütün istediğimiz buydu. Şimdi..." Mann'ın önüne bir kağıt koydu. "Şimdi 'Pişmanım. Beni bağışla, yazın.'"

"Hepsi bu mu?"

"Evet. Sonra da gideceğiz."

Mann bir ferahlama hissetti içinde. Dini fanatiklerdi bunlar. Onlar çıkar çıkmaz polise telefon edip tutuklatacak-tı.

"Yazın, Bay Mann."

Mann'ın gözleri kayıyordu. "Ne yazmamı istemiştiniz?"

"Yalnızca 'Pişmanım. Beni bağışla' yazın."

"Tamam." Mann güçlkle tutuyordu kalemi. İstenileni yazdı.

Adam kağıdı kenarlarından tutup elinden aldı. "Çok güzel, Bay Mann. Ne kadar kolaymış, değil mi?" Oda dönmeye başlamıştı. "Evet. Teşekkür ederim. Pişmanım artık. Şimdi gider misiniz?"

"Solaksınız demek."

"Ne?"

"Solaksınız."

"Evet."

"Buralarda son zamanlarda suç çok arttı, Bay Mann. Bu tabancayı size bırakacağız."

Mann tabancanın sol eline sıkıştırıldığını hissetti.

"Tabanca kullanmasını bilir misiniz?"

"Hayır,"

"Çok kolaydır. Şöyle yapacaksınız..." Adam tabancayı William Mann'ın şakağına kaldırıp bankacının parmağını te-tiğe bastırdı. Boğuk bir ses duyuldu. Kanlı kağıt yere düştü.

"Hepsi bu kadar işte," dedi adam. "İyi geceler, Bay Mann."

ACİL BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

**CGHQ'DAN NSA MÜDÜR YARDIMCISINA
YALNIZ KENDİSİ İÇİN**

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

7. WILLIAM MANN - FORT SMITH - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

ONUNCU GÜN

Fort Smith, Kanada

Banka müfettişleri ertesi sabah Mann'ın bankasında bir milyon dolarlık bir eksiklik buldular. Polis Mann'ın ölüm nedeninin intihar olduğunu açıkladı. Kayıp para hiç bulunamadı.

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

Onbirinci Gün

Brüksel, Saat 03:00

NATO merkezi komutanı General Shipley'i yaveri uyardı.

"Uyandırdığım için özür dilerim, generalim, ama garip bir durumla karşı karşıyayız."

General Shipley doğrulup gözlerini ovuşturdu. ABD'den gelen bir grup senatörü gezdirdiği için çok geç yatmıştı. "Sorun nedir, Billy?"

"Radar kulesinden az önce bir rapor aldım, efendim. Ya tüm araçlarımız bozuldu, ya da çok garip ziyaretçilerimiz var."

General Shipley yataktan kalktı. "Beş dakika sonra orada olacağımı söyle."

Loş radar odasındaki er ve subaylar odanın ortasındaki radar ekranlarının başındaydılar. General girerken hepsi selam verdiler.

"Rahat." General nöbet subayı Yüzbaşı Müller'in yanına yürüdü. "Burada neler oluyor, Lewis?"

Yüzbaşı Müller başını kaşıdı. "Bilemiyorum. Saatta yirmi iki bin mil hız yapan, sonra bir anda durup geriye dönen bir uçak biliyor musunuz?"

General Shipley adama bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Radar ekranlarımıza göre, yarım saattir olan bu. Önce bunun denenmekte olan elektronik bir aygıt olduğunu sandık, ama Ruslara, Fransızlara ve İngilizlere sorunca, onların radarlarında aynı şeyi almakta olduklarını öğrendik."

"Şu halde aygıtlarda bir arıza olamaz," dedi General Shipley.

"Hayır, efendim. Dünyanın bütün radarlarının aynı anda bozuldukları demek olur bu."

"Ekranlarda bunlardan kaç tane göründü?"

"On on iki tane. O kadar hızlı gidiyorlar ki, izlemek bile olanaksız. Görülmeleriyle kaybolmaları bir oluyor. Hava koşullarını, meteorları, meteoroloji balonları ve insanın bildiği tüm uçan makineleri elimine ettik. Birkaç uçak kaldıracaktım ama bu nesneler her neyse öyle yüksekteler ki, oraya varmamız olanaksız."

General Shipley radar ekranlarına yaklaştı. "Şu anda bir şey görünüyor mu?" "Hayır, efendim. Gittiler. " Bir an durakladı. "Ama yine geleceklerini hissediyorum, Generalim."

OTUZUNCU BÖLÜM

Ottawa, saat 05:00

JANUS General Shipley'in raporunu yüksek sesle okuduktan sonra İtalyan kalkıp heyecanla, "Bizi istila etmeye hazırlanıyorlar!" dedi.

"Zaten istila ettiler bile," dedi Fransız.

"Çok geç kaldık. Bir felaket bu," dedi Rus. "Bunu önlemenin..."

Janus adamın sözünü kesti. "Beyler, bu önleyebileceğimiz bir felakettir."

"Nasıl? İsteklerini biliyorsunuz." İngiliz.

"İstekleri sözkonusu değil." Brezilyalı. "Ağaçlarımıza yaptıklarımız onları ilgilendirmez. O sözde sera etkisi bilimsel palavradan başka bir şey değil, asla da doğrulanmadı."

"Ya biz?" Alman. "Bizi kentlerimizin üzerindeki havayı temizlemeye zorlarlarsa fabrikalarımızı kapatmak zorunda kalacağız. Sanayimiz falan kalmayacak böylece."

"Ve araba üretimini durdurmamız gerekecek." Japon. "O zaman uygar dünya ne olur?"

"Hepimiz aynı durumdayız." Rus. "İstedikleri gibi bütün çevre kirlenmesini durdurursak, o zaman dünya ekonomisi yok olacaktır. Yıldız savaşları onlarla başa çıkacak duruma gelinceye kadar zaman kazanmalıyız."

Janus, "Bunu kabul ettik," dedi. "Şu andaki sorunumuz

halklarımızı sakın tutup paniğin yayılmasını önlemektir."

"Albay Bellamy ne durumda?" diye Kanadalı sordu.

"Mükemmel bir ilerleme kaydediyor. İki üç gün sonra görevini tamamlayabilir."

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

Kiev, Sovyetler Birliği

OLGA Romanchanko ülkesinin kadınlarının çoğu gibi perestroika'dan beklediğini bulamamıştı. Başlangıçta Rusya Ana'da yer alacağı vaad edilen değişiklikler o kadar heyecanlıydı ki. Sokaklarda özgürlük rüzgârları esiyordu, hava umutla doluydu. Dükkanlarda taze et ve sebze, şık elbiseler ve gerçek kösele ayakkabılar ve daha yüzlerce şey vaad ediliyordu. Ancak şimdi, bütün bu umutların başlamasından altı yıl sonra çok acı bir düş kırıklığı başlamıştı. Büyük bir kıtlık vardı. Karaborsasız yaşamak olanaksızdı artık. Piyasada hiçbir şey bulunamıyordu ve fiyatlar üç misli artmıştı. Sokaklarda protesto mitingleri düzenleniyordu, suçluluk artmaya başlamıştı. Kısıtlamalar her zamankinden daha şiddetliydi. Perestroika ve glastnost, bunları ortaya atan politikacıların vaadleri kadar boş çıkmıştı.

Olga yedi yıldır Kiev'in merkezindeki Lenkomsomol Alanındaki kütüphanede çalışıyordu. Otuz iki yaşındaydı ve Sovyetler Birliği'nden dışarı çıkmamıştı. Güzelce ve biraz şişmanca bir kadındı, ancak şişmanlık Rusya'da hiçbir zaman kötü bir şey olarak kabul edilmiş değildi zaten. İki kere nişanlanmış, ama erkekler taşınıp kendisini terk etmişlerdi: Dmitri Leningrad'a, İvan Moskova'ya göçmüşlerdi. Olga da İvan'la birlikte olmak için Moskova'ya gitmek istediye de,

Moskova'da ikamet izni olmadan bunu yapması olanaksızdı.

Olga otuz dört yaşı yaklaşırken demir perde bir daha çevresine kapanmadan önce dünyayı görmeye kararlıydı. Kütüphanenin müdürlüğünü yapan teyzesinin yanına çıktı.

"İznimi şimdi kullanmak istiyorum," dedi.

"Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"Haftaya."

"Peki."

Bu kadar basitti işte. Perestroikadan önce tatile gitmek Karadeniz'e, Semerkand'a ya da Sovyetler Birliği'nin birkaç yerine gitmek demekti. Ama şimdi erken davranabilirse bütün dünya kendisine açıktı. Olga raftan bir harita indirip incelemeye koyuldu. Dışarda öyle kocaman bir dünya vardı ki. Afrika ve Asya, Kuzey ve Güney Amerika... Ama o kadar uzaklaşmaya korkardı. Olga Avrupa haritasını açtı. İsviçre'ye, dedi. Oraya gideceğim işte.

Kimseye açıklayamazdı ama İsviçre'nin kendisini çekmesinin başlıca nedeni bir zamanlar bir İsviçre çikolatası yemiş olmasıydı. Onun tadını unutamamıştı. Olga tatlıyı çok severdi. Oysa Rusya'da şeker - o da bulabildiğin zaman - hiç tatlı değildi.

Çikolata tutkunluğu Olga'nın hayatına mal olacaktı.

Aeroflot'la Zürih'e gitmenin heyecanı ta baştan başlamıştı. Olga daha önce uçağa binmiş değildi. Zürih havaalanına beklenti duygularıyla indi. Havada değişik bir şey vardı. Belki de bu gerçek özgürlüğün kokusudur, diye düşündü. Parası çok kısıtlı olduğu için ucuz bir otel olan Leonhard'da yer ayırtmıştı.

Olga otelin resepsiyonuna varınca, "Bu benim İsviçre'ye ilk gelişim," dedi kırık dökük İngilizcesiyle. "Bana yapacak birkaç şey önerebilir misiniz?"

"Elbette. Burada görecektik çok şey vardır. Bir kent gezisi

ile başlamanızı salık veririm. Ben size yer ayırttırırım."

"Teşekkür ederim."

Olga Zürih'i çok olağanüstü buldu. Kentin görüntü ve sesleri kendisini çok şaşırtmıştı. Sokaklardaki insanlar o kadar iyi giyimliydi, o kadar pahalı otomobiller sürüyorlardı ki. Herkes milyoner olmalıydı. Ya o mağazalar! Olga Zürih'in en büyük alışveriş caddesi olan Bahnhof Caddesi'nde vitrinlere bakarak gezerken gördüğü malların bolluğu karşısında gözlerine inanamıyordu: elbiseler, mantolar, ayakkabılar ve iç çamaşırları, mücevherat, mutfak takımları, mobilyalar, arabalar, kitaplar, televizyonlar, radyolar, oyuncaklar, piyanolar. Satılık olmayan şey yok gibiydi. Olga birden şeker ve çikolatalarıyla ünlü Sprüngli ile karşılaştı. Ne çikolatalar ama! Dört büyük vitrin insanın başını döndürecek kadar çikolatayla doluydu. Koca koca kutularda karışık çikolatalar, çikolata kaplı fındıklar, çikolata kaplı muzlar, içleri likörlü çikolatalar. Bunları seyretmek bile insanın gözlerine ziyafet çekmekti. Olga her şeyi almak isterdi, ama fiyatları öğrenince küçük bir kutu karışık çikolata ve bir tek şekerle yetindi.

Olga ertesi hafta Zurichhorn bahçelerini, Rietberg Müzesi'ni, on birinci yüzyılda yapılan Grossmünster kilisesini ve daha başka turistik yerleri gezdi. Günleri giderek azalıyordu.

Oteldeki resepsiyon memuru, "Sunshine otobüslerinin bir Alpler gezisi var," dedi. "Çok memnun kalacaksınız sanırım."

"Teşekkür ederim," dedi Olga.

Olga otelden çıkınca yine Sprüngli'ye uğradı, oradan turizm acentesine gidip otobüste yerini ayırttı. Alp turu soluk kesici güzellikteydi. Ve turun ortasında uçan daire olduğu sanılan bir şeyin patlamasıyla çok da heyecanlı saatler yaşa-

mışlardı. Ancak Olga'nın yanındaki Kanadalı banker bunun İsviçre hükümetinin turistleri çekmek için bir oyunu olduğunu söylemişti. Olga adama tam olarak inanmış değildi. Kiev'e dönünce bunu teyzesiyle konuştu.

"Elbette uçan dairedir," dedi. "Rusya üzerinde sürekli olarak uçarlar. Bu olayı bir gazeteye yazmalısın."

Olga bunu yapmayı düşündüyse de, alay edilmekten korkuyordu. Komünist partisi üyelerinin böyle küçük düşecekleri şeyler yapmalarını istemezdi. Sonuçta Olga tatilinin yaşamının en önemli şeyi olduğuna karar verdi. Yeniden işe başlamak çok güç olacaktı.

Kiev havaalanından kente Inturist otobüsüyle ancak bir saatte varabildiler. Robert Kiev'e ilk kez geldiği için yol boyunca gördüğü inşaat faaliyeti ve her yerde mantar gibi biten dev apartmanları görünce şaşırdı. Otobüs Dnieper Otelinin önünde durup yirmi otuz kişilik yolcu kafilesi inerken Robert saatine baktı. Akşamın sekizi. Kütüphane kapanmış olmalıydı. Sabahı bekleyecekti artık. Odasının ayrıldığı büyük otele girdi, barda bir içki içtikten sonra yemek salonuna geçip yemek yedi.

General Hilliard'ın dediği gibi Stockholm'deki otelde vizesini hazır bulmuştu. Çok büyük bir uluslararası işbirliği, diye düşündü. Yemekten sonra resepsiyona bir iki şey sorup Lemkomsomol Alanı'na kadar yürüdü. Kiev kendisini çok şaşırtmıştı. Rusya'nın bu en eski kenti Dnieper Nehri boyunca uzanan yemyeşil parkları ve iki yanı ağaçlıklı yollarıyla bir Avrupa kentine benziyordu. Her yanda kilise mimarisinin en görkemli örneklerini görmek mümkündü: St. Vladimir, St. Andrew ve mavi çan kulesi ve beyaz gövdesiyle 1037'de inşa edilmiş olan St. Sophia. Ve kentin en yüksek binası olan Pechersk Manastırı. Susan bütün bunlara bayılırdı, diye düşündü. Susan Rusya'yı hiç görmemişti. Acaba

Brezilya'dan dönmüş müydü? Otele dönünce içinden gelen bir sese uyarak Amerika'ya telefon açtı.

"Alo?" O genizden gelen şehvetli ses. "Selam. Brezilya nasıldı bakalım?"

"Robert! Seni kaç kere aradım, bilsen. Telefonun açılmadı."

"Evimde değilim."

"Oh!" Susan ona nerede olduğunu sormayacak kadar iyi yetişmişti. "İyi misin?"

Bir hadım için hiç de fena sayılmam, diye düşündü Robert. "Elbette. Çok iyiyim. Para...şey, Monte nasıl?"

"Çok iyi. Robert, biz yarın Cebelitarık'a gidiyoruz." Para babasının yatıyla herhalde. Neydi adı. Ha, tamam, Halcyon. "Yatla mı?"

"Evet. Bana telefon edebilirsin. Çağrı numarasını hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. WS 337. WS ne anlama geliyordu acaba?

"Robert?"

"Evet, hatırladım. WS 337."

"Telefon edecek misin? İyi olduğunu bileyim, yeter."

"Olur. Seni çok özledim."

Uzun ve acı dolu bir sesizlik. Kadının ne demesini isterdi? Gel beni Paul Newman'a benzeyen yakışıklı adamdan kurtar demesini mi? Beni seksen metrelik yatıyla Monte Carlo, Paris, Londra ve Fas'taki küçük saraylarına götüren bu adamdan kurtar demesini mi? Ve gerçekten tam bir budala gibi böyle demesini bekliyordu. "Ben de seni özledim, Robert. Kendine dikkat et." Ve telefon kapandı. Robert Rusya'daydı ve yapayalnızdı.

Onikinci Gün
Kiev, Sovyetler Birliği

Robert ertesi sabah kütüphanenin açılışından on dakik

ka sonra içeri girerek danışma masasına gitti.

"Günaydın,"

Masanın ardındaki kadın başını kaldırdı. "Günaydın. Ne istemiştiniz acaba?"

"Burada çalıştığınızı sandığım birini arıyordum. Olga..."

"Olga mı? Evet." Kadın bir kapıyı gösterdi. "Oradadır."

"Teşekkür ederim."

Bu kadar kolaydı işte Robert uzun masalar çevresinde öğrencilerin çalıştıkları salondan geçti. Nasıl bir gelecek için hazırlanıyorlar acaba? diye düşündü. Daha küçük olan önceki odaya girdi. Bir kadın kitapları diziyordu. "Özür dilerim," dedi Robert.

Kadın döndü. "Evet?"

"Olga mı?"

"Evet, ben Olga'yım. Ne istemiştiniz?"

Robert gülümsedi. "Ben perestroika konusunda gazete-me bir yazı hazırlıyorum. Bunun sıradan Rus halkının yaşamında ne değişiklikler yarattığı üzerinde. Sizin yaşamınızda önemli bir değişiklik oldu mu?"

Kadın omuzlarını silkti. "Gorbaçov gelmeden ağzımızı açmaya korkardık. Şimdi ağzımızı açabiliyoruz ama içine sokacak bir şeyimiz yok."

Robert başka bir taktik denedi. "Ama bazı iyi değişiklikler de olmuştur. Örneğin, artık serbestçe yolculuk yapıyorsunuz."

"Şaka ediyorsunuz. Kocasını ile altı çocuğu olan bir insan nasıl para bulsun da, yolculuğa çıksın?"

"Ama İsviçre'ye gittiniz ve..."

"İsviçre mi? Ben yaşamım boyunca bir kere bile gitmedim İsviçre'ye."

"Gitmediniz mi?"

"Hayır." Kadın masalardan kitapları toplayan kara saçlı bir kadını gösterdi. "İsviçre'ye giden talihli odur." Robert kadına baktı. "Adı ne onun?"

"Olga. Benim gibi."

Robert içini çekti. "Teşekkür ederim."

Robert bir dakika sonra öteki Olga'yla konuşuyordu.

"Özür dilerim. Ben perestroika ve bunun Rus halkının yaşamı üzerindeki etkileri konusunda bir yazı hazırlıyorum."

Kadın kuşkuyla baktı kendisine. "Ee?"

"Adınız nedir?"

"Olga. Olga Romanchanko."

"Olga, perestroika sizde bir değişiklik yarattı mı?" Olga altı yıl önce olsaydı bir yabancıyla konuşmaya korkardı, ama artık buna izin vardı. "Pek sayılmaz," dedi. "Her şey eskisinden farksız yine."

Yabancı ısrarlıydı. "Yani, gerçekten hiçbir şey değişmedi mi sizin yaşantınızda?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Ama artık ülke dışına çıkabiliyoruz."

Adam ilgilenmiş gibiydi. "Siz hiç ülke dışına çıktınız mı?" diye sordu.

"Elbette," dedi kadın gururlanarak. "İsviçre'den yeni döndüm. Çok güzel bir yerdi."

"Öyledir. Yolculukta ilginç kimselerle tanıştınız mı?"

"Çok insanla tanıştım. Bir otobüsle dağları gezdik. Alp-leri." Olga birden bunu söylememiş olmayı istedi; yabancı uzay gemisini sorardı belki ve kendisi de o konuda konuşmak istemiyordu. Başı derde girebilirdi.

"Sahi mi?" dedi Robert. "Bana otobüstekileri anlatsanız."

Olga rahatlamıştı. "Çok dost kişilerdi. Öyle... öyle zengin giyimliydiler ki. Sizin başkentinizden bir adamla bile tanıştım."

"Yaa?"

"Evet. Çok kibar bir insandı. Bana kartını verdi."

Robert'in kalbi duracak gibi oldu. "Kart yanınızda mı?"

"Hayır. Attım." Kadın çevresine bakındı. "Öyle şeyleri saklamamak daha doğrudur."

Lanet olsun!

"Ama adını hatırlıyorum," dedi Olga. "Parker. Kevin Parker. Politikada çok önemli bir kişiymiş. Senatörelere nasıl oylamaları gerektiğini söylemiş."

Robert şaşırdı. "Size öyle mi dedi?"

"Evet. Onları yolculuklara götürür, armağanlar verirmiş. Onlar da kendisinin müşterilerine istedikleri şekilde oy verirlermiş. Amerika'da demokrasi böyle işlermiş."

Bir lobici. Robert Olga'nın daha on beş dakika konuşmasına ses çıkarmadıysa da, diğer yolcular hakkında pek bir şey öğrenemedi.

Robert otelden General Hilliard'ı aradı.

"Rus tanığ buldum. Adı Olga Romanchanko. Kiev merkez kütüphanesinde çalışıyor."

"Kendisine bir Rus yetkilisi göndereceğim."

MESAJ BAŞLIYOR

**NSA'DAN GRU MÜDÜR YARDIMCISINA
YALNIZ KENDİSİ İÇİN**

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

8. OLGA ROMANCHANKO - KİEV

MESAJ BİTTİ.

Robert o öğleden sonra Paris'e uçtu. Oradan da bir Air France uçağına aktarma yaparak Washington'a doğru yola çıktı.

Onüçüncü Gün
Kiev, Sovyetler Birliği

Olga Romanchanko gece sabahın saat ikisinde oturduğu apartmanın önündeki fren sesleriyle uyandı. Binanın duvarları o kadar inceydi ki, sokaktaki sesleri duyabiliyordu. Yatağından kalkıp pencereden baktı. Sivil giyimli iki kişi devlet memurlarının kullandıkları tipten siyah bir Çayka arabadan iniyorlardı. Adamlar apartmana doğru yürümektedirler. Olga sırtından aşağı buz gibi bir terin boşandığını hissetti. Yıllar boyunca komşuları hep böyle ortadan kaybolmuşlar ve bir daha görünmemişlerdi. Bazıları Sibirya'da Gulag kamplarına gönderilmişti. Olga gizli polisin bu kere kimin ardında olduğunu düşünürken kapısı vuruldu. Bir yanlışlık olmalı, diye düşündü. Benden ne isteyebilirler ki?

Kapıyı açtığında iki adamı karşısında buldu.

"Olga Romanchanko Yoldaş siz misiniz?"

"Evet."

"Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravleniye."

GRU. Gizli polis.

Adamlar kadını iterek içeri girdiler.

"Ne istiyorsunuz?"

"Birkaç soru soracağız. Ben Çavuş Yuri Gromkov'um. Bu da Çavuş Vladimir Zemsky."

Olga birden korkuya kapıldı. "Ne..ne oldu? Ne yapmışım?"

Zemsky fırsatı kaçırmadı. "Demek yanlış bir şey yaptığınızı biliyorsunuz!"

"Hayır. Ben bir şey yapmadım. Neden geldiğinizi bilmiyorum."

"Otur!" diye bağırdı Gromkov. Olga oturdu.

"İsviçre'den yeni döndün, değil mi?"

"E..evet," diye kekeledi Olga. "Ama ben.. izin..."

"Casusluk yasal bir şey değildir, Olga Romanchanko."

"Casusluk mu?" Kadın dehşete kapıldı. "Neden söz ettiğinizi anlamadım."

İri yarı adam kendisini süzüyordu, Olga birden üstünde yalnızca ince bir gecelik olduğunu fark etti.

"Yürü haydi. Bizimle geleceksin."

"Ama bir yanlışlık olmalı. Ben kütüphane memuruyum. İstediklerinize sorabilirsiniz..."

Adam Olga'yı tutup ayağa kaldırdı. "Yürü!"

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Merkeze. Seni sorguya çekmek istiyorlar."

Geceliği üstüne mantosunu giymesine izin verdiler. Sonra merdivenlerden ite kaka indirip arabaya soktular. Olga daha önce de böyle arabalara bindirilip bir daha dönmeyen insanları hatırladı. Korkudan donup kalmıştı.

Arabayı Gromkov sürüyordu. Olga Zemsky ile arkada oturuyordu. Zemsky her nedense o kadar ürkütücü görünmüyorsa da, onların kim olduklarını ve kendisine neler yapabileceklerini bildiğinden taş kesilmişti.

"Lütfen inanın bana," diye yalvardı. "Ben vatanıma asla.."

"Kes sesini!" diye bağırdı Gromkov.

Zemsky, "Bak, kadına karşı kabalık etmeye gerek yok," dedi. "Ben ona inanıyorum."

Olga birden umutlandı.

"Zamanlar değişti," diye devam etti Yoldaş Zemsky. "Yoldaş Gorbaçov bizim masum insanları rahatsız etmemizi istemiyor. O günler geride kaldı artık."

"Masum diye kim söyledi?" diye hırladı Gromkov. "Belki masumdur, belki de değildir. Bunu merkezde öğrenecekler."

Olga sanki orada değilmiş gibi kendisinden söz eden adamları dinliyordu.

Zemsky, "Yuri, merkezde masum olsa da, olmasa da, itiraf edeceğini biliyorsun," dedi. "Ben bu işten hoşlanmadım."

"Çok kötü. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Var."

"Neymiş o?"

Olga'nın yanındaki adam bir an düşündü. "Bak," dedi sonra. "Neden onu bırakmıyoruz? Evde bulamadığımızı söyleriz. Bir iki gün atlatırız böylece, sorguya çekecekleri çok insan olduğu için sonunda onu unuturlar."

Olga bir şey söylemek istedi ama ağzı kupkuruydu, dilini kımıldatamıyordu. Yanındaki adamın tartışmayı kazanmasını istiyordu.

"Biz neden onun için kendimizi tehlikeye atacaktıyız?" dedi Gromkov. "Bizim bu işten ne çıkarımız olacak? Kadın bizim için ne yapabilir?"

Zemsky dönüp Olga'ya baktı. Olga sesine kavuşmuştu. "Param yok," dedi.

"Senin parana ihtiyacımız yok. Bizde para bol."

"Başka bir şey var onda," dedi Gromkov.

Olga yanıt veremeden Zemsky, "Bir dakika, Yuri İvanovich," dedi. "Olga'dan onu yapmasını isteyemezsin."

"Kendi bilir. Ya bize iyi davranır, ya da merkezde bir iki hafta dayak yer. Belki de onu şizoya sokarlar."

Olga şizolardan söz edildiğini duymuştu. Bunlar bir metreye iki metre boyutlarında, içlerinde sadece tahta bir kerevet olan soğuk hücrelerdi. Bize iyi davranırsa. Ne demekti bu?

"Kendisine kalmış bir şey bu."

Zemsky Olga'ya döndü. "Ne yapmak istiyorsun?"

"An.. anlamıyorum."

"Arkadaşım bize iyi davrandığın takdirde bu işi unutabiliriz diyor. Aradan bir iki gün geçince seni unutacaklarına eminim."

"Peki.. ne yapmam gerekiyor?"

Gromkov dikiz aynasından bakıp sıırıttı. "Zamanının birkaç dakikasını bize ver yeter." Bir zamanlar okuduğu bir

şeyi hatırladı. "Yattığın yerde çarı düşünürsün." Kıkır kıkır güldü.

Olga adamların nereye varmak istediklerini anlamıştı. Başını salladı. "Hayır, bunu yapamam."

Gromkov gaza bastı. "Pekâlâ. Merkezdekileri eğlendirirsin o halde."

"Durun!" Olga panik içindeydi, ne yapacağını bilemiyordu. Tutuklanan insanlara neler olduğunu duymuştu. Bütün bunların sona erdiğini sanıyordu, ama şimdi hiç de öyle olmadığını görüyordu. Perestroika hâlâ bir hayaldi. Onun avukatla görüşmesine izin vermeyeceklerdi. Geçmişte arkadaşlarının ırzlarına geçilmiş, öldürülmüşlerdi. Hep de GRU tarafından. Tuzağa kıştırılmıştı. Cezaevine giderlerse haftalarca orada dayak yeyip ırzına geçilecekti. Oysa bu ikisiyle birkaç dakikada sona erecekti ve sonra da kendisini bırakacaklardı. Kararını verdi.

"Peki," dedi. "Evime dönmek mi istiyorsunuz?"

Gromkov, "Ben daha iyi bir yer biliyorum," dedi. Arabayı çevirdi.

Zemsky, "Kusura bakmayın ama elimden bir şey gelmez, burada onun dediği olur," dedi.

Olga karşılık vermedi.

Parlak kırmızı Shevchenko Opera Binasının yanından geçip ıssız olan ağaçlıklı parka girdiler. O saatte tek bir kişi bile yoktu çevrede. Gromkov arabayı ağaçların altında durdurup motoru ve ışıkları kapattı.

"Çıkalım haydi."

Üçü birden indiler.

Gromkov Olga'ya baktı. "Talihin varmış. Bu işten ucuz kurtulacaksın. Umarım bunu takdir edersin."

Konuşamayacak kadar korkan Olga başını salladı.

Gromkov ağaçlar arasındaki düzlüğe yürüdü. "Soyun bakalım."

"Çok soğuk. Acaba..."

Gromkov kadının yüzüne sert bir tokat indirdi. "Denile-
ni yap çabuk!"

Olga bir an duraksadı, adam elini ikinci kere kaldırır-
ken mantosunun düğmelerini çözmeye başladı.

"Çıkart onu."

Olga mantoyu yere bıraktı.

"Şimdi de geceliğini çıkart."

Olga geceliğini başı üstünden çekip çıkardı. Buz gibi ha-
vada çırılçıplak kalmıştı.

"Vücudu da güzelmiş," dedi Gromkov. Memelerini sık-
tı.

"Lütfen..."

"Ağzından tek ses çıkarsa seni doğruca merkeze götürü-
rüz." Adam kadını yere itti.

Bunu düşünmeyeceğim. İsviçre'de otobüs turunda o gü-
zel manzaraya baktığımı düşüneneğim.

Gromkov pantolonunu indirmiş, kadının bacaklarını ayı-
rıyordu.

Karlarla kaplı Alpleri görebiliyorum. Bir kızakta genç
bir çift var.

Erkeğin kalçalarını kavradığını hissetti.

Yollarda lüks arabalar var. Yaşamım boyunca görmedi-
ğim kadar çok araba. İsviçre'de herkesin otomobili var.

Adam içindeydi artık, etlerini kopartıyor, vahşi hayvan
sesleri çıkarıyordu.

Dağlarda küçücük bir evim olacak. İsviçreliler ne derler
onlara? Evet, şaleler. Ve hergün kutu kutu çikolata yiyece-
ğim.

Gromkov soluk soluğa kalmış, artık çekiliyordu. Kalkıp
Zemsky'ye döndü. "Sıra sende."

Evleneceğim, çocuklarım olacak, sonra hep birlikte kış-
ları Alplere gideceğiz.

Zemsky fermuarını açmış, üstüne çıkıyordu.

Öyle güzel bir yaşamımız olacak ki. Rusya'ya asla dön-
meyeceğim. Asla.

Adam içindeydi şimdi, ötekisinden çok canını acıtırdu. Zemsky işini bitirip arkadaşına baktı. "Zevk aldığna iddiaya girerim," dedi.

Sonra uzanıp Olga'nın boynunu kırdı.

Ertesi gün gazeteler bir kütüphane memurunun parkta ırzına geçildikten sonra öldürüldüğü yazıyordu. Yetkililer genç kadınları gece tek başlarına parkta dolaşmamaları için uyarıyordu.

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

GRU MÜDÜR YARDIMCISINDAN NSA MÜDÜR YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

8. OLGA ROMANCHANKO - KİEV - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

WILLARD Stone ile Monte Banks doğal düşmanlardı. Her ikisi de acımasız vahşi hayvanlardı; dolaştıkları orman da Wall Street'in beton kanyonlarıydı.

İki adam ilk kez büyük bir şirketi ele geçirmek isterlerken karşılaşmışlardı. Willard Stone ilk teklifi yapmış ve bir sorun çıkacağını düşünmemişti. O kadar güçlüydü ve öylesine dehşet salan bir ünü vardı ki, karşısına çıkmaya cesaret eden olmazdı. Monte Banks adında genç birinin kendisine karşı çıktığını duyunca çok şaşırmıştı. Stone teklifini yükseltmek zorunda kalmış ve kozlar giderek yükselmeye başlamıştı. Willard sonunda şirkete ödemeye hazır olduğunun kat kat üstünde bir fiyat ödemek zorunda kalmıştı.

Altı ay önce büyük bir elektronik şirketini almaya kalkışan Stone karşısında yine Monte Banks'ı buldu. Fiyat gideerek arttı ve bu kere Banks kazandı.

Willard Stone bir bilgisayar firmasını ele geçirmeye hazırlanırken Monte Banks'ın bir daha karşısına çıkacağına öğrendiğini duyunca rakibiyle görüşme zamanının geldiğini anlamıştı. İki adam Bahama'larda Cennet Adası'nda buluştular. Willard Stone rakibinin geçmişini araştırmış ve onun zengin bir petrolcü ailesinden geldiğini ve mirasını uluslararası bir imparatorluk haline getirdiğini öğrenmişti.

İki adam yemekte karşılaştılar. Willard Stone, yaşlı ve akıllı; Monte Banks, genç ve hırslı.

Konuşmaya Willard Stone başladı. "Bir başbelası olmaya başladın artık."

Monte Banks güldü. "Senin böyle bir şey söylemen insana komplimandır."

"Ne istiyorsun?"

"Senin istediğini. Dünyaya sahip olmak."

Willard Stone düşünceli bir tavırla, "Eh, dünya büyüktür," dedi.

"Yani?"

"İkimize de yer vardır."

O gün ortak oldular. Herbiri kendi işini yürütüyor, ama yeni projelerde birbirleriyle rekabet edecek yerde ortak hareket ediyorlardı. Adalet Bakanlığı'nın anti tröst bölümü birkaç kere anlaşmalarını bozmaya kalktıysa da, başarılı olmadı. Willard Stone'un pek çok dostu vardı. Monte Banks'ın kimyasal madde fabrikaları nehir ve göllerde çok büyük bir kirlenmeye neden oldukları takdirde her dava açılışında, dava herhangi bir nedenle düşüyordu.

Kıyamet Günü operasyonu da iki adam için doğaldı ve buna karışmışlardı. Amazon yağmur ormanlarında on milyon dönüm bir arazi almak üzereydiler. Bu birlikte girdikleri en büyük iş olacaktı.

Hiçbir şeyin kendilerine engel olmasına izin veremezlerdi.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

**Onüçüncü Gün
Washington D.C.**

BİRLEŞİK Devletler Senatosu toplantı halindeydi. Utah senatörü konuşuyordu.

"... Ekolojinin başına gelenler ulusal bir kepezeliğdir. Senatamızın sayın üyeleri, dedelerimizin bize emanet ettikleri toprakları korumamız konusunda ettikleri yemini artık hatırlamak zorundadırlar. Bu yalnız görevimiz değildir; toprağı, havayı ve suyu bencilce kirletenlerden korumamız ayrıca bizim çıkarımızdır. Bunu yapıyor muyuz? Elimizi vicdanımıza koyup elimizden geleni yaptığımızı söyleyebilir miyiz? Yoksa para tanrısının sesinin bizleri etkilemesine izin mi vermekteyiz...?"

Ziyaretçi balkonunda oturan Kevin Parker son beş dakikada saatine üçüncü kez baktı. Bu konuşma daha ne kadar sürecekti? Kendisinden bir iyilik isteyen bir senatörle yemek yiyeceğı için orada oturuyordu. Kevin Parker iktidar koridorlarında dolaşıp kongre üyeleri ve senatörlerle ilişki kurmaya, politik iyilikler karşılığında para dağıtmaya bayılırdı.

Oregon'da Eugen'de yoksul bir ailenin çocuğuydu. Babası küçük bir kereste atelyesine sahip bir ayyaştı. Kötü bir işadami olduğundan işini batırmıştı. Kevin on dört yaşında çalışmaya başlamıştı. Annesi beş yıl önce bir başkasıyla kaçtığından herhangi bir aile yaşantısı da olmamıştı. Bir serseri olup sonunda babasının örneğini izleyebilirse de, çok yakı-

şıklı olması kendisini kurtarmıştı. Kent zenginlerinden bir ikisi çocuğa acımışlar, iş vermişler, hatta yardım etmişlerdi. Kentin en zengini olan Jeb Goodspell ona yardım etmek istemiş, şirketlerinden birinde yarım günlük bir iş vermişti. Bekar olan Goodspell genç Parker'ı sık sık evine yemeğe çağırırdı. "Bu yaşamda bir şey olabilirsin," dedi. "Ama bunu yalnız yaşayarak başaramazsın."

"Bunu biliyorum, efendim. Ve dostluğunuzu çok takdir ediyorum. Sizin yanınızda çalışmak gerçekten bir kurtuluşur."

"Ben sana bundan çok şey sağlayabilirim." Yemekten sonra oturma odasındaki kanapede oturuyorlardı. Goodspell kolunu gencin omuzlarına attı. "Hem de pek çok şey." Oğlanın omuzlarını silkti. "Çok güzel bir vücudun olduğunu biliyor muydun?"

"Teşekkür ederim, efendim."

"Hiç yalnızlık çeker misin?"

Parker hep yalnızdı. "Evet, efendim."

"Bundan sonra yalnız olmana gerek yok." Gencin kolunu okşadı. "Ben de çok yalnızım, biliyor musun. İnsanın yakınında olup kendisini avutacak birine ihtiyacı vardır."

"Evet, efendim."

"Hiç kızlarla yattın mı?"

"Bir ara Sue Ellen'le çıkmıştım."

"Onunla yattın mı?"

Çocuk kızardı. "Hayır, efendim."

"Kaç yaşındasın, Kevin?"

"On altı, efendim."

"Çok esaslı bir yaş. Bir mesleğin olmasını düşüneceğin bir yaş." Çocuğun yüzüne baktı. "Politikada çok başarılı olacağına eminim."

"Politika mı? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ki, efendim."

"O yüzden okula gidip birçok şey öğreneceksin. Ve ben

de sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim."

"İnsanlara teşekkür etmenin çeşitli yolları vardır." Goodspell oğlanın bacağını ovuşturdu. "Pek çok yolu hem de." Parker'in gözleri içine baktı. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Anladım, Jeb."

Bu başlangıçtı:

Kevin Parker Churchill Lisesi'nden mezun olunca Goodspell onu Oregon Üniversitesi'ne gönderdi. Kevin orada siyasal bilimler okurken Goodspell de kendisinin herkesle tanışmasını sağladı. Bu yakışıklı genç herkesi etkiliyordu. Parker tanıdığı bu insanlar sayesinde önemli kişilere iyilikler yapma ve insanları birbirleriyle karşı karşıya getirme yollarını öğrendi. Buradan Washington'da lobiciliğe başlamak doğal bir adım oldu ve Parker işinde çok başarılıydı.

Goodspell iki yıl önce ölmüştü, ancak Parker ondan öğrenip zevkine vardığı şeyleri yürütmeye devam etti. Genç erkek çocukları alıp tanınmayacağı ücra otellere gitmeye başladı.

Utah senatörü sözünü bitiriyordu. eğer çevremizin geri kalanını korumak istiyorsak bu yasayı çıkartmalıyız. Bu konuda bir oylama istiyorum."

Tanrıya şükürler olsun, bitiyordu işte. Kevin önündeki geceyi düşününce erkekliğinin kabardığını hissetti. Bir gece önce ünlü bir eşcinsel barında genç bir erkekle tanışmıştı. Ne yazık ki, gencin yanında bir arkadaşı vardı. Ancak birbirleriyle gözgöze gelmişlerdi ve Parker bir not yazıp gencin eline sıkıştırabilmişti. "Yarın gece" yazıyordu notta. Genç gülümsemiş ve başını sallamıştı.

Kevin Parker dışarı çıkmak için aceleyle giyinmekteydi. Genç geldiğinde barda olmak istiyordu. Genç çok yakışıklıydı, onu başkasının kapmasını istemezdi. O sırada kapı çaldı.

Lanet olsun. Parker kapıyı açtı.

Bir yabancı vardı karşısında. "Kevin Parker siz misiniz?"

"Evet."

"Adım Bellamy. Sizinle bir dakika konuşmak istiyordum."

Parker sabırsızlıkla, "Sekreterimden randevu almalısınız," dedi. "İş saatleri dışında konuşmam."

"Bu iş değil, Bay Parker. İki hafta önce İsviçre yolculuğunuzla ilgili bir şey."

"İsviçre yolculuğum mu? Neden?"

Robert sahte CIA kimliğini gösterdi. "Orada tanıştığınız bazı insanlar hakkında bilgi istiyorum."

Kevin Parker karşısındaki adama daha dikkatle baktı. CIA kendisinden ne isteyebilirdi? Her işe burunlarını sokarlardı bunlar.

Adamı sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. Gülümsedi. "Buyrun. Bir randevuma geç kaldım ama uzun sürmeyecek dediniz."

"Sürmez, efendim. Zürih'te bir otobüs turuna katıldınız sanırım." Demek bütün istediği buymuş. O uçan daire işi. Böyle bir şeyi hayatında görmüş değildi. "Uçan daireyi soracaksınız sanırım. Müthiş bir deneyim olduğunu söyleyebilirim."

"Herhalde ama biz uçan dairelere inanmayız. Ben otobüsteki yolculardan söz etmeniz için geldim buraya."

Parker şaşırmıştı. "Ama bu konuda bir yardımım olamaz ki. Hiçbirini tanı mıyordum."

"Anlıyorum, Bay Parker, ama onların hakkında bir şey hatırlıyor olmalısınız."

Parker omuzlarını silkti. "Eh, bir iki şey... Resmimizi çeken İngilizle bir iki kelime konuşmuştum."

Leslie Mothershed. "Başka?"

"Bir de bir Rus kıızıyla konuştum. Çok hoş biriydi. Bir

yerde kütüphanede çalışıyormuş."

Olga Romanchanko. "Çok iyi. Ya başka, Bay Parker?"

"İki adam daha vardı. Biri Amerikalıydı, Teksaslı."

Dan Wayne. "Ya diğeri?"

"O Macardı. Macaristan'da bir sirki mi karnavalı mı ne varmış." Hatırlamıştı. "Karnavaldı."

"Bundan emin misiniz, Bay Parker?"

"Evet. Bana işi hakkında bir şeyler anlattı. Uçan daireyi görünce çok heyecanlıydı, onu karnavalına koyabilmek isterdi. Epey etkileyici bir şeydi. Uçan daireyi rapor etmek istedim ama sürekli olarak onları görenlerle karıştırılmak istemedim."

"Bu adam adını söyledi miydi?"

"Evet, ama akılda tutulamayan o adlardan biriydi. Ne yazık ki, hatırlamıyorum."

"Adam hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Karnavalına bir an önce dönmek istediğini." Parker saatine baktı. "Epey geciktim. Başka bir istediğiniz var mıydı?"

"Hayır, Bay Parker. Çok teşekkür ederim. Bana yardımcı oldunuz."

"Rica ederim. Bir gün büroma uğrayın. Konuşurduk."

"Olur." Eh, bu iş de burada biter, diye düşündü Robert. Bu işi alsınlar da kıçlarına soksunlar. Ben yaşamıma yeniden başlayacağım artık.

Robert General Hilliard'ı aradı. "İş hemen hemen bitti, Generalim. Kevin Parker'ı buldum. Washington'da bir lobicisi. Şimdi son yolcuyu bulmaya gidiyorum."

"Çok memnun oldum," dedi General Hilliard. "Çok büyük bir iş başardınız, Albay Bellamy. Mümkün olduğu kadar çabuk dönün buraya."

"Olur, efendim."

**ACİL BAŞLIYOR
ÇOK GİZLİ
NSA'DAN CIA MÜDÜR YARDIMCISINA
YALNIZ KENDİSİ İÇİN
TEK KOPYA
KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU
9. KEVIN PARKER - WASHINGTON
MESAJ BİTTİ**

Kevin Parker Danny'nin barını bir akşam öncesinden daha kalabalık buldu. Yaşlıca erkekler muhafazakar elbise-liydiler, gençler ise blucinli ve çizmeli. Kara meşin elbiseler içinde birkaç kişi vardı, Parker bunlara yüzünü kıvrarak baktı. Bunlarla iş yapmak tehlikeliydi ve o güne kadar onlardan biriyle bir ilgisi olmamıştı. Yakışıklı genç henüz gelmemişti. Daha sonra girecekti içeri; bardakiler yorgun ve terliyen, o taptaze giriverecekti içeri. Kevin parker bara gidip bir içki istedi. Duvarlarda televizyonlar vardı. Danny'nin barı D ve P'ydi - dur ve poz ver yanı. Gençler çekici pozlar alıp beklerler, yaşlılar - müşteriler - onlara bakıp seçimlerini yaparlardı. D ve P barları çok kibar yerlerdi. Burada pek kavgaya olmazdı, müşterilerin çoğunun dişleri takma olduğundan onların kırılmasını istemezlerdi."

Kevin müşterilerden çoğunun arkadaşlarını seçmiş olduklarına dikkat etti. Çevresindeki konuşmalara kulak verdi. Bu tür barlarda olsun, kulüpler ya da dans salonlarında olsun konuşmalar hep aynıydı.

"Sen üst müsün, alt mısın?"

"Üstüm. Ben emir vermeyi severim, kız."

"Güzel. Ben de emir almayı..."

"Karşımda durmuş beni eleştiriyordu... yok kilom, yok tenim, yok tavırlarım. Mary, aramızda her şey bitti artık, dedim. Ama acı verdi bana. Onun için geldim buraya. Unutmaya. Bir içki daha içebilir miyim?"

Genç çocuk saat tam birde içeri girdi. Çevresine bakındı, Parker'ı gördü, yanına yöneldi. Çocuk Parker'ın hatırladığından da güzeldi.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar. Kusura bakma, geciktim."

"Hiç önemi yok."

Kevin gencin sigarasını yaktı.

"Seni düşünüyordum," dedi Parker.

"Öyle mi?"

Gencin kirpikleri inanılmaz derecede uzundu.

"Evet. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

"Eğer seni mutlu edecekse."

Parker gülümsedi. "Beni mutlu etmekle ilgileniyor musun?"

Oğlan gözlerinin içine baktı. "Sanırım evet."

"Dün gece burada birlikte olduğun adamı gördüm. O sana göre değil."

"Ve sen bana göresin, öyle mi?"

"Olabilirim. Neden bir araştırmıyoruz, ha? Biraz yürümek ister miydin?"

"Elbette."

Parker heyecandan titredi. "Yalnız kalabileceğimiz güzel bir yer biliyorum," dedi.

"İyi. İçki istemem öyleyse."

Kapıya doğru yürürlerken kapı birden açıldı içeri iriyarı iki genç girdi. Parker'ın yanındaki delikanlının yolunu kesti. "Demek buradasın, orospu çocuğu," dedi biri. "Bana borcunu ne zaman ödeyeceksin?"

Delikanlı şaşkın şakın başını kaldırdı. "Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Ben sizi daha önce görmedim bile.."

"Palavrayı kes, tamam mı!" Adam genci omzundan yakalayıp sokağa çekti.

Parker öfkeyle kalmıştı olduğu yerde. Müdahale etmek isterdi ama skandala dönüşebilecek bir şeye karışması doğ-

ru olmazdı. Gece karanlığında kaybolan gencin arkasından baktı sadece.

İkinci adan gülümseyerek baktı Kevin'e. "Arkadaşlarını daha dikkatle seçmelisin," dedi.

Parker dönüp adama baktı. Sarışın ve güzeldi, yüz hatları kusursuz denilebilirdi. Parker o gecenin tümüyle kaybedilmiş olmayacağını düşündü. "Haklı olabilirsin," dedi.

"Kaderin bize neler hazırladığını bilemeyiz, değil mi" Adam Parker'ın gözleri içine bakıyordu.

"Bilemeyiz elbette. Adım Tom benim. Seninki ne?"

"Paul."

"Sana bir içki ısmarlıyayım, Paul."

"Teşekkür ederim."

"Bu gece için özel bir planın var mı?"

"Bu sana kalmış bir şey."

"Geceyi benimle geçirmek ister miydin?"

"Eğlenceli olur sanırım."

"Kaç paradan söz ediyoruz?"

"Senden hoşlandım. Sana iki yüz dolar veririm."

"Eh, mantıklı bir rakam."

"Öyledir. Pişman olmayacaksın."

Yarım saat sonra Paul Kevin Parker'ı Jefferson Sokak'ında eski bir binaya sokuyordu. Üçüncü kata çıkıp küçük bir odaya girdiler. Parker çevresine bakındı. "Otel odası da iyi olurdu," dedi.

Paul sıırttı. "Burası daha özel. Ayrıca yataktan başka bir şeye ihtiyacımız yok."

"Haklısın. Neden soyunmuyorsun? Ne satın aldığımı görmek isterim."

"Elbette." Paul soyunmaya başladı. Çok esaslı bir vücudu vardı.

Parker onu seyrederken heyecanlanmıştı. "Şimdi sen de soyun," dedi Paul. "Çabuk ol. Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum, Mary." Parker soyunmaya başladı.

"Nede n hoşlanırsın?" diye sordu Paul. "Kalça mı, dudak mı?"

"Bir karışım yapalım. Önümüzde bütün gece var."

"Elbette. Ben banyoya gidiyorum, hemen dönerim."

Parker yatağa çırlıçıplak uzanıp az sonra tadacağı zevkleri düşünüyordu. Arkadaşının banyodan çıkıp yatağa yaklaştığını duydu. Kollarını uzattı. "Gel bana, Paul."

"Geliyorum."

Bıçak göğsüne saplandığında korkunç bir acı patladı Parker'ın içinde. Gözleri açıldı. "Ne..ne..." diye soluk soluğa fısıldadı.

Paul giyinmeye başlamıştı. "Para istemez," dedi. "Bu da müessesenin ikramı."

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

CIA'DAN NSA MÜDÜR YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

9. KEVIN PARKER - WASHINGTON - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

Robert Bellamy bir karnaval sahibini bulmak için Macaristan'a uçmakta olduğundan gece haberlerini dinleyemedi.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ondördüncü Gün Budapeşte

MALEV Havayolları ile Paris'ten Budapeşte'ye iki saat beş dakikada gelmişlerdi. Robert Macaristan hakkında, İkinci Dünya Savaşı'nda Mihverlerden yana olduğu ve daha sonra bir Rus uydusuna dönüştüğünün dışında hiçbir şey bilmiyordu. Havayolu otobüsüyle kent merkezine giderken gördükleri kendisini çok etkilemişti. Binalar eski ve klasik mimaride inşa edilmişti. Parlamento kente egemen olan Neo gotik bir yapıydı. Sokaklar otomobil ve insan doluydu.

Araba Hotel Duna İntercontinental'in önünde durdu. Robert içeri girip resepsiyona yürüdü.

"İngilizce bilir misiniz?"

"Evet. Ne istemiştiniz?"

"Bir arkadaşım bundan birkaç gün önce Budapeşte'deydi, bana çok güzel bir karnaval gördüğünü söylemişti. Hazır buraya gelmişken bir göreyim dedim. Onu nerede bulacağımı söyleyebilir miydiniz?"

Adam kaşlarını çattı. "Karnaval mı?" Bir kağıt çıkartıp baktı. "Bakalım. Budapeşte'de şu anda bir opera, birkaç tiyatro var..." Başını kaldırdı. "Kusura bakmayın ama karnaval yok."

"Emin misiniz?"

Adam listeyi uzattı. "Siz bakın isterseniz." Liste macarca yazılıydı.

Robert kağıdı geri verdi. "Peki, bu konuda konuşabileceğim kimse var mıdır acaba?"

"Kültür Bakanlığı size yardımcı olabilir sanırım."

Robert yarım saat sonra Kültür Bakanlığı'nda birisiyle konuşuyordu.

"Budapeşte'de karnaval yok. Arkadaşınızın bunu Macaristan'da gördüğünden emin miniz?"

"Evet."

"Ama nerede olduğunu söylemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Özür dilerim, ama size yardım edemem." Memur sabırsızlanıyordu. "Başka bir şey yoksa..."

"Hayır." Robert ayağa kalktı. "Teşekkür ederim." Bir an duraksadı. "Bir sorum daha olacak. Macaristan'a bir sirk ya da karnaval getiriyor olsaydım, bunun için izin almak gerekir miydi?"

"Elbette."

"Bunun için kime başvururdum?"

"Budapeşte Ruhsat Bürosu'na."

Ruhsat bürosu eski kentin surlarına yakın olan Buda'daydı. Robert yarım saat bekledikten sonra bir yetkilinin yanına çıkabildi.

"Size nasıl yardım edebilirim?"

Robert gülümsedi. "Zamanınızı böylesine küçük bir şey için almak istemezdim, ama buraya küçük oğlumla geldim, Macaristan'da bir karnavalın ününü duymuş, ben de kendisini götüreceğime söz verdim. Çocukları bilirsiniz..."

Memur şaşkın şaşkın baktı Robert'e. "İyi ama benden ne istiyordunuz?"

"Doğrusunu isterseniz karnavalın nerede olduğunu bilen yok. Macaristan da bu kadar büyük ve güzel bir yer ki... bunu ancak sizin bilebileceğinizi düşündüm."

Memur başını salladı. "Doğru. Hiçbir şey ruhsatsız çalışamaz." Düğmeye basınca bir sekreter geldi. Macarca bir şeyler konuştular. Sekreter gitti ve birkaç dakika sonra bir iki kağıtla döndü. Memur kağıtlara baktıktan sonra Robert'e döndü. "Son üç ayda iki karnaval ruhsatı vermişiz. Bunlardan biri bir ay önce kapanmış."

"Ya diğeri?"

"O da şu anda Alman sınırı yakınlarında küçük bir kasaba olan Sopron'daymış."

"Sahibinin adı var mı?"

Memur yine kâğıda baktı. "Bushfekete. Laszlo Bushfekete."

Laszlo Bushfekete yaşamının en iyi günlerinden birindeydi. Pek az insan yaşamını yapmak istediği bir şeyi yaparak geçirirdi ve Laszlo bu talihli bir avuç insandan biriydi. Bir doksan boyu ve yüz elli kilosuyla Bushfekete iriyarı bir insandı. Kolunda elmaslı bir saat, parmaklarında elmas yüzükler, bileğinde altın bir zincir vardı. Babası ölünce işlettiği küçük karnaval kendisine kalmıştı. Laszlo'nun karnaval dışında bir yaşantısı olmamıştı.

Laszlo Bushfekete'nin büyük hayalleri vardı. Küçük karnavalını Avrupa'nın en büyük ve en iyi karnavalı yapmak istiyordu. Ancak şu anda yalnızca bilinen gösterileri sunabiliyordu: Şişman Kadın, Dövmeli Adam, Siyam İkizleri ve "eski Mısır mezarlarının derinliklerinden çıkma" Bin Yıllık Mumya. Bir kılıç yutan, bir alev yiyen ve bir de yılan oynatıcısı Marika. Ama sonunda sıradan bir gezici karnavaldan başka bir şey değildi.

Ama şimdi her şey bir gece içinde değişiverecekti. Laszlo Bushfekete'nin rüyaları gerçekleşmek üzereydi.

Adını duyduğu bir sanatçı ile konuşmak üzere İsviçre'ye gitmişti. Adam gözleri kapalı ve elleri kelepçeli olarak küçük bir sandığa sokuluyor, küçük sandık büyüğünün içine sokuluyor ve büyük sandık da suya daldırılıyordu. Ve adam oradan kurtulup dışarı çıkıyordu. Telefonda heyecanlanan Bushfekete numarayı görmek için İsviçre'ye gittiğinde çok büyük bir sorun olduğunu görmüştü. Akrobatın kurtulması tam yarım saat sürüyordu. Ancak dünyanın hiçbir seyircisi otuz dakika aynı şeye bakmazdı.

Yolculuğu boşuna yaptığını anlayan Bushfekete uçak saati gelene kadar bir tura katılmıştı. Ve işte o tur şimdi tüm yaşamını değiştirecekti.

Bushfekete de patlamayı görmüş ve uçak kazası sandığı olayda yardım edebilmek için diğer yolcularla patlama yerine koşmuştu. Ancak gördüğü şey karşısında şaşkına dönmüştü. Bunun bir uçan daire olduğu kesindi ve içinde iki garip yaratığın cesedi vardı. Diğer yolcular şaşkın şaşkın bakarlarken Laszlo Bushfekete uçan dairenin arkasını görmek için gitmişti. Kaza yerinden üç beş metre arkada, diğer yolcuların göremeyecekleri bir yerde altı parmaklı ve iki başparmaklı bir kopuk el görmüştü. Bushfekete bir an bile duraksamadan eli alıp mendiline sarmış, mendili de çantasına yerleştirmişti. Kalbi kopacak gibi atıyordu. Gerçek bir uzay yaratığının eline sahipti! Bundan sonra şişman kadınları, dövmeli adamları, kılıç yutanlarla alev yiyenleri unutabilirsiniz, diye düşünüyordu. "Baylar Bayanlar, hayatınızın en heyecanlı anını yaşamak için buraya buyrun. Karşınızda hiçbir ölümlünün görmediği bir şey var. Evrenin en inanılmaz bir şeyini göreceksiniz. Bu ne bir hayvan ne de bir bitki. Ne de bir maden. Nedir bu? Bu bir uzay yaratığının parçasıdır... Bu bilimkurgu değil, bayanlar baylar, gerçek bu... Beş yüz fofante bu olağanüstü şeyle resminizi çekebilirsiniz..."

Birden aklına geldi. Kaza yerinde resim çeken adam söz verdiği gibi resimleri gönderecek miydi bakalım. Onu da büyültüp elin yanına koyardı. Müthiş bir şey olacaktı.

Macaristan'a dönüp büyük hayalini gerçekleştirmekten başka bir şey düşünemiyordu artık. Eve dönünce eli çıkardı ve buruşmuş olduğunu gördü, ama suyun altında pisliğini temizleyince yine o ilk sertliğine kavuşmuştu.

Bushfekete eli sağlam bir yere sallayıp özel hava filtreli bir cam kavanoz sipariş etti. Karnavalında gösterimi bittikten sonra onu bütün Avrupa'da gezdirip göstermeyi planlıyordu. Hatta bütün dünyada. Müzelerde sergileyecekti. Bili-madamları ve belki de devlet başkanları için özel gösteriler düzenleyecekti. Ve hepsinden de para alacaktı. Kendisini

bekleyen servetin sonu yoktu bundan sonra. Birden karşısında beliren biri hayallerini yarıda kesti.

"Bay Bushfekete?"

"Benim. Buyrun?"

"Geçen hafta İsviçre'deydiniz değil mi?"

Bushfekete birden dikkat kesildi. Biri eli aldığını görmüş müydü?"

"Geçen pazar bir otobüs turu yaptınız, değil mi?"

"Evet."

Robert Bellamy rahatladı. Araştırması sona ermişti. Sonuncu tanıktı bu. Üzerine yapılması olanaksız bir görev almış ve başarmıştı. Ben kendim söylüyor olsam da, iyi iş becerdim. *"Kaç tanık olduğunuzu bilmiyoruz. Ya da bunların nerede olduklarını. Ya da kim olduklarını."* Ve kendisi hepsini bulmuştu. Omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı. Artık özgürdü. Evine dönüp yeni bir yaşama başlamak için özgürdü.

"Benden ne istiyorsunuz, bayım?"

"Önemli değil," dedi Robert Bellamy. Artık önemli değildi. "Otobüs yolcularıyla ilgileniyordum, Bay Bushfekete, ama sanırım istediklerimi öğrendim artık, onun için..."

"Onların hepsini sayabilirim size. İtalya'da Orvieto'dan bir papaz, Münih'te kimya profesörü olan bir Alman, Kiev'de bir kütüphanede çalışan bir Rus kızı, Teksaslı bir çiftçi, Kanadalı bir bankacı, Washington'dan bir lobici." İlk bu adama gelseydim ne kadar kolaylaşacaktı işim, diye düşündü Robert. İnanılmaz bir belleği vardı adamın. Hepsini hatırlıyordu. "Bir de öteki kadın vardı," diye gülümsedi Bushfekete.

"Rus kadını."

"Hayır, öteki kadın. Beyazlar giymiş olan uzun boylu, ince olanı."

Robert bir an düşündü. Diğerleri ikinci bir kadından söz etmemişlerdi. "Yanıyorsunuz sanırım," dedi.

"Hayır, yanılmıyorum. " Bushfekete ısrarlıydı. "Orada iki kadın vardı."

Robert kafadan bir toplama yaptı. Hayır, olmuyordu.

Bushfekete hakarete uğramış gibiydi. "O adam uçan dairenin önünde resmimizi çekerken kadın benim yanımdaydı. Müthiş güzel bir kadındı." Adam durakladı. "Komik olanı, onu otobüste gördüğümü hatırlamamıştım. Belki arkalarında bir yerde oturuyordu. Yüzünün biraz solgun olduğunu hatırlıyorum."

Robert kaşlarını çattı. "Hepiniz otobüse döndüğünüzde, kadın sizinle miydi?"

"Bak şimdi düşününce hatırlıyorum. Hayır, otobüste yoktu. Ama uçan daire yüzünden o kadar heyecanlanmıştım ki, pek dikkat etmedim."

Burada uyumsuz olan bir şey vardı. On değil de, on bir tanık mı vardı yoksa? Bir kere daha kontrol etmem gerekecek, diye düşündü.

"Teşekkür ederim, Bay Bushfekete."

"Rica ederim."

"Size bol şans dilerim."

Bushfekete gülümsedi. "Teşekkür ederim." Talihe artık ihtiyacı yoktu. Uzay yaratığının eli kendisinde oldukça başka bir talih gerekmezdi.

Robert Bellamy o gece General Hilliard'a son raporunu verdi. "Adını öğrendim. Laszlo Bushfekete. Macaristan'da Sopron'da bir karnaval işletiyor."

"Bu sonuncu tanık mı?"

Robert bir an duraksadı. "Evet, efendim." Sekizinci yolcudan söz edecekti, ama onun varlığını doğrulayana kadar bekleyecekti.

"Teşekkür ederim, Albay Bellamy. Çok iyi bir iş başardınız."

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

NSA'DAN HRQ MÜDÜR YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

10. LASZLO BUSHFEKETE - SOPRON

MESAJ BİTTİ

Karnavalın kapalı olduğu geceyarısında geldiler. Ve on-beş dakika sonra geldikleri gibi sessizce gittiler.

Laszlo Marika ile yataktaydı ve ikisi de çıplaktılar. Laszlo kadının vücuduna bastırıldığı göğüslerini hissediyordu, kendisi de kadına uzandı, elleri soğuk ve kaygan bir şeye değmişti, hemen uyanıp gözlerini açtı ve bir çığlık attı. Kobra o zaman soktu adamı. Cesedini ertesi sabah buldular. Zehirli yılanın bulunduğu kafes boştu.

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ HRQ'DEN NSA MÜDÜR YARDIMCISINA

YALNIZ KENDİSİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

10. LASZLO BUSHFEKETE - SOPRON - ÖLDÜ

MESAJ BİTTİ

General Hilliard kırmızı telefonu açtı. "Janus, Albay Bellamy'den sonuncu raporu aldım. Sonuncu tanığı da bulmuş. Hepsinin gereğine bakıldı."

"Çok iyi. Diğerlerine haber veririm. Planımızı uygulamaya devam etmeni istiyorum."

"Derhal."

MESAJ BAŞLIYOR

ÇOK GİZLİ

NSA' DAN MÜDÜR YARDIMCILARINA:

SIFAR, M16, GRU, CIA, COMSEC, DCI, CGHQ,

BFV

YALNIZ KENDİLERİ İÇİN

TEK KOPYA

KONU: KIYAMET GÜNÜ OPERASYONU

11. ALBAY ROBERT BELLAMY - ÖLDÜR

MESAJ BİTTİ

İKİNCİ KİTAP

A V

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

Onbeşinci Gün

ROBERT Bellamy bir ikilemele karşı karşıyaydı. On birinci tanık olabilir miydi? Ve böyle biri varsa, neden ötekilerden hiçbiri ondan söz etmemişlerdi? Biletleri satan memur yedi kişi olduğunu söylemişti. Robert Macar karnaval sahibinin yanıldığına inanıyordu. Bunu böyle kabul edip unutmak gerekirse de, Robert'in aldığı eğitimi görmüş biri bunu yapamazdı. Çok sıkı bir disiplin görmüştü. Bushfekte'nin anlattığını kontrol edecekti. Ama nasıl? Hans Beckerman, elbette. Otobüs sürücüsü bunu en iyi bilecek kişiydi.

Sunshine Turizme telefon etti. Ama büro kapalıydı. Kappel telefon rehberinde de Hans Beckerman yoktu. İsviçre'ye dönüp bunu çözümlemeliyim, diye düşündü Robert.

Robert Zürih'e gece geç saatte vardı. Hava soğuk ve berraktı, gökte dolunay vardı. Robert bir araba kiralayıp küçük Kappel köyüne gitti. Kiliseyi geçip arabayı Beckerman'ın evi önünde durdurdu. Ev karanlıktı. Kapıyı vurup bekledi. Soğuk havada titreyerek bir daha vurdu.

Bayan Beckerman kapıyı açtı. Üstünde rengi solmuş bir sabahlık vardı. "Evet?"

"Bayan Beckerman, beni hatırladınız mı? Hans hakkında bir yazı hazırlayan gazeteciydim. Sizi bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama kocanızla konuşmam gerekiyor."

Kadın konuşmadan yüzüne bakıyordu. "Bayan Beckerman?"

"Hans öldü."

Robert şaşırmişti. "Ne?"

"Kocam öldü."

"Çok.. çok üzuldüm. Nasıl?"

"Arabası dağdan aşağı yuvarlandı." Kadının sesi acı doluydu. "Sersem polisler çok ilaç içtiği için olduğunu söylediler."

"İlaç mı" 'Ülserim var, doktorlar sancımı gidermek için ilaç veremiyorlar. Her ilaca karşı alerjim var.'

"Polis bunun bir kaza olduğunu mu söyledi?"

"Evet."

"Otopsi yaptılar mı?"

"Evet, ve ilaç buldular. Çok saçma bir şey bu."

Robert'in buna vereceği bir yanıt yoktu. "Çok üzuldüm, Bayan Beckerman. Ben..."

Kapı kapandı ve Robert soğuk gecede yapayalnız kaldı.

Tanıklardan biri gitmişti. Hayır, ikisi. Leslie Mothershed yangında ölmüştü. Robert durup uzun uzun düşündü. İki tanık ölmüştü. Kafasının içinde kendisini eğiten uzmanın sözleri çınlıyordu: "İşini yaparken rastlantılar çoğalırsa - aynı yüzü her gittiğin yerde görmek, beklenilmedik bir olaylar dizisi, aynı araba gibi - biz rastlantıları Noel Baba gibi görürüz... Böyle bir şey yoktur. Rastlantılara sıkça rastladığın anda canını kurtarmak için hemen kaçmaya başla."

Kaç. Robert birtakım çelişkili duygular içindeydi. Bu olanlar ancak bir rastlantıydı, ama yine de... O esrarengiz yolcuyu araştırmalıyım, diye düşündü.

İlk telefonu Kanada'ya Fort Smith'e açtı. Telefona perişan bir kadın sesi karşılık verdi. "Evet?"

"William Mann'ı istiyorum."

"Özür dilerim, kocam...kocam artık bizimle değil."

"Anlamadım."

"İntihar etti."

İntihar mı? O inatçı bankacı? Neler oluyordu böyle? Aklına gelen şey çok uzak bir olasılıktı, ama yine de... Ardarda telefon etmeye başladı.

"Profesör Schmidt, lütfen."

"Profesör laboratuvarında bir patlamada öldü..."

"Dan Wayne ile konuşmak istiyorum."

"Zavalıcık. Ödüllü aygırının çiftesiyle öldü..."

"Laszlo Bushfekete, lütfen."

"Karnaval kapandı. Laszlo öldü..."

"Fritz Mandel, lütfen."

"Fritz bir kazada öldü."

Robert'in kafasında alarm zilleri çalıyordu.

"Olga Romanchanko."

"Zavallı kız. O kadar da gençti ki..."

"Peder Patrini ne durumda acaba?"

"Zavalıcık uykusunda öldü."

"Kevin Parker'le konuşmak istiyorum."

"Kevin öldürüldü..."

Ölü. Tanıkların hepsi ölmüştü. Ve onları bulup teşhis eden kendisiydi. Neler olup bittiğini neden anlamamıştı? Çünkü herifler kurbanlarını öldürmeden kendisinin ülkeden çıkmasını beklemişlerdi. Kendisi de raporlarını sadece General Hilliard'a veriyordu. "Bu göreve başkasını karıştırmamalıyız... Her gün bana rapor vermeni istiyorum."

Tanıkları teşhis için kullanmışlardı kendisini. Bütün bunların ardında ne vardı acaba? Otto Schmidt Almanya'da, Hans Beckerman ve Fritz Mandel İsviçre'de, Olga Romanchanko Rusya'da, William Mann Kanada'da, Leslie Mothershed İngiltere'de, Peder Patrini İtalya'da ve Laszlo Bushfekete Macaristan'da öldürülmüşlerdi. Şu halde yarım düzine ülkenin güvenlik büroları tarihin bu en büyük maskeleyişinde ortak çalışıyorlardı. Uçan daire kazasına tanık olan herkesin öldürülmesine çok üst düzeyde biri karar vermiş olmalıydı. Ama kim? Ve neden?

Bu uluslararası bir komploymuştu ve kendisi de bunun tam ortasıydı.

Öncelik: Saklan. Robert kendisini de öldürmeye kararlı olduklarına inanamıyordu. O da onlardan biriydi. Ancak durumu öğrenene kadar kendini tehlikeye atmayacaktı. İlk işi sahte bir pasaport bulmak olmalıydı. Bu da Roma'da Ricco'ya gitmesini gerektiriyordu.

Robert ilk uçağa bindi. Yolda gözlerini açıkta tutamıyordu. Ne kadar yorulduğunu fark etmemişti. Son on beş günün yorgunluğu üstüne jetle gidip gelmesi içini boşaltmıştı sanki.

Leonardo da Vinci Havaalanı terminaline girdiği anda gördüğü ilk insan Susan oldu. Şoka uğramış gibi donup kaldı. Kadının sırtı kendisine dönüktü, bir an yanılmış olabileceğini düşündü. Sonra sesini duydu.

"Teşekkür ederim. Beni almaya bir araba gelecek."

Robert kadının yanına yaklaştı. "Susan..."

Kadın döndü. "Robert! Bu ne sürpriz böyle! Ama ne hoş bir sürpriz."

"Seni Cebelitarık'ta sanıyordum."

Susan huzursuzca gülümsedi. "Evet. Oraya gidiyoruz. Monte'nin burada küçük bir işi vardı. Bu akşam gideceğiz. Senin Roma'da ne işin var?"

Canımı kurtarmak için kaçıyorum. "Bir işi bitirmek üzeriyim ben de." Bu sonuncu işim. Artık mesleği terk ettim, sevgilim. Bundan sonra birlikte olabiliriz ve bizi hiçbir şey ayıramaz. Monte'yi bırak ve bana dön. Ama bunları söyleyemedi. Ona çok sıkıntı çektirmişti. Susan yeni yaşamında mutluydu. Bırak peşini, diye düşündü Robert.

Susan yüzüne bakıyordu. "Yorgun görünüyorsun."

Robert gülümsedi. "Son günlerde biraz fazlaca koşturdum da."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. O tılsım hâlâ oradaydı. O yakıcı tutku, anılar, kahkahalar ve özlem.

Susan erkeğin elini tuttu. "Robert. Ah, Robert" Keşke..."

"Susan..."

Tam o anda sürücü üniformalı iriyarı bir adam Susan'ın yanına geldi. "Araba hazır, Bayan Banks." Büyü bozulmuştu.

"Teşekkür ederim." Susan Robert'e döndü. "Özür dilerim. Şimdi gitmem gerek. Lütfen kendine iyi bak."

"Elbette." Robert kadının ardından baktı. Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Yaşamın çok berbat bir zamanlama anlayışı vardı. Susan'ı bir kere daha görmek iyiydi, peki ama kendisinin huzurunu kaçıran şey neydi? Tamam, bulmuştu! Rastlantı. Bir rastlantı daha.

Bir taksiye atlayıp Hassler Oteli'ne gitti.

"Hoş geldiniz, albayım."

"Hoş bulduk."

"Çantalarınızı yukarı taşıtayım."

"Dur." Robert saatine baktı. Yukarı çıkıp biraz uyumak iyi olacaktı, ama önce pasaport işine bakmalıydı.

"Odaya şimdi çıkmayacağım," dedi. "Sen çantaları çıkart."

"Elbette, albayım."

Robert döndüğü sırada asansör kapısı açıldı, gülüp konuşarak bir grup indi. İçkiyi fazlaca kaçırdıkları belliydi. İçlerinden iriyarı, kırmızı yüzlü biri Robert'e el salladı.

"Selam, ahbab... eğleniyor musun?"

"Hem de nasıl," dedi Robert.

Robert lobiden geçip dışardaki taksi durağına yürüdü. Taksiye binerken karşıda park etmiş sıradan bir gri Opel gördü. Araba çok sıradandı. Büyük ve lüks arabalar arasında hemen göze çarpıyordu.

Sürücüyü, "Via Monte Grappa," dedi. Yolda arkasına bakıyordu. Gri Opel'i göremedi. Piazza Monte Grappa'ya gelince Robert köşede indi. Taksi ücretini öderken göz ucuyla gri Opel'in yarım blok ötede olduğunu gördü. Oysa izlenmediğine yemin edebilirdi. Parayı ödedikten sonra mağaza vitrinlerine baka baka yürüdü. Camdan Opel'in de ağır ağır arkasından geldiğini görüyordu. Bir sonraki köşeye gelince tek yönlü bir sokak olduğunu gördü. Hemen o yana sapıp karşıdan gelen trafik arasında yürümeye devam etti. Opel köşede durakladı, sonra Robert'ten önce öteki uca varmak için hızlandı. Robert yön değiştirip Via Monte Grappa'ya çıktı. Opel görünürlerde yoktu.

Bir taksi çağırdı. "Via Monticelli'ye çek."

Bina eski ve gösterişsizdi. Robert oraya pek çok kere gelmişti. Bodruma inip kapıyı vurdu. Dikiz deliğinde bir göz belirdi, kapı ardına kadar açıldı.

"Roberto!" Adam Robert'i kucakladı. "Nasılsın, benim sevgili dostum?"

Konuşan altmış yaşlarında şişman bir adamdı. Kalın kaşlı, sarı dişliydi ve kat kat gerdanı vardı. Kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

"İyiyim, Ricco."

Ricco'nun soyadı yoktu. "Benim gibi bir insan için tek ad yeter," derdi. "Garbo gibi."

"Ne istiyordun bakalım, aziz dostum?"

"Bir iş üzerindeyim, Ricco. Ve acelem var. Bana bir pasaport uydurur musun?"

Ricco güldü. Köşedeki dolabı açtı. "Nereli olmak istersin?" Çeşitli renklerde bir avuç pasaport çıkardı. "Yunan, Türk, Yugoslav, İngiliz..."

"Amerikan," dedi Robert.

"Şu duvarın önünde dur da, fotoğrafını çekeyim."

Robert duvarın önüne geçti. Ricco çekmecedan Polaroid makinesini çıkardı. Robert bir dakika sonra kendi resmi-ne bakıyordu.

"Gülümsememişim," dedi Robert.

Ricco şaşkın şaşkın baktı. "Ne?"

"Gülümsememişim. Bir tane daha çek."

Ricco omuzlarını silkti. "Nasıl istersen."

İkinci resim çekilirken Robert gülümsedi. Resme bakıp, "Bu daha iyi oldu," dedi. İlk çekilen resmi cebine indirdi.

"Şimdi yüksek teknik isteyen bölüme geldik," dedi Ricco. Robert adamın bir plastik kaplama makinesinin bulunduğu tezgahın başına gitmesini seyretti. Ricco resmi pasaportlardan birinin içine yerleştirdi.

Robert çeşitli kalemler, mürekkepler ve diğer araç gerecin bulunduğu bir masaya yaklaşıp bir jiletle küçük bir şişe zankı da cebe indirdi.

Ricco eserini seyrediyordu. "Hiç de kötü değil," dedi. Pasaportu Robert'e uzattı. "Beş bin dolar."

"Değer doğrusu." Robert cebinden on tane beş yüz dolarlık banknot çıkardı.

"Sizlerle iş yapmak bir zevktir," dedi Ricco. "Seni sevdiğimi bilirsin."

Robert onun duygularını çok iyi bilirdi. Ricco yarım düzine hükümet adına iş yapardı ve hiçbirine sadık değildi. Pasaportu cebine soktu.

"Talihiniz açık olsun, Bay Butterfield," diye gülümsedi Ricco.

"Teşekkür ederim."

Kapı Robert'in ardından kapandığı anda Ricco telefona uzandı. Bilgi her zaman biri için para eden bir şeydi.

Robert sokakta üç beş adım gittikten sonra yeni pasaportunu çıkartıp dolu bir çöp tenekesinin dibine soktu. Pilotken düşman uçakları için de böyle sahte izler yaratırdı. Artık Arthur Butterfield'i arasınlardı bakalım.

Gri Opel yarım sokak ötede park etmiş duruyordu. Beklemedeydi. Olanaksızdı bu. Robert kendisini tek izleyenin o araba olduğuna emindi. Ve Opel'in izini kaybettiğinden hiç kuşkusu yoktu. Ama yine de arkasındaydı işte. İzini bulmak için başka bir yöntem kullanıyor olmalıydılar. Bunun bir tek yanıtı vardı: bir verici. Ve üzerinde olmalıydı. Elbisesinde mi? Hayır. O fırsatı henüz ele geçirememişlerdi. Çantasını toplarken Yüzbaşı Dougherty yanındaydı, ama Robert'in hangi elbiseleri alacağını önceden bilemezdi. Robert üzerindeki eşyayı tek tek düşündü: para, anahtarlar, cüzdan, ceket, mendil, kredi kartı. Kredi kartı! "Ona ihtiyacım olduğumu sanmıyorum, Generalim." "Al. Ve hiç üzerinden eksik etme."

Vay domuz vay! Kendisini o kadar kolay bulmalarına şaşmamak gerekirdi.

Gri Opel görünürlerde yoktu. Robert kartı çıkartıp inceledi. Normal bir kredi kartından biraz daha kalındı. Parmaklarıyla yoklayınca içinde bir kat daha olduğunu hissediyordu. Uzaktan kumanda cihazıyla kartın vericisini harekete geçiriyorlardı herhalde. Güzel, diye düşündü. Herifleri biraz uğraştıralım bakalım.

Sokakta yük yükleyip indiren birkaç tane kamyon vardı. Robert plakalara baktı. Fransız plakalı kırmızı bir kamyonete gelince gözetlenmediğinden emin olduktan sonra kartı kamyonun kasasına attı.

Bir taksi çevirdi sonra. "Hassler'e lütfen."

Robert otel lobisinde resepsiyon memurunun yanına gitti. "Bu gece buradan Paris'e kalkan bir uçak var mı acaba?" diye sordu.

"Şimdi bakarım, albayım. Tercih ettiğiniz bir havayolu var mıydı?"

"Önemi yok. İlk uçak olsun da."

"Elimden geleni yaparım, efendim." "Teşekkür ederim." Robert otel katibinin yanına gitti. "Anahtarım, lütfen. 314 numara. Birkaç dakika sonra da hesabımı rica edeceğim."

"Başüstüne, Albay Bellamy." Adam arkasından bir anaharla bir zarf aldı. "Size bir de mektup var."

Robert birden kaskatı kesildi. Zarf kapalıydı ve üstünde yalnızca 'Albay Robert Bellamy' yazıyordu. İçinde plastik ya da maden bir parça olup olmadığını yokladıktan sonra dikkatle açtı. Zarfıta bir İtalyan lokantasının adresi yazılı bir kart vardı.

"Bunu kimin verdiğini hatırlıyor musunuz?"

"Kusura bakmayın, bu gece o kadar telaşlıydık ki..."

Önemli değildi. Adam tanınmayacak kadar sıradan biri olmalıydı zaten. Kartı bulup zarfa sokmuş ve sonra hangi bölmeye konulduğuna dikkat ederek oda numarasını öğrenmiş olmalıydı. Şu anda yukarda odada bekliyordu herhalde. Düşmanın yüzünü görme zamanı gelmişti.

Arkasında sesler duyup dönünce daha önce gördüğü grubun şarkılar söyleyerek içeri girdiklerini gördü. Biraz daha içtikleri belliydi. İriyarı adam, "Selam, dostum," diye seslendi. "Çok esaslı bir parti kaçırdın."

"Sen partiden hoşlanır mısın?"

"Hem de nasıl!"

"Yukarda esaslı bir tane var şimdi. İçki, kadın - her ne istersen. Arkamdan gelin, arkadaşlar."

"İşte Amerikalı ruhu diye buna derim." Adam Robert'in sırtına bir şaplak indirdi. "Duydunuz mu, çocuklar? Dostumuz bir parti veriyormuş!"

Hep birlikte asansöre dolup üçüncü kata çıktılar.

Adam, "Bu İtalyanlar eğlenmesini biliyorlar," dedi. "O zevk alemlerini yaratanlar bunlardı, değil mi?"

"Ben sana gerçek bir alem göstereceğim," dedi Robert.

Arkasından odasına yürüdüler. Robert anahtarı kilide soktu. "Eğlenceye hazır mısınız bakalım?"

Adamlar hep bir ağızdan evet evet diye bağırdılar.

Robert anahtarı çevirdi, kapıyı açtı ve yana kaydı. Oda karanlıktı. Elektrik düğmesini çevirdi. Odanın ortasında duran uzun boylu zayıf adamın elinde susturuculu bir Mauser tabancası vardı. Adam gruba şaşkın şaşkın baktı, tabancayı cebine soktu.

"Hey! Hani içkiler?" diye biri bağırdı.

Robert yabancıyı gösterdi. "Onda. Gidin alın."

Grup adama doğru yürüdü. "İçkiler nerede, ahbab?"

"Kızlar nerede?" "Haydi, eğlenmemize bakalım..."

Zayıf adam kalabalığı yarıp Robert'in yanına gitmeye çalışıyordu ama kalabalık da birbirlerinden kopmamıştı. Robert'in kapıdan çıkmasına çaresizce baktı adam. Robert merdivenleri ikişer ikişer indi.

Lobide kapıya doğru koşarken resepsiyon memuru, "Albay Bellamy, yerinizi ayırttım," diye seslendi. "Air France, uçuş 312. Gece birde kalkıyor."

"Teşekkür ederim."

Robert kapıdan çıkmıştı. Tam o anda yolcusunu indirmiş olan bir taksiye atladı. "Via Monte Grappa."

Aradığı yanıtı bulmuştu artık. Onu öldürmek istiyorlardı. Ama kolay olmayacaktı bu. Şimdi avcı değil, avlanandı, ama büyük bir avantajı vardı. Kendisini çok iyi eğitmişlerdi. Onların tekniklerini, güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu ve onları durdurmak için bu bilgiyi kullanacaktı. Önce izini kaybettirmenin yolunu bulmalıydı. Ardındaki adamlara uydurma bir hikaye söylemiş olmalıydı. Uyuşturucu kaçakçılığı için, adam öldürdüğü için ya da casusluk nedeniyle öldürül-

mesi gerektiği söylenmiş olacaktı. Tehlikelidir, gördüğünüz yerde vurun, demişlerdi.

Robert bir taksi çevirdi. "Rome Termini'ye." Kendisini kovalıyorlardı ama fotoğrafını dağıtacak zamanı henüz bulamamış olmalıydı. Şimdilik yüzü bilinmeyen bir insandı.

Taksi Via Giolitti 36 numaranın önünde durdu. Sürücü, "Stazione Termini, sinyor," dedi.

"Bir dakika bekleyelim burada." Robert taksiden çıkmadan tren istasyonunu önünü seyretti. Normal bir kalabalık var gibiydi. Taksiler gelip gidiyor, yolcu indirip yolcu alıyorlardı. Hamallar bagaj yükleyip boşaltmaktaydılar. Bir polis yasak yere park etmiş arabaları oradan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ancak bütün bu görüntüde Robert'in huzurunu kaçıran bir şey vardı. Birden bunun ne olduğunu anladı. İstasyonun hemen önündeki park yasağı olan yerde üç tane boş araba vardı. Polis onları görmezlikten geliyordu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi Robert. "Via Venete 110/A'ya gidelim." Kendisini orada aramak kimsenin aklına gelmezdi.

Amerikan Elçilik ve Konsolosluğu Via Veneto'da demir parmaklıklı bir bahçesi olan pembe taştan bir binaydı. Elçilik bu saatte kapalıydı, ancak konsolosluğun pasaport bölümü acil durumları karşılamak için yirmi dört saat açık olurdu. Birinci katın holünde masanın ardında bir deniz piyadesi oturuyordu.

Robert yaklaşırken asker başını kaldırdı. "Buyrun?"

"Yeni bir pasaport almak istiyordum. Benimkini kaybettim."

"Amerikan yurttaşı mısınız?"

"Evet."

Deniz piyadesi öteki uçta bir odayı gösterdi. "Şu tarafa, efendim. Sonuncu kapı."

"Teşekkür ederim."

Odada pasaport isteyen, vize alan sekiz on kişi vardı.

"Arnavutluk için vize gerekir mi? Orada akrabalarım var..."

"Bu pasaportun bu gece yenilenmesi gerek. Uçağım sabah..."

"Ne olduğunu bilemiyorum. Milano'da unuttum sanırım..."

"Pasaportunu çantamdan çaldılar..."

Robert durmuş dinliyordu. Pasaport çalmak İtalya'nın en yaygın mesleklerinden biriydi. Burada biri mutlaka yeni pasaport alıyor olurdu. Kuyruğun başındaki iyi giyimli, orta yaşlı bir adama Amerikan pasaportu veriliyordu.

"İşte yeni pasaportunuz, Bay Cowan. Böyle kötü bir deneyim geçirdiğinize gerçekten çok üzüldüm. Roma'da o kadar çok yankesici vardır ki..."

"Bunu elimden alamayacaklar ama."

"Elbette, efendim."

Robert Cowan'ın pasaportunu ceketinin cebine yerleştirip gitmek üzere döndüğünü gördü. Robert adama doğru yürüdü, yanından bir kadın geçerken sanki arkadan itilmiş gibi Cowan'ın üstüne düştü. Adamı az daha devirecekti.

"Çok özür dilerim," dedi Robert. Uzanıp adamın ceketini düzeltti.

"Önemli değil," dedi Cowan.

Robert dönüp tuvalete yürüdü. Yabancıнын pasaportu cebindeydi. Tuvalette yalnız olduğunu görünce bölmelerden birine girdi. Jileti ve zambak şişesini çıkardı. Plastik usta bir hareketle kesip Cowan'ın resmini çıkardı. Sonra Ricco'nun çektiği kendi resmini onun yerine koydu. Zambakla da sayfanın üstünde yaptığı yarığı yapıştırdı. Olmuştu işte. Şimdi Henry Cowan'dı. Beş dakika sonra Via Veneto'ya çıkıp bir taksi çevirdi. "Leonarda da Vinci havaalanına çek," dedi.

Robert havaalanına gece saat yarımında vardı. Yine dışarda durup çevresine bakındı. Her şey normal görünüyordu.

Ne polis arabası ne de kuşku çekecek tipler vardı. Terminale girip kapının hemen yanında durdu. Sütunlar arkasında saklanan kimse yoktu. Dikkatini bir an bile kaybetmeden olduğu yerde kaldı. Kendi kendine bir neden açıklayamıyordu, ama yine de her şey aşırı normaldi.

Karşısında Air France bürosu vardı. "Air France 312 numaralı uçuş... Saat birde kalkıyor." Robert, Air France'ın önünden geçip Alitalia bölmesine yaklaştı. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar," dedi bürodaki üniformalı kadın. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Lütfen. Albay Robert Bellamy'nin telefona gelmesini anons edebilir miydiniz acaba?"

"Elbette." Kadın mikrofonu eline aldı.

Birkaç adım ötede orta yaşlı şişman bir kadın bagajlarını teslim ediyor ve fazla bagaj ücreti için tartışıyordu. "Amerika'da hiç fazla bagaj ücreti almazlar," dedi.

"Özür dilerim, hanımefendi. Ama bütün bu eşyanın uçağa yüklenmesini istiyorsanız fazla bagaj bileti alacaksınız."

Robert kadına bir adım yaklaştı. Hoparlörden istediği anonsu duymuştu. "Albay Robert Bellamy, lütfen beyaz telefona gelir misiniz? Albay Robert Bellamy, beyaz telefona lütfen."

Robert, yanından geçmekte olan eli çantalı bir adamı durdurdu. "Bir dakika,"

Adam döndü. "Evet."

"Karım telefonda beni arattırıyor," diyerek kadının bagajını gösterdi. "Ama ben bavullarımın yanından ayrılamıyorum. Lütfen şu beyaz telefona gidip kendisini bir saat sonra otelden alacağımı söyler miydiniz?"

Adam eline sıkıştırılan on dolarlığa baktı. "Elbette."

Robert onun telefona gidişine baktı. Adam, "Alo? Alo?.." dedi.

Tam o anda siyah elbiseli dört kişi birden ortaya çıkıp zavallıyı duvara yasladılar.

"Hey! Ne yapıyorsunuz?"

"Sakin ol," dedi adamlardan biri.

"Siz kim oluyorsunuz? Çek elini üstümden!"

"Gürültü çıkarma, albay. Bunun bir..."

"Albay mı? Yanlış adamı tuttunuz siz! Adım Melvyn Davis. Omaha'lıyım ben!"

"Oyun oynamayalım şimdi."

"Bir dakika! Bir oyuna kurban gittim. Aradığınız adam orada işte!" Robert'in durduğu yeri işaret etti.

Ama orada kimse yoktu.

Dışarda havaalanı otobüsü hareket etmek üzereydi. Robert yolcuların arasına karışıp otobüse bindi. Arkada bir yere oturup bundan sonra ne yapacağını düşündü.

Amiral Whittaker'le konuşup neler olup bittiğini öğrenmeliydi. Görmemeleri gereken bir şeyi gördüler diye mason insanları öldüren kimdi? General Hilliard mı? Dustin Thornton mu? Yoksa Thornton'un kayınpederi, esrarengiz adam Willard Stone mu? O bu işe karışmış olabilir miydi? Yoksa NSA Müdürü Edward Sanders miydi? Birlikte çalışıyor olabilirler miydi? Durum Başkan'a kadar gidiyor muydu yoksa? Robert'in yanıtlara ihtiyacı vardı.

Roma'ya otobüsle gidiş bir saat sürdü. Otobüs Eden Oteli'nin önünde durunca Robert de indi.

Bu ülkeden çıkmalıyım, diye düşündü. Roma'da güveneceği bir tek kişi vardı. İtalyan Gizli Servisi SIFAR'ın başındaki Albay Francesco Cesar. Robert'in İtalya'dan kaçmasını ancak o sağlayabilirdi.

Albay Cesar o gece çalışıyordu. Yabancı güvenlik büroları arasında haberler gidip geliyordu ve hepsi de Albay Robert Bellamy ile ilgiliydi. Albay Cesar geçmişte Robert ile çalışmıştı ve onu çok severdi. Önündeki son mesaja baktı içini çekti. *Öldürülsün.* Tam o anda sekreteri içeri girdi.

"Albay Bellamy telefonda, sizinle konuşmak istiyor."

Albay Cesar kadının yüzüne baktı. "Bellamy mi? Kendi-

si, ha? Peki." Sekreterin odadan çıkmasını bekledikten sonra telefonu açtı.

"Robert?"

"Selam, Francesco. Neler oluyor?"

"Bunu ancak sen söyleyebilirsin, dostum. Senin hakkında bir sürü acil mesaj alıyorum. Ne yaptın?"

"Uzun hikâye," dedi Robert. "Zamanım yok. Sen ne duydun?"

"Özel çalışmaya başladığını. Taraf değiştirdiğini ve karnarya gibi öttüğünü."

"Ne?"

"Çinlilerle bir anlaşma yapmışsın ve..."

"Komik bir şey bu!"

"Öyle mi? Neden? Tanrı aşkına, Robert, şaka yapacak bir şey yok ortada."

"Anlat bana, Francesco. On masum insanın ölümüne neden oldum. Onbirinci de ben olacağım."

"Neredesin?"

"Roma'dayım. Lanet kentten dışarı çıkamıyorum."

Francesco bir an düşündü. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Beni konuşacağımız güvenli bir yere götür. Oturup nasıl kaçabileceğimi düşüneyim. Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Ama çok dikkatli olmalısın. Seni gelip ben alacağım."

Robert derin bir soluk aldı. "Teşekkürler, Francesco. Bunu unutmayacağım."

"Amerikalıların dediği gibi, şimdi de sen bana borçlusun. Neredesin?"

"Trastevere'de Lido barında."

"Orada bekle. Tam bir saat sonra oradayım."

"Teşekkürler, dostum," dedi Robert telefonu kapatırken. Çok uzun bir saat vardı önünde.

Otuz dakika sonra iki araba Lido barının on metre beri-

sinde durdu. Her birinde dörder kişi vardı ve hepsi de otomatik silah taşıyorlardı.

Albay Cesar öndeki arabadan indi. "Sakin olalım. Kimseye zarar vermek istemiyoruz."

Adamların yarısı sessizce arka kapıya gittiler.

Robert Bellamy tam karşıdaki binanın çatısından aşağısını seyrediyordu. Cesar ile adamları silahlarını kaldırarak bafdan içeri daldılar.

Pekâlâ, orospu çocukları, diye düşündü Robert. Sizin kurallarınıza göre oynarız bundan sonra.

OTUZALTINCI BÖLÜM

Onaltıncı Gün
Roma, İtalya

ROBERT, Piazza de Duomu'daki bir telefon kulübesinden Albay Cesar'ı aradı. "Dostluğa ne oldu?" diye sordu.

"Saflığa gerek yok, arkadaşım. Senin gibi ben de yukardan emir alırım. Kaçmanın sana bir yararı yok. Bütün gizli servislerin en çok arananlar listesinin başındasın şu anda. Dünyadaki hükümetlerin yarısı seni arıyor."

"Benim hain olduğuma inanıyor musun?"

Cesar içini çekti. "Benim neye inandığım önemli değil, Robert. Kişisel bir şey değil bu. Öyle emir aldım."

"Beni öldürmek için mi?"

"Kendiliğinden teslim olarak işleri kolaylaştırabilirsin."

"Teşekkür ederim. Daha fazla öğüde ihtiyacım olursa ki mi arayacağımı biliyorum artık." Robert telefonu kapattı.

Robert kaçakta olduğu sürece tehlikenin daha çok arttığını biliyordu. Yarım düzine ülkenin güvenlik ajanları kendisini saran halkayı sıkıştırıracaktı.

Tırmanacak bir ağaç olmalı, diye düşündü. Bunu safaride başından geçenleri anlatan bir avcının hikâyesinden almıştı. "Koca bir aslan üstüme doğru koşuyordu ve silah taşıyan yerlilerin hepsi kaçmışlardı. Ne silahım vardı, ne de çevrede arkasına saklanacağım bir yer. Görünürde ne bir çalılık vardı ne de bir ağaç. Ve hayvan giderek yaklaşıyordu." "Peki, sen ne yaptın?" diye dinleyicilerden biri sordu. "En yakın ağaca koşup tırmandım." "Ama ağaç olmadığını söylemiştin." "Anlamıyorsun. Bir ağaç olmalı!" Ve ben de onu bulmalıyım.

Meydan o saatte ıssızdı. Artık kendisini bu karabasana atan General Hilliard'la konuşma zamanı gelmişti. Ancak, çok dikkatli olmalıydı. Modern elektronik izlemeyle telefon edilen yeri bulmak birkaç saniyelik bir işti artık. Robert yanındaki iki telefon kulübesinin de boş olduğunu gördü. Bu çok iyiydi işte. General Hilliard'ın verdiği özel numarayı değil de, NSA santralını aradı. "General Hilliard'ın odasını bağlayın, lütfen," dedi.

Bir an sonra sekreterin sesini duydu. "General Hilliard'ın odası." "Milletlerarasından arıyorum, bir dakika," dedi Robert. Hemen yandaki bölmeye geçip aynı numarayı bir daha çevirdi. Başka bir sekreter, "General Hilliard'ın odası," dedi.

"Milletlerarasından arıyorum, bir dakika." Robert o telefonu da açık bırakıp üçüncü bölmeye girdi ve yine aynı numarayı aradı. Bu kere karşısında çıkan üçüncü sekretere, "Ben Albay Bellamy, General Hilliard'la konuşmak istiyorum," dedi.

"Bir dakika." Sekreter iç hattın düğmesine bastı. "General, Albay Bellamy üçüncü hatta."

General Hilliard Harrison Keller'e döndü. "Bellamy üçüncü hatta. Hemen nereden telefon ettiğini bul."

Harrison yan masadaki telefonu açıp Telefon Operasyon Merkezi'ni aradı. Karşısına nöbetçi subay Adams çıktı.

"Bir telefonun nereden edildiğini ne kadarda saptayabiliriz," diye fısıltıyla sordu Harrison.

"Bir iki dakika arasında."

"Hemen başla, General Hilliard'ın odası, üçüncü hat." General telefonu aldı.

"Albay Bellamy, sen misin?"

Adams operasyon merkezinde bilgisayara bir numara verdi.

"Generalim, konuşma zamanımız geldi artık."

"Telefon ettiğine çok sevindim, albay. Neden buraya gelmiyorsun? Durumu birlikte gözden geçirirdik. Seni alması için bir uçak gönderirim ve..."

"Teşekkür ederim, istemem. Uçaklarda kaza çok olur, generalim."

Haberleşme odasında elektronik santral devreye girmişti. Bilgisayarın ekranı aydınlandı. AX121-B... AX122-C... AX123- C..." Keller açık olan telefona, "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"New Jersey'deki Telefon Operasyon Merkezi Washington hatlarını arıyor. Bir dakika , efendim."

Ekran karardı. Sonra ekranda Uluslararası Birinci Hattı yazısı belirdi.

"Avrupa'da bir yerden telefon ediliyor. Şimdi ülkeyi tarıyoruz..."

"Albay Bellamy, arada bir anlaşmazlık var sanırım," diyordu General. "Ben size..."

Robert telefonu kapattı.

General Hilliard Keller'e baktı. "Saptayabildiniz mi?"

Harrison Keller elindeki telefona dönüp Adams'a, "Ne

oldu?" diye sordu.

"Kaybettik."

Robert ikinci telefonu aldı. Général Hilliard'ın sekreteri, "Albay Bellamy ikinci hatta," dedi.

İki adam birbirlerine bakındılar. General Hilliard ikinci hattın düşmesine bastı.

"Albay?"

"Bir öneride bulunmama izin verin," dedi. Robert.

General Hilliard telefonun ağızlığını eliyle örttü. "İzlemeye başlasınlar yine."

Harrison Keller telefonu açıp Adams'a, "İkinci hatta. Acele et," dedi.

"Tamam." "General Hilliard adamlarınızı ardımdan çekmenizi istiyorum."

"Durumu yanlış anladın sanırım, Bellamy. Bu sorunu çözümleriz, ama..."

"Ben size nasıl çözümleyeceğimizi söyleyeyim. Bana çıkardığınız yur emrini geri almanızı istiyorum."

Telefon Operasyon Merkezi'ne ekrana yeni bir mesaj gelmişti. AX155-C. A21 doğrulandı. Roma hattı. Atlantik hattı 1.

Adams, "Roma'dan edildiğini saptadık," dedi.

Keller, "Bana telefon numarası ile nereden edildiğini bul," dedi.

Roma'da Robert saatine bakıyordu. "Bana bir görev verdiniz. Ben de bunu yaptım."

"Çok da başarılıydınız, Albay Bellamy. Bak şimdi..."

Hat kesildi. General Keller'e döndü. "Yine kapattı."

Keller elindeki telefona, "Saptadın mı?" diye sordu.

"Çok çabuk kapattı, efendim."

Robert üçüncü bölmeye girdi.

Generalin sekreteri, "Albay Bellamy birinci hatta, efendim," dedi.

General, "Bulun şu orospu çocuğunu!" dedi. Telefonu açtı. "Albay Bellamy?"

"Beni dinleyin, General ve iyi dinleyin. Pek çok masum insanı oldrdnz. Adamlarınızı geri ağırmazsanız basına neler olduğunu anlatacağım."

"Dünya çapında bir panik başlatmak istemezsen, bunu yapmanı salık vermem. Uzay yaratıkları gerçek ve biz de onlara karşı savunmasızız. Harekete geçmeye hazırlanıyorlar. Bu haber dışarı sızdığı takdirde neler olacağını tahmin bile edemezsin."

"Siz de edemezsiniz," dedi Bellamy. "Ben size bir seçim tanıyor değilim. Ölüm emrini kaldırsın. Bir daha beni öldürmek istedikleri takdirde her şeyi açıklayacağım."

"Pekâlâ," dedi Hilliard. "Sen kazandın. Kaldırıyorum. Sen de..."

"Telefon izini bulmak üzeresiniz," diyen Robert telefonu kapattı.

Hat kesilmişti.

"Saptadınız mı?" diye Adams telefona bağırdı.

"ok az kalmıştı," dedi Adams. "Merkezi Roma'da bir yerden arıyordu."

General Keller'e baktı. "Eee?"

"zr dilerim, generalim. Tek bildiğimiz Roma'da bir yerde olduğu. Tehdidine inandınız mı? Kontratı kaldıracak mıyız?"

"Hayır. Onu ortadan kaldıracաęız."

Robert yine elindeki seçeneklere döndü. Elinde de pek bir şey yoktu. Havaalanı ve otobüs terminallerini, tren istasyonlarını, araba kiralama şirketlerini izliyor olacaktı. SIFAR kırmızı alarm vereceği için otelde de kalamazdı. Ancak Roma'dan kurtulması gerekiyordu. Kendisine bir arkadaş gerekiyordu. Bir erkekle bir kadın arıyor değillerdi. Bu bir

başlangıç olabilirdi.

Köşede bir taksi duruyordu. Robert saçlarını dağıttı, kravatını gevşetip sarhoşlar gibi yalpalayarak taksiye yürüdü.

"Hey, taksi!"

Sürücü yüzünü buruşturarak baktı kendisine.

Robert bir yirmi dolarlık çıkartıp adamın eline tutuşturdu. "Hey ahbap, ben karı arıyorum, tamam mı? İngilizce bilir misin?"

Sürücü paraya baktı. "Bir kadın istiyorsunuz?"

"Evet, ahbap. Bir kadın istiyorum."

"Gidelim," dedi sürücü.

Robert sendeleyerek taksiye girdi, araba hareket etti. Robert arkasına bakınca izlenmediğini gördü. Bundan kurtuluş yoktu. Kendisini öldürme emri almışlardı.

Yirmi dakika sonra Roma'nın kırmızı fener mahallesi olan Tor di Ounto'daydılar. Sürücü taksiyi durdurdu. Burada kadın bulabilirsin," dedi.

"Teşekkürler, ahbap." Robert taksimetrede yazan ücreti ödeyip indi. Taksi hızla uzaklaştı.

Robert çevresine bakındı. Ortalıkta polis yoktu. Birkaç araba ile bir avuç insan görebildi. Sokakta dolaşan on on beş kadın vardı. Robert birini gözüne kestirdi. Kadın yirmi yirmi beş yaşlarında kadardı. Uzun siyah saçlıydı ve üzerinde şık bir siyah etek, beyaz bir bluz ve deve tüyü bir manto vardı. Robert onun modellik ya da figüranlık yaptığına emindi. Kadın de kendisine bakıyordu.

Robert yine yalpalayarak kadına yaklaştı. "İngilizce bilir misin, yavru?"

"Evet."

"Güzel. Haydi eğlenelim biraz."

Kadın kararsızca gülümsedi. Sarhoşlar insanın başına bela olabilirlerdi. "Önce ayılsan iyi edersin," dedi.

"Ben yeteri kadar ayığım."

"Bu sana yüz dolara patlayacak."

"Tamam, hayatım."

Kadın kararını vermişti. "Çok iyi. Gel bakalım. Hemen şurada bir otel var."

"Adın ne senin?"

"Pier."

"Benim adım da, Henry." Uzaktan bir polis arabası kendilerine doğru geliyordu. "Haydi gidelim buradan."

Pier ile Amerikalı müşterisi yürürken öteki kadınlar gıptaıyla onları seyrediyorlardı. Otelde pasaport sormadılar. Hatta otel katibi Pier'e anahtarı verip, "Elli bin lireden," derken başını bile kaldırmamıştı.

Pier Robert'e baktı. Robert cebinden parayı çıkartıp gence verdi.

Girdikleri odanın bir köşesinde büyük bir yatak, küçük bir masa, iki iskemle ve musluğun üstünde bir de ayna vardı.

"Paramı peşin isterim."

"Oldu." Robert yüz dolar sayıp verdi.

"Teşekkür ederim."

Pier soyunmaya başladı. Robert pencereye yürüdü, perdenin kenarını aralayıp baktı. Her şey normal görünüyordu. Polisin o anda kırmızı kamyonun ardından Fransa'ya doğru gitmekte olduğunu umdu. Perdeyi kapatıp döndü. Pier soyunmuştu. Çok hoş bir vücudu vardı. Sert ve genç memeler, dolgun kalçaları, ince bir bel ve uzun bacaklar.

Kadın Robert'e bakıyordu. "Soyunmayacak mısın, Henry?" diye sordu.

İşte güçlük şimdi başlıyordu. "Doğrusunu istersen içkiyi biraz fazlaca kaçırmışım, bir şey yapacak halde değilim," dedi.

Kadın kuşkulu gözlerle bakıyordu. "Öyleyse neden.."

"Burada kalıp uyursam, sabaha sevişiriz."

Kadın omuzlarını silktilti. "Benim çalışmam gerek. Sonra kaybımı nasıl..."

"Orası kolay." Robert cebinden birkaç tane yüz dolarlık çıkartıp kadına verdi. "Bu yeter mi?"

Pier paraya baktı. Teklif çekiciydi. Dışarsı hem soğuktu hem işler ağırdı. Diğer yandan bu adam da bir garipti. Bir kere gerçekten sarhoş değil gibiydi. İyi giyimliydi ve bu kadar parayı verdi mi en iyi otellerde kalabilirdi. Aman, ne olursa olsun, diye düşündü. "Tamam," dedi. "Ama ikimiz aynı yatakta yatacağız."

"İyi."

Pier adamın pencereye gidip perdenin kenarından aşağı baktığını gördü.

"Birine mi bakıyorsun?"

"Bu otelin arka kapısı var mıdır?"

Başıma bir iş mi açıyorum, diye düşündü kadın. Bir arkadaş gangsterler tarafından öldürölmüşü. Pier erkekleri anladığını sanırdı ama bu adam kendisini çok şaşırtıyordu. Suçluya benzemiyordu, ama yine de..."Evet, vardır," dedi.

Ani bir çığlık duyulunca Robert hızla arkasına döndü.

"Dio! Dio! Sono venuto tre volte!" Yandaki odadan gelen bir kadın sesi.

"Neydi o?" diye kalp atışları hızlanan Robert sordu.

Pier gülümsedi. "Kadın eğleniyor. Üçüncü kere geldiğini söyledi."

Robert somye gacirtısını duydu.

"Yatacak mısın?"

"Elbette." Robert yatağı oturdu.

"Soyunmadan mı?"

"Evet."

"Nasıl istersen." Pier de gelip erkeğin yanına uzandı. "Umarım horlamazsın," dedi.

"Horlayıp horlamadığımı sabaha söylersin."

Robert'in uyumaya niyeti yoktu. Otele gelmeyeceklerinden emin olmak için gece kalkıp pencereden bakacaktı. Sonunda bu üçüncü sınıf otellere geleceklerdi kuşkusuz, ama bu biraz zaman alacaktı. Daha önce kontrol edecekleri çok yer vardı. Robert kemiklerine kadar yorgun olarak bir an gözlerini kapattı. Ve uyudu. Evinde, kendi yatağındaydı ve Susan'ın vücudunun sıcaklığını duyuyordu. Döndü bana, diye düşündü. Sevgilim, seni o kadar özledim ki.

Onyedinci Gün Roma, İtalya

Robert yüzüne vuran güneşle uyandı. Hemen doğrulup korkuya çevresine bakındı. Pier'i görünce geceyi hatırladı, rahatladı. Pier aynanın önünde saçlarını fırçalıyordu.

"Günaydın," dedi. "Horlamadın."

Robert saate baktı. Dokuz. Çok değerli saatleri uykuda harcamıştı.

"Şimdi sevişmek ister misin? Parasını ödedin nasıl olsa."

"Önemi yok," dedi Robert.

Pier çırlıçıplak yatağa doğru salına salına yürüdü. "Emin misin?"

İstesem de yapamazdım, kadın. "Eminim."

"Peki." Pier giyinmeye başladı. "Susan kim?" diye sordu.

Robert şaşırdı. "Susan mı? neden sordun?"

"Uykunda konuşuyorsun."

Robert rüyasını hatırladı. Susan kendisine dönmüştü. Belki de bir işaretti bu. "Bir arkadaş," dedi. Karım, para basından bıkip bana dönecek bir gün. Tabii, eğer yaşıyorsam.

Robert pencereye gidip baktı. Sokak kalabalıktı artık, dükkanlar açılmaya başlamıştı. Tehlike yok gibiydi.

Planını yürürlüğe koyma zamanıydı. Kıza döndü. "Pier, benimle bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?"

Kadın kuşkuyla baktı yüzüne. "Yolculuk mu? Nereye?"

"İş için Venedik'e gitmek zorundayım ve yalnız yola çıkmaktan nefret ederim. Venedik'i sever misin?"

"Evet..."

"Güzel. Sana zamanın için para öderim ve birlikte küçük bir tatil yaparız." Yine pencereden dışarı bakıyordu. "Orada şirin bir otel biliyorum. Cipriani." Yıllar önce Susan'la Royal Danieli'de kalmışlardı, ancak oraya son gittiğinde otel iyice köhneleşmiş, somyaları yatılmayacak kadar bozulmuştu. Otelin eski zarafetinden geriye kalan tek şey, resepsiyon masasında oturan Luciano'ydu.

"Bu sana günde bin dolara patlar." Pier beş yüz dolara inmeye razıydı.

"Anlaştık." Robert cebinden iki bin dolar çıkartıp kıza verdi. "Bununla başlayalım."

Pier duraksadı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Ancak bir figüranlık alacağı filmin çekimi ertelenmişti ve paraya ihtiyacı vardı.

"Peki, tamam," dedi.

"Gidelim öyleyse."

Pier aşağı indiklerinde adamın taksi çağırmak için dışarı çıkmadan önce sokağı kontrol ettiğini gördü. Birinin hedefi bu adam, diye düşündü. Ben yokum bu işte.

"Bak," dedi. "Ben seninle gitmesem daha iyi olacak. Ben..."

"Çok eğleneceğiz ama."

Robert tam karşıda bir kuyumcu mağazası gördü. Pier'in elini tuttu. "Gel, sana güzel bir şey alalım."

"Ama..."

Robert kadının elinden tutup kuyumcuya soktu. Tezgah-taki satıcı, "Günaydın, beyefendi," dedi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi Robert. "Hanım için güzel bir şey arıyorduk." Pier'e döndü. "Zümrüt sever misin?"

"Ben... evet."

Robert adama döndü. "Zümrütlü bir bileziğiniz var mı?"

"Var, efendim. Çok güzel bir bileziğim var." Vitrin-den bir bilezik çıkardı. "En iyi parçamız bu. On beş bin dolar-dır."

Robert Pier'e baktı. "Beğendin mi?"

Pier dilini yutmuştu. Başını salladı.

"Alalım," dedi Robert. Satıcıya ONI kredi kartını uzattı.

"Bir dakika lütfen." Adam arka odaya gitti. Döndüğün-de, "Sarayım mı?" diye sordu.

"Hayır. Arkadaşım şimdi takacak." Robert Pier'in bileği-ne geçirdi bileziği. Pier şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeye-rek öylece duruyordu.

Robert, "Venedik'te çok şık olacaksın, değil mi?" dedi.

Pier gülümsedi. "Evet."

Sokağa çıktıklarında Pier, "Sana nasıl teşekkür edeceğ-i mi bilemiyorum," dedi.

"Ben senin eğlenmeni istiyorum. Araban var mı?"

"Hayır. Eski bir arabam vardı ama çalındı."

"Sürücü ehliyetin var mı?"

Kadın şaşkın şaşkın bakıyordu yüzüne. "Evet, ama ara-ba olmayınca ehliyet ne işe yarar ki?"

"Şimdi görürsün. Haydi gidelim buradan."

Robert bir taksi çağırdı. "Via Po, lütfen."

Pier takside erkeği incelemeye koyuldu. Neden kendi-siyle birlikte olmak istiyordu? Elini bile sürmemişti oysa.

Yoksa...

"Tamam," diye Robert sürücüyü seslendi. Maggiore Araba Kiralama Şirketi'nden yüz metre berideydiler.

"Burada iniyoruz," dedi Robert. Taksi ücretini verip arabanın sokağı dönüp gözden kaybolmasını bekledi. Pier'e bir tomar para uzattı. "Bir araba kiralamanı istiyorum. Bir Fiat ya da Alfa Romeo iste. Dört beş gün için olduğunu söyle. Bu para depozitoya da yeter. Arabayı kendi adına kirala. Ben seni karşıdaki barda bekliyorum."

Sekiz blok kadar ötede iki detektif Fransız plakalı kırmızı kamyonun talihsiz sürücüsünü sorguya çekmekteydiler.

"O lanet kartın kamyonuma nereden geldiğini bilmiyorum!" diye bağırıyordu adam. "Herhalde manyak İtalyanın biri koymuştur."

Detektifler birbirlerine baktılar. Biri, "Telefon edip bil diyeyim," dedi.

Francesco Cesar masası başında son gelişmeleri düşünüyordu. Önceleri görev ne kadar basit görünmüştü: "Onu bulmakta güçlük çekmeyeceksiniz. Zamanı gelince bir sinyal vericiyi çalıştıracamız, ve bu sizi doğruca ona götürecektir." Biri Albay Bellamy'yi çok küçümsemiş olmalıydı.

Albay Frank Johnson General Hilliard'ın karşısında oturuyordu.

"Avrupa'daki ajanlarımızın yarısı onu arıyorlar, ama şimdiye kadar talihli olamadılar," dedi General Hilliard.

"Onu bulmak için talih yetmez. Bellamy işinde çok iyidir."

"Roma'da olduğunu biliyoruz. Domuz herif kredi kartıyla on beş bin dolarlık bir bilezik aldı. Onu sıkıştırdık. İtalya'dan çıkamaz. Pasaportundaki adı bile biliyoruz - Arthur

Butterfield."

Albay Johnson başını salladı. "Ben Bellamy'yi tanıyorum, hangi adı kullandığı aklınızın köşesinden bile geçemez. Güvenebileceğiniz tek şey, Bellamy'nin sizin kendisinden beklediğiniz şeyi yapmayacağıdır. Biz mesleğinin en iyisinin ardındayız şimdi. Kaçabilecek bir tek delik varsa, Bellamy onu bilip oraya saklanacaktır. Bizim yapabileceğimiz en iyi şey onu ortaya çıkarmak zorunda bırakmaktır. Şu anda bütün oyunu kontrol eden o oldu. Bu girişimi onun elinden almalıyız."

"Yani kamuoyuna mı açalım? Basına mı verelim?"

"Evet."

General Hilliard dudaklarını ısırdı. "Bu çok tehlikeli olur. Kendimizi açığa vurmamız doğru olmaz."

"Buna gerek kalmayacak. Uyuşturucu kaçakçılığından arandığı haberini yayalım. Böylece elimizi göstermeden İnterpol'ün de, tüm Avrupa polisinin de onu aramalarını sağlarız."

General Hilliard bir an düşündü. "Hiç de fena fikir değil."

"Güzel. Ben Roma'ya gidiyorum," dedi Albay Johnson. "Avin başına ben geçeceğim."

Albay Frank Johnson odasına dönünce uzun uzun düşündü. Tehlikeli bir oyun oynuyordu. Bu kesindi. Albay Bellamy'yi bulmak zorundaydı.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

ROBERT telefonu uzun uzun çaldırdı. Washington'da saat sabahın altısıydı. Zavallı adamcağızı hep de uyandırırım, diye düşündü.

Amiral altıncı zilde telefonu açtı. "Alo..."

"Amiralim, ben..."

"Robert! Ne..."

"Bir şey söylemeyin. Telefonunuz mutlaka dinleniyor. Çabuk konuşacağım. Benim hakkımda söylediklerine inanmamanız için aradım sizi. Neler olup bittiğini öğrenmenizi istiyorum. Daha sonra yardımınıza ihtiyacım olabilir."

"Elbette. Elimden geleni yaparım, Robert."

"Biliyorum."

"Seni sonra ararım."

Robert telefonu kapattı. İzleme fırsatı bulamayacaklardı. Barın önünde mavi bir Fiat arabanın durduğunu gördü. Pier direksiyondaydı.

"Yana kay," dedi Robert. "Ben süreceğim."

"Venediğe mi gidiyoruz?" diye sordu Pier.

"Evet. Ama önce bir yerde duracağız." İzi karıştırma zamanıydı. Arabanın burnunu Via le Rossini'ye çevirdi. Az ilerde Rossini Seyahat Bürosu vardı. Robert arabayı kaldırma yanaştırıp durdu. "Hemen döneceğim," dedi.

Pier erkeğin büroya girdiğini gördü. Şimdi gaza basıp gidebilirim, diye düşündü. Para da bende kalır. Ve o da beni asla bulamaz. Ama lanet arabayı benim adıma kiraladık...

Robert içindeki kadın memurun yanına gitti.

"İyi günler. Ne istemiştiniz?"

"Ben Albay Robert Bellamy'yim. Biraz gezmek istiyorum, bir iki yer ayırtabilir miydim acaba?" Kadın gülümse-di. "Bu bizim işimiz zaten, efendim. Nereye gitmek istiyordunuz?"

"Pekin'e birinci sınıf bir uçak bileti istiyorum. Yalnız gidiş olacak."

Kadın not aldı. "Ne zaman yola çıkmak isterdiniz?"

"Bu cuma."

"Çok iyi." Kadın bilgisayarın tuşlarına bastı. "Cuma gecesi saat on dokuz kırkta kalkan bir Air China uçağı var."

"Bu iyi."

Kadın birkaç tuşa daha bastı. "Tamam. Rezervasyon onaylandı. Nakit mi olacak yoksa..."

"Daha bitmedi. Budapeşte treninde de bir yer ayırtmak istiyorum."

"Ne zamana Albay Bellamy?"

"Gelecek pazartesiine."

"Kime ayrılacak?"

"Aynı ada."

Kadın garip garip baktı Robert'in yüzüne. "Cuma günü Pekin'e gidiyorsunuz ve pazartesi..."

"Daha bitmedi. Pazar günü için de Miami'ye bir gidiş uçak bileti istiyorum."

Kadın gözlerini yüzünden ayırmıyordu artık. "Beyefendi, eğer bu bir şaka..."

Robert ONI kredi kartını çıkartıp kadına uzattı. "Biletleri bu hesaba yazabilirsiniz."

Kadın karta baktı. "Bir dakika." Arka odaya gitti, bir iki dakika sonra döndü. "Elbette, efendim. İstediklerinizi yapacağız. Bütün biletler aynı ada mı ayrılılsın?"

"Evet. Albay Robert Bellamy."

"Çok iyi."

Robert kadının bilgisayarın birkaç tuşuna daha basmasını izledi. Aradan iki dakika geçmeden üç bilet çıktı.

"Lütfen biletleri ayrı ayrı zarflara koyun," dedi Robert.

"Elbette. Onları nereye göndermemi..."

"Ben alacağım."

"Olur, efendim."

Robert kredi kartı formunu imzaladı, kadın da makbuzunu verdi.

"Buyrun. İyi yolculuklar."

Robert gülümsedi. "Teşekkür ederim." Bir dakika sonra direksiyonun arkasına geçmişti.

"Artık gidiyor muyuz?" diye sordu Pier. "Bir iki yere daha uğrayacağız."

Pier onun yola çıkmadan önünü arkasını iyice taradığını gördü.

"Senden bir şey isteyeceğim," dedi Robert. "

Tamam, diye düşündü Pier. Şimdi benden çok kötü bir şey isteyecek.

"Ne?" diye sordu.

Victoria Oteli önünde durmuşlardı. Robert Pier'e zarflardan birini verdi. "İçeri girip Albay Robert Bellamy adına bir daire tutmanı istiyorum. Onlara sekreterim olduğunu ve bir saate kadar geleceğimi, ancak daireyi görmek istediğini söyle. Odaya girince de bu zarfı masanın üstüne bırak."

"Hepsi bu mu?"

"Evet."

Bu adam ne saçma şeyler yapıyordu böyle. Pier onun ne yapmak istediğini bilmek isterdi. Ve Albay Robert Bellamy kimdi? Pier arabadan inip otele girdi. Biraz heyecanlıydı. Mesleğini icra ederken birkaç kere lüks otellerden kapı dışarı edilmişti. Ancak resepsiyonda saygıyla karşılandı.

"Ben Albay Robert Bellamy'nin sekreteriyim. Kendisi için bir daire ayırtmak istiyordum. Bir saat sonra burada olacak."

Memur önündeki kağıda baktı. "Şu anda çok güzel bir dairemiz boş."

"Görebilir miydim acaba?"

"Elbette. Birine söyleyeyim, sizi yukarı çıkartsın." Pier müdür yardımcılarının biriyle yukarı çıktı. Dairenin oturma odasına girdiler, Pier çevresine bakındı. "Güzel değil mi, hanımefendi?"

"Evet." Pier çantasından çıkardığı zarfı sehpanın üzerine bıraktı. "Bunu albay için bırakıyorum," dedi.

Pier'in merakı üstün geldi. Zarfı açtı. İçinde Robert Bel-

lamy adına Pekin'e bir gidiş bileti vardı. Pier bileti zarfa soktu, zarfı bıraktı ve aşağı indi.

Mavi Fiat otelin önündeydi.

"Bir sorun çıktı mı?" diye sordu Robert.

"Hayır."

"İki yerde daha duracağız, sonra gidiyoruz."

Bir daha Valadier Oteli'nin önünde durdular. Robert kadına bir zarf verdi. "Burada da Albay Robert Bellamy adına bir daire ayırtacaksın. Bir saat sonra geleceğimi söyle..."

"Sonra da zarfı odada bırakacağım."

"Evet."

Pier bu kere otele daha bir güvenle girdi. Hanımefendi gibi davran, diyordu kendi kendine. Sen şerefli bir insansın. Bu işin bütün sırrı bu işte.

Otelde boş daire vardı.

"Bir kere görmek istiyorum," dedi Pier.

"Elbette, hanımefendi."

Pier yine müdür yardımcılarından biriyle odaya çıktı. "En iyi dairelerimizden biridir," dedi adam. Gerçekten de çok güzeldi.

"İdare eder," dedi Pier. "Albay çok titiz bir insandır." Zarfın içini açıp baktı. Bunda da Albay Robert Bellamy adına Budapeşte'ye bir tren bileti vardı. Şaşkın şaşkın baktı elindeki kâğıda. Ne biçim oyundu bu? Zarfı komodinin üstüne bıraktı.

Arabaya dönünce, "Nasıl gitti?" diye sordu Robert.

"Tamam."

Son durak."

Bu kere Leonarda da Vinci Oteli'nde de aynı şeyi yaptı Pier. Zarfı bırakmadan içini açınca bunda da Miami'ye bir uçak bileti olduğunu gördü. Zarfı yatağın üstüne bıraktı.

Müdür yardımcısı kadını oturma odasına soktu. "Renkli televizyonumuz da var," dedi. Gidip televizyonu açtı. Ekran-

da Robert'in resmi belirmişti. Spiker arka planda konuşuyordu: "... İnterpol onun şu anda Roma'da bulunduğunu tahmin ediyor. Kendisi uluslararası boyutta bir uyuşturucu kaçakçılığından dolayı aranmaktadır." Pier donup kalmıştı ekranın karşısında.

Müdür yardımcısı televizyonu kapattı. "Daireden memnun kaldınız mı?"

"Evet." Bir uyuşturucu kaçakçısı!

"Albayı bekleyeceğiz."

Pier aşağı inince Robert'e bambaşka bir gözle bakmaya başladı.

"Eh, artık gidebiliriz," dedi Robert.

Victoria Otelinde koyu renk elbiseli bir adam müşteri defterini inceliyordu. Memura bakıp, "Albay Robert Bellamy kaçta geldi?" diye sordu.

"Kendisi henüz gelmedi. Daireyi sekreteri tuttu. Bir saat sonra geleceğini söylemişti."

Adam arkadaşına döndü. "Otel sarın. Yardımcı kuvvet çağır. Ben yukarda bekleyeceğim." Adam memura döndü. "Daireyi açın."

Adam üç dakika sonra elinde silahıyla daireye giriyordu. İçerde kimse yoktu. Masanın üstünde gördüğü bir zarfı alıp baktı. Üstünde 'Albay Robert Bellamy' yazıyordu. İçini açıp baktı. Bir dakika sonra da SIFAR merkezine telefon ediyordu.

Francesco Cesar Albay Frank Johnson'la toplantıdaydı. Albay Johnson Roma'ya iki saat önce gelmişse de, herhangi bir yorgunluk eseri yoktu yüzünde.

"Bellamy'nin hâlâ Roma'da olduğunu biliyoruz," dedi. "Kendisi hakkında otuza yakın rapor aldık."

"Bir iş çıktı mı?"

"Hayır."

Telefon çaldı. "Ben Luigi, albayım. Adamı sıkıştırdık.

Victoria Oteli'ndeyim. Pekin'e uçak bileti elimde. Cuma günü gitmeyi planlamış."

Cesar birden heyecanlandı. "Çok güzel! Orada kal. Biz hemen geliyoruz." Telefonu kapatıp Albay Johnson'a döndü. "Sanırım buraya kadar boşuna geldiniz, Albay Johnson. Victoria Oteli'ndeymiş. Odasında cuma günü kalkan Pekin uçağına kendi adına kesilmiş bir bilet bulmuşlar."

"Bellamy otele kendi adıyla mı kayıt yaptırtmış?"

"Evet."

"Ve uçak bileti de onun adına mı kesilmiş?"

"Evet." Albay Cesar ayağa kalktı. "Haydi, oraya gidelim."

Albay Johnson başını salladı. "Boşuna zaman harcamayın."

"Ne?"

"Bellamy asla..."

Telefon bir daha çaldı. Cesar hemen açtı. "Albayım? Ben Mario. Bellamy'yi bulduk. Valadier Oteli'nde. Pazartesi günü trenle Budapeşte'ye gidiyor. Ama...." Telefon bir daha çaldı.

"Evet?" Albay Cesar sinirlenmiş gibiydi.

"Ben Bruno. Bellamy'yi bulduk. Leonardo Da Vinci Oteli'nde kalıyor. Pazar günü Miami'ye gidecek. Biz..."

"Hepiniz buraya gelin!" diye Cesar adamın sözünü kesti. Telefonu kapattı. "Ne biçim bir oyun bu?"

"Adamlarınızı boş yere koşturuyor, değil mi?"

"Şimdi ne yapacağız?"

"Orospu çocuğunu tuzağa düşüreceğiz."

Via Cassia'da Venedik'e doğru ilerliyorlardı. Polis İtalya'dan bütün büyük çıkışları tutmuş olmalıydı, ancak kendisinin batıya, Fransa veya İsviçre'ye gitmek isteyeceğini tahmin edeceklerdi. Venedik'ten deniz otobüsüyle Trieste'ye gider, oradan Avusturya'ya geçerim, diye düşünüyordu Ro-

bert. Ondan sonra da....

"Karnım acıktı," diyen Pier düşüncelerini kesiverdi.

"Ne?"

"Ne kahvaltı yedik, ne de öğle yemeği."

"Özür dilerim." Robert yemeyi düşünmeyecek kadar dalgındı. "Önümüze çıkan ilk lokantada dururuz."

Pier arabayı süren adamı izliyordu. Çok şaşırmıştı. Hırsızlar ve pezevenkler , hatta uyuşturucu kaçakçıları dünyasında yaşırdı kendisi. Bu adam suçlu değildi.

İlk vardıkları kasabanın küçük lokantası önünde durdular. Robert Pier'i indirdikten sonra arabayı otoparka çekti.

Lokanta epey kalabalık ve gürültülüydü. Robert duvar dibinde bir masa bulup yüzü kapıya gelecek şekilde oturdu. Yanlarına gelen garson ellerine birer menü tutuşturdu. Susan şimdi yatta olmalı, diye düşünüyordu Robert. Bu, onunla konuşmak için son fırsatım belki. "Sen bir şeyler seç. Ben şimdi gelirim," dedi.

Pier onun masanın yakınındaki telefona gittiğini gördü. Robert telefonu para attı. "Cebelitarık'ta deniz santralini arıyorum. Teşekkür ederim."

Cebelitarık'ta kimi arıyor? diye düşündü Pier. Oradan mı kaçacak?"

"Alo? Cebelitarık açıklarında Amerikan yatı Halcyon'la ödemeli konuşmak istiyorum. WS 337. Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra ödemeli araması kabul edilmişti.

Robert Susan'ın sesini duydu.

"Susan..."

"Robert! İyi misin?"

"İyiyim. Sana şunu söylemek..."

"Ne söylemek istediğini biliyorum. Bütün radyo ve televizyonlar senden söz ediyor. İnterpol seni neden arıyor?"

"Uzun hikaye." "Acelesi yok. Öğrenmek istiyorum."

Robert duraksadı.

"Politik bir şey, Susan. Bazı devletlerin açıklanmasını istemedikleri bazı kanıtlara sahibim. O yüzden İnterpol'ü peşime saldılar."

Pier dikkatle dinliyordu Robert'i.

"Sana yardım için ne yapabilirim?" diye Susan sordu.

"Hiçbir şey. Yalnızca sesini bir kere daha duymak istedim. Olur a, bu işten yakamı sıyıramayabilirim."

"Öyle konuşma." Kadının sesinde panik vardı. "Bana hangi ülkede olduğunu söyleyebilir misin?"

"İtalya'dayım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Pekâlâ. Biz Cebelitarık açıklarındayız. Seni istediğin yerden alırsın."

"Hayır, ben..."

"Beni dinle. Bu herhalde tek kaçış şansındır."

"Bunu yapmana izin veremem. Sen de tehlikeye girersin sonra."

Monte içeri girmiş ve konuşmanın sonunu duymuştu. "Ver ben konuşayım," dedi.

"Bir dakika, Robert. Monte seninle konuşmak istiyor."

"Susan, benim..."

Monte'nin sesi duyuldu. "Robert, başının belada olduğunu anlıyorum."

"Eh, öyle denilebilir."

"Sana yardım etmek isteriz. Seni bir yatta aramayacaklardır. İzin ver de, seni bir yerden alalım."

"Teşekkür ederim, Monte. Bu teklifini takdir ediyorum. Ama, hayır."

"Bence büyük bir yanlışlık yapmaktasın. Burada güvenlikte olurdun."

Neden bu kadar yardım heveslisiydi? "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim, Monte. Bu teklifini takdir ediyorum. Ama, hayır."

"Bence büyük bir yanlışlık yapmaktasın. Burada güvenlikte olurdun."

Neden bu kadar yardım heveslisiydi? Teşekkür ederim. Şansımı deneyeceğim. Susan'la konuşabilir miyim?"

"Elbette." Monte telefonu Susan'a verdi. "Onu kandır," dedi.

"Bırak sana yardım edelim," dedi Susan.

"Bana yardım ettin, Susan. Sen benim yaşamımın en iyi parçasıydın. Seni hep seveceğimi bilmeni istedim." Acı acı güldü. "Hep sözcüğünün artık pek bir anlamı kalmadı belki de."

"Bir daha telefon edecek misin?"

"Fırsat bulabilirsem."

"Söz ver."

"Peki, söz veriyorum."

Robert telefonu kapattı. Neden ona yaptım bunu? Neden kendime yaptım? Bellamy, sen duygusal bir budaladan başka bir şey değilsin.

Masaya döndü. "Yiyelim haydi," dedi. Yemeklerini ısmarladılar.

"Konuştuklarını duydum. Polis seni arıyor, değil mi?"

Robert birden kaskatı kesildi. Dikkatsizlik etmişti. Pier başına iş açacaktı. "Küçük bir yanlış anlaşılma..."

"Bana aptalmışım gibi davranma. Sana yardım etmek istiyorum."

Robert dikkatle gözlüyordu kadını. "Neden?"

Pier öne eğildi. "Çünkü bana karşı cömert davrandın. Ve ben polisten nefret ederim. Sokaklarda olup onlar tarafından kovalanmanın, sana bir pislikmişsin gibi davranılmasının ne demek olduğunu bilmezsin sen. Beni fahişelikten dolayı tutukladılar, ama sonra arka odalarında beni elden ele geçirirler. Hayvandır hepsi de. Onlardan intikam almak için

her şeyi yaparım. Her şeyi. Sana yardım edebilirim."

"Pier, sen hiçbir..."

"Venedik'te seni yakalayacaklardır. Otelde kalırsan hemen bulurlar. Gemiye binmeye kalkarsan tuzağa düşürürler. Ama ben onların eline düşmeyeceğin bir yer biliyorum. Annem ve kardeşim Napoli'de otururlar. Onların evinde kalabiliriz. Polis seni orada asla aramaz."

Robert bir an düşündü. Pier'in söyledikleri mantıklıydı. Bir ev her yerden güvenliydi ve Napoli büyük bir limandı. Oradan bir gemiye binmek daha kolay olurdu. Ama duraksadı. Pier'i tehlikeye atmak istemiyordu.

"Pier, polis benim için vur emri almıştır. Seni işbirlikçi olarak kabul ederler. Başına büyük bir iş açıyor olabilirsin."

"Çok basit." Pier gülümsedi. "Seni bulamayacaklar."

Robert gülümsedi. Kararını vermişti. "Tamam," dedi. "Yemeğini ye, haydi. Napoli'ye gidiyoruz."

Albay Frank Johnson, "Adamlarının onun nereye gittiği hakkında bir fikirleri yok mu?" diye sordu.

Francesco içini çekti. "Şu anda hayır. Ama bu yalnızca bir zaman sorunu..."

"Zamanımız yok. Eski karısının nerelerde olduğunu saptadın mı?"

"Eski karısı mı? Hayır. Bunun...."

"O zaman ev ödevini iyi çalışmadın demektir. Kadın Monte Banks adında biriyle evli şimdi. Onların nerede olduklarını öğrenmen senin çıkarınadır."

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

Kadın nereye gittiğini bilmeden geniş cadde boyunca yürüyordu. Korkunç kazadan bu yana kaç gün geçmişti? Sayısını bile unutmuştu artık. O kadar yorgundu ki, kafasını toparlayıp düşünemiyordu. Suya ihtiyacı vardı, ama yeryüzü insanların içtikleri o kirli suya değil, taze yağmur suyuna. Kristali bulacak gücü kazanması için o saf sıvıya ihtiyacı vardı. Ölmek üzereydi.

Sendeleyip bir adama çarptı.

"Hey! Nereye gittiğine..." Amerikalı kadına yakından bakınca gülümsedi. "Selam! Böyle karşılaşmak da ne rastlantı böyle!" Ne nefis bir parçaydı bu.

"Tahmin edebilirim."

"Sen neredensin, yavru?"

"Pleiades'in yedinci güneşindenim."

Adam güldü. "Nükteci kızlara bayılırım. Nereye gidiyordun?"

Kadın başını salladı. "Bilmiyorum. Ben buranın yabancı-sıyım."

Aman Tanrım, esaslı bir şey yakaladım galiba. "Yemek yedin mi?"

"Hayır. Ben sizin yiyeceklerinizi yiyemem."

Amma da garip, ha! Ama çok da güzel. "Nerede kalıyorsun?"

"Hiçbir yerde kalmıyorum."

"Otelde kalmıyor musun yani?"

"Otel mi?" Kadın hatırlamıştı: yolculuk yapan yabancılar için kutular. "Hayır. Çok yorgunum, yatacak bir yer bulmam gerekiyor."

Adamın gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı. "Eh, bu o kadar büyük bir sorun değil. Neden benim otel odama gelmiyorsun? Çok rahat ve kocaman bir yatağım var. İster miydin, ha?"

"Evet."

Adam talihine inanamıyordu. "Çok güzel!" *Kimbilir samanlıktadır.*

Kadın şaşırmış görünüyordu. "Senin yatağın samandan mı yapılmış?" diye sordu.

"Ne? Hayır, ne münasebet. Çok şakacısın."

Kadın gözlerini güçlkle açık tutuyordu. "Şimdi gidebilir miyiz?"

Adam ellerini ovuşturdu. "Elbette! Otelim hemen şu köşenin ardında."

Adam anahtarını aldı, asansörle yukarı çıktılar. Odaya girince, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Kadın içecek bir şey isterdi, ama dünyalılarının sıvılarını değil. "Hayır," dedi. "Yatak nerede?"

Tanrım, kaşınıyor bu, diye düşündü adam. "İçerde, yavrum." Kadını yatakodasına soktu. "Bir içki istemediğinden emin misin?"

"Eminim."

Adam dudaklarını yaladı. "Neden.. neden soyunmuyorsun?"

Kadın başını salladı. Bir yeryüzü adeti idi bu da. Üzerindeki elbiseyi çıkardı. Altında hiçbir şey yoktu. Vücudu çok zarıftı.

Adam kadına bakarak, "Bu benim talihli gecem," dedi. "Senin de." Bak sana neler yapacağım şimdi. Üstündekileri parçalarcasına çıkartıp yatağa atladı. "Şimdi bak sana neler göstereceğim!" dedi. Gözü tavana ilişti. "Lanet olsun! Işığı söndürmeyi unuttuğum." Kalkmak için davrandı.

"Aldırma," dedi kadın. "Ben kapatırım."

Adamın korkudan irileşen gözleri altında kadının kolu odanın öteki ucuna kadar uzadı, parmakları yeşil ve yaprak-sı sürgünlere dönüştü.

Adam karanlıkta onunla yalnız kalmıştı. Çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

NAPOLİ otoyolu olan Autostrada del Sole'de hızla ilerliyorlardı. Her biri kendi düşüncelerine dalmış, yarım saatir konuşmamışlardı.

Sessizliği bozan Pier oldu. "Annemin evinde ne kadar kalmak istersin?"

"Üç dört gün, eğer mümkünse."

"Çok iyi."

Robert'in orada en fazla iki geceden çok kalmaya niyeti yoktu. Ancak planlarını açıklayamazdı. Güvenli bir gemi bulur bulmaz İtalya'dan çıkacaktı.

"Ailemi özlemiştim;" dedi Pier.

"Bir tek kardeşin mi var?"

"Evet. Carlo. Benden küçüktür."

"Bana ailenden söz etsene, Pier."

Kadın omuzlarını silkti. "Anlatacak çok bir şey yok ki. Babam bütün yaşamı boyunca limanda çalıştı. Ben on beş yaşındayken üzerine bir vinç düştü ve öldü. Annem hastaydı. Carlo ile ona benim bakmam gerekiyordu. Cinecitta'da bir dostum aracılığıyla bir figüranlık buldum. Ama çok az para veriyorlardı ve yönetmenle yatmak zorundaydım. Sokakta onun on katı para kazanabilirim diye düşündüm. Şimdi her ikisini de birlikte yürütüyorum." Kadının sesinde kendine acındırmadan eser yoktu.

"Pier, annenin eve bir yabancı getirmene itiraz etmeyeceğinden emin misin?"

"Elbette. Birbirimize çok yakınız. Annem beni gördüğüne sevinecektir. Onu o kadar çok mu seviyorsun?"

Robert şaşkın şaşkın baktı kadına. "Annemi mi?"

"Lokantada telefonla konuştuğun kadını. Susan'ı."

"Onu sevdiğimi nereden çıkardın?"

"Sesinin tonundan. Kimdir o?"

"Bir arkadaş."

"Çok talihliymiş. Beni de öyle seven birisinin olmasını isterdim. Robert Bellamy senin gerçek adın mı?"

"Evet."

"Ve albay mısın?"

Bunu yanıtlamak o kadar kolay değildi. "Bilemiyorum, Pier. Eskiden albaydım."

"İnterpol'un seni neden aradığını bana söyleyebilir misin?"

"Sana herhangi bir şey söylememem çok daha iyi olur. Benim yanımda olmakla bile başına bir bela sarmış olabilirsin. Ne kadar az bilersen, senin için o kadar iyidir."

"Peki, Robert."

Robert ikisini bir araya getiren garip rastlantıları düşündü. "Sana bir şey sorayım," dedi. "Uzaylıların gemileriyle birlikte yeryüzüne gelmekte olduklarını duysaydın ne yapardın? Paniğe kapılır mıydın?"

Pier bir an erkeğin yüzüne baktı. "Ciddi misin?"

"Hem de pek çok."

Pier başını salladı. "Hayır. Bunun çok heyecanlı olduğunu düşünürdüm. Böyle şeylerin varlığına inanır mısın sen?"

"Bir olasılık var."

Pier'in yüzü aydınlandı. "Sahi mi? Onlar... yani gerçek insanlara mı benziyorlar?"

Robert güldü. "Bilmiyorum."

"Polisin seni kovalamasıyla bir ilgisi var mı bunun?"

"Hayır."

"Sana bir şey söylersem bana kızmayacağına söz verir misin?"

"Söz."

Pier konuşmaya başladığında sesi o kadar hafif çıkıyordu ki, Robert az daha duyamayacaktı. "Sana aşık oluyorum galiba."

"Pier..."

"Biliyorum. Aptalca bir şey. Ama bunu daha önce kim-

seye söylememiştim. Senin bilmeni istedim."

"Çok duygulandım, Pier."

"Benimle alay etmiyorsun ya?"

"Hayır." Robert benzin göstergesine baktı. "Yakınlarda bir benzin istasyonu bulursak iyi olur."

On beş dakika sonra bir istasyona girdiler. "Burada depoyu doldururuz," dedi Robert.

"İyi. Ben de anneme telefon edip eve yakışıklı bir yabancı getirdiğimi bildireyim."

Robert arabayı pompanın yanına çekti. Pier uzanıp erkeği yanağından öptü. "Şimdi gelirim."

Robert onun içeri girip telefon için para bozdurmasına baktı. Çok güzel, diye düşündü. Zeki de. Onun duygularını incitmemeliyim.

Pier içerde numarayı çevirirken Robert'e bakıp el salladı. Karşısına santral çıkınca da, "Bana çabuk İnterpol'ü bağlayın," dedi.

KIRKINCI BÖLÜM

PIER televizyonda Robert Bellamy'nin resmini gördüğünden bu yana zengin olacağını biliyordu. İnterpol onu arıyorsa, bir de büyük ödül koymuş olmalılardı. Ve onun nerede olduğunu bir tek kendisi biliyordu. Ödülün tümü onun olacaktı. Onu gözaltında bulundurabileceği Napoli'ye götürmek dahiyane bir buluştu.

Telefonda bir erkek sesi, "Burası İnterpol. Ne istemiştiniz?" dedi.

Pier'in kalbi gümlüyordu. Pencereden bakıp Robert'in pompanın başında olduğunu gördü. "Albay Robert Bellamy adında birini mi arıyorsunuz?"

Bir an sesizlik oldu. "Siz kimsiniz?"

"Kim olduğum önemli değil. Onu arıyor musunuz, ara-

mıyor musunuz?"

"Sizi başka birine bağlayayım. Bir dakika lütfen." Adam yardımcısına döndü. "Çabuk bu telefonun nereden edildiğini öğrenin."

Pier yarım dakika sonra daha üst düzey bir yetkiliyle konuşuyordu. "Evet, hanımefendi. Size yardımcı olabilir miyim?"

Hıyar herif, ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Albay Robert Bellamy benim yanımda. Onu istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Hem de çok istiyoruz, hanımefendi. Onun orada olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. Benimle birlikte. Sizin için onun değeri nedir?"

"Bir ödülden mi söz ediyorsunuz?"

"Elbette ödülden söz ediyorum." Pier pencereden baktı yine. Ne hıyar herifler bunlar böyle!

Yetkili yardımcısına elini çabuk tutmasını işaret etti.

"Henüz bir bedel biçmedik, hanımefendi..."

"Öyleyse şimdi biçin bakalım. Benim acelem var."

"Ne kadar bir ödül bekliyordunuz?"

"Bilmiyorum." Pier bir an düşündü. "Elli bin dolar desem."

"Elli bin dolar büyük para, hanımefendi. Nerede olduğunuzu söylerseniz, oraya gelir sizinle karşı karşıya konuşup anlarız..."

Bu herif beñi budala sanıyor yahu! "Hayır. Ya bana istediğim parayı verirsiniz, ya da..." Pier başını kaldırıncı Robert'in gelmekte olduğunu gördü. "Çabuk olun. Evet mi, hayır mı?"

"Peki, hanımefendi. Size..."

Robert kapıdan girmiş kendisine yaklaşıyordu.

Pier telefona, "Yemeğe orada oluruz, anne," dedi. "Onu begeneceksin. Çok iyi bir insan. Oldu. Sonra görüşürüz. Güle güle."

Pier telefonu kapatıp Robert'e döndü. "Annem seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

İnterpol merkezinde üst düzey memurlarından biri, "Nereden edildiğini saptadınız mı?" diye sordu.

"Evet. Autostrada del Sole'deki bir benzin istasyonundan. Napoli'ye gittiklerini tahmin ediyoruz."

Albay Francesco Cesar ve Albay Frank Johnson, Cesar'ın odasındaki büyük duvar haritasının önündeydiler.

Albay Cesar, "Napoli büyük bir kenttir," dedi. "Saklanacak binlerce yer vardır."

"Ya kadın?"

"Onun kim olduğunu bilmiyoruz ki."

"Neden öğrenmiyoruz?" diye sordu Johnson.

Cesar şaşkın şaşkın baktı adama. "Nasıl?"

"Bellamy kaçabilmek için yanında bir kadına ihtiyaç duyduğu zaman ne yapardı?"

"Herhalde sokaktaki orospulardan birini alırdı."

"Doğru. Nereden başlıyoruz?"

"Tor di Ounta'dan."

Arabada iki albaydan başka, bölge emniyet müfettişi Yüzbaşı Bellini de vardı.

"Bu kolay olmayacak," dedi Bellini. "Hepsi birbirleriyle rekabettedirler ama, iş polise gelince etle tırnak gibidirler. Konuşmayacaklardır."

"Göreceğiz," dedi Albay Johnson.

Bellini sürücüyü arabayı kenara çekmesini söyledi, üç adam dışarı çıktılar. Orosplar ürkek bakışlarla bakıyorlardı. Bellini kadınlardan birine, "Günaydın, Maria, işler nasıl?" diye sordu. "Siz gidince daha iyi olacak."

"Kalmak niyetinde değiliz. Sana bir soru sormak istiyorum. Buradan birkaç gün önce bir kadın alan bir Amerikalı-

yı arıyoruz. Birlikte gittiklerini sanıyoruz. Kadının kim olduğunu öğrenmek istiyoruz. Bize yardım edebilir misin?" Bellini Robert'in resmini gösterdi.

Onlar konuşurken birkaç kadın daha gelmişti yanlarına. "Sana ben yardım edemem," dedi. "Ama yardım edecek birini biliyorum."

Bellini başını salladı. "Aferin sana. Kimmiş bu?"

Maria karşıdaki bir dükkanın vitrinini gösterdi. Camın üstünde "Falcı - El Falına Bakılır" yazıyordu. "Bayan Lucia sana yardım eder."

Kızlar arkadaşlarını takdir ederek güldüler.

Yüzbaşı Bellini, "Şakayı seviyorsun demek?" diye baktı yüzlerine. "Eh, çok seveceğinize emin olduğum küçük bir şaka yapacağız öyleyse. Bu iki bay Amerikalıyla giden kızın adını öğrenmek istiyorlar. Eğer kim olduğunu bilmiyorsanız arkadaşlarınıza sorun, öğrenince de beni arayın."

"Neden?" diye biri meydan okurcasına atıldı.

"Yakında öğrenirsiniz."

Romalı orospular bir saat sonra kuşatmaya alındıklarını fark ettiler. Devriye arabaları kenti dolaşıyor, sokaklarda çalışan kadınlarla araçlarını topluyordu. Her yandan protesto çığlıkları yükseliyordu.

"Bunu bana yapamazsınız... Polise korunmak için para veriyorum ben..."

"Beş yıldır burada çalışırım..."

"Sana ve arkadaşlarına bedava verdiğimi unuttun galiba?"

"Sana ne diye para ödüyorum..."

Ertesi gün sokaklar boşalmış, cezaevleri dolmuştu.

Cesar ve Albay Johnson Yüzbaşı Bellini'nin odasındaydılar. "Onları daha fazla tutamayız," dedi Bellini. "Ayrıca bu durum turizm açısından da çok kötüdür."

Çok yakında biri konuşacaktır," dedi Johnson. "Sen bas-kıya devam et."

O öğleden sonra Bellini 'nin sekreteri, "Bay Lorenzo adında biri sizi görmek istiyor," dedi.

"Gelsin bakalım."

Bay Lorenzo'nun üstünde çok pahalı bir elbise ve üç parmağında elmas yüzük vardı. Bay Lorenzo bir pezevenkti.

"Ne istemiştiniz?" diye sordu Bellini.

"Asıl sizin istediğiniz önemli, beyler. Arkadaşlarım bana bir Amerikalıyla kent dışına giden bir kadın aradığınızı söylediler. Polisle işbirliği yapmaya her zaman hazır olduğumuzdan kadının adını söylemeye geldim."

"Söyle bakalım," dedi Albay Johnson.

Lorenzo onu duymazlıktan geldi. "Hiç kuşkusuz siz de buna karşılık meslektaşlarımı ve onların arkadaşlarını serbest bırakırsınız artık."

"Biz senin orospularınla ilgilenmiyoruz," dedi Cesar. "Senden sadece kadının adını istiyoruz."

"İşte bunu duyduğuma çok memnun oldum, efendim. Mantıklı insanlarla iş yapmak her zaman büyük bir zevktir. Ben..."

"Adını söyle, Lorenzo."

"Elbette. Adı Pier Valli. Amerikalı onunla L'Incrocio Oteli'nde bir gece geçirdi, ertesi sabah da gittiler. Kendisi benim kızlarımdan değildir. Söylemek gerekirse..."

Bellini telefonu açmıştı bile. "Bana Pier Valli dosyasını getirin! Çabuk!"

"Sizler bu iyiliği karşılıksız..."

Bellini başını kaldırıp adam baktı, sonra yine telefona döndü. "Puttana Operasyonu'nu da iptal edin."

Lorenzo sırtıttı. "Çok teşekkür ederim, efendim."

Pier Valli'nin dosyası beş dakika sonra Bellini'nin önündeydi. "On beş yaşında sokağa düşmüş. O zamandan bu yana on on beş kere tutuklanmış..."

"Nereliymiş?" diye Johnson sözünü kesti.

"Napoli." İki adam birbirlerine baktılar. "Orada annesi ile kardeşi var."

"Adreslerini bulabilir misin?"

"Çalışırım."

"Hemen işe koyul öyleyse."

KIRKBİRİNCİ BÖLÜM

NAPOLİ'NİN dış mahallelerine yaklaşıyorlardı. Daracık sokaklarda eski apartmanlar vardı, hemen hemen her pencereden çamaşır sarkıyor, binalar renkli bayraklarla donanmış beton dağları andırıyordu.

Pier, "Daha önce Napoli'ye gelmiş miydin?" diye sordu.

"Bir kere." Robert'in sesi çok gergindi. *Susan yanında karkedayıp duruyordu. Napoli'nin çok ahlaksız bir kent olduğunu düşünmüştüm. Sevgilim, biz de burada ahlaksız şeyler yapacak mıyız, ha?*

Yepyeni ahlaksızlıklar yaratacağız, demişti Robert de.

Pier erkeğe bakıyordu. "İyi misin?"

"Evet."

Via Toledo'ya gelince Pier, heyecanlı bir sesle, "Buradan sap," dedi.

Napoli'nin eski kesimi olan Spaccanapoli'ye yaklaşıyorlardı.

"Hemen ilerde," dedi Pier. "Sola sapıp Via Benedetto Croce'ye gir."

Robert sola saptı. Burada trafik çok yoğundu, klaksonlar insanın kulaklarını sağır edecek kadar çok çalınıyordu. Napoli'nin ne kadar gürültülü olduğunu unutmuştu. Sanki ölümsüzlükleri varmış gibi arabanın önünden koşan yayalara ve köpeklerle çarpmamak için arabayı yavaşlattı.

"Buradan sağa dön ve Piazza del Plebisico'ya gir." Trafik burada daha da berbatıttı.

"Dur!" diye bağırdı Pier.

Robert arabayı kaldırıma yanaştırdı. Bir dizi köhne dükkanın önünde durmuşlardı.

Robert çevresine bakındı. "Annen burada mı oturuyor?"

"Elbette, hayır," dedi Pier. Uzanıp klaksona bastı. Az sonra dükkanların birinden genç bir kadın çıktı. Pier arabadan indi, kadına doğru koştu. Kucaklaştılar.

"Seni çok iyi gördüm," dedi kadın. "İşlerin yolunda galiba!"

"Hem de nasıl." Pier bileğini uzattı. "Yeni bileziğime bak."

"Bunlar gerçek zümrüt mü?"

"Elbette.."

Kadın dükkandan içeri seslendi. "Anna! Çabuk gel! bak kim geldi!"

Robert gözlerine inanamadan seyrediyordu sahneyi. "Pier..."

"Bir dakika, sevgilim. Arkadaşlarıma bir merhaba diyorum."

Yarım dakika geçmeden beş altı kadın Pier'in çevresini almış bileziğine hayran hayran bakıyorlardı. Robert ise sinirden kendi kendini yemekteydi.

"Bana deli gibi aşık," dedi Pier. Robert'e döndü. "Öyle değil mi, hayatım?"

Robert kadını boğmak isterdi, ama yapacak bir şeyi yoktu. "Evet," dedi. "Artık gidebilir miyiz, Pier?"

"Bir dakika."

"Şimdi!" diye bağırdı Robert.

"Peki." Pier kadınlara döndü. "Artık gitmemiz gerek. Çok önemli bir randevumuz var. Hoşça kalın!"

Pier arabaya bindi, yola çıktılar.

"Eski arkadaşlarımdı," dedi Pier.

"Çok iyi. Annenin evi nerede?"

"Annem kentte oturmuyor ki!"

"Ne?"

"Annem yarım saat ötede küçük bir çiftlikte oturur."

Çiftlik Napoli'nin güney varoşlarında, yoldan biraz içerde olan eski bir taş binaydı.

"İşte!" dedi Pier. "Güzel, değil mi?"

"Evet." Robert evin kent merkezinden uzak olmasından memnundu. Kendisini aramak için buraya kimse gelmezdi. Pier haklıydı. Burada güvenlikteydi.

Kapıya birlikte yürüdüler. Daha evin önüne ancak varmışlardı ki, kapı açıldı, Pier'in annesi gülerek baktı kendilerine. Kızının yaşlı bir kopyasıydı sanki.

"Pier, yavrum! Seni çok özledim!"

"Ben de seni, anne. Sana telefonda getirdiğimi söylediğim arkadaşım bu işte."

Kadın hiç bozuntuya vermedi. "Öyle mi? Hoş geldiniz, Bay..."

"Jones," dedi Robert.

"İçeri buyrun."

Oturma odası tıklım tıklım mobilya ile dolu büyük ve rahat bir yerdi.

Yirmi yirmi iki yaşlarında bir genç girdi içeri. Kısa boylu ve esmerdi, yüzü asıktı. Üzerinde blucin pantolon ve ceket vardı. Ablasını görünce gözleri aydınlandı. "Pier!"

"Selam, Carlo." İki kardeş kucaklaştılar.

"Burada ne işin var?"

"Bir iki günlük ziyarete geldik." Pier Robert'e döndü.

"Kardeşim Carlo bu işte. Carlo, bu da Bay Jones."

"Merhaba, Carlo."

Carlo Robert'i gözleriyle tartıyordu. "Merhaba."

"Siz muhabbet kuşlarına, arkadaki yatakodasını vereceğim," dedi.

"Eğer fazla bir odanız varsa ben yalnız yatmayı yeğle-

rim," dedi Robert.

Sıkıntılı bir sessizlik çöktü ortaya. Üçü birden Robert'e bakıyorlardı.

Kadın Pier'e döndü. "Omossesuale?" diye sordu.

Pier omuzlarını silkti. *Bilmiyorum*. Ama erkeğin eşcinsel olmadığından emindi.

Kadın Robert'e baktı. "Nasıl isterseniz." Yine kızını kucakladı. "Seni gördüğüme ne kadar sevindim bilemezsin. Mutfağa gel. Bir kahve yapayım."

Mutfağa girince annesi, "Bunu nereden buldun?" diye sordu. "Çok zengin bir hali var. Hele o kolundaki bilezik. Bir servettir herhalde. Bu akşam bir ziyafet hazırlayacağım. Bütün komşuları çağırayım da senin..."

"Hayır, anne. Bunu yapmamalısın."

"Ama iyi talihinin haberini neden herkese duyurmaya-cak mışız ki? Dostlarımız çok sevineceklerdir."

"Anne, Bay Jones bir iki gün dinlenmek istiyor. Ne eğ-lence ne de komşu, tamam mı?" Kadın içini çekti. "Nasıl istersen öyle olsun."

Annemin keyfini kaçırmamak için onu evden uzakta ya-kalattırmalıyım.

Carlo da bileziği görmüştü. "Onlar gerçek zümrüt mü?" diye sordu Robert'e. "Ablama mı aldın onu?"

Çocukta Robert'in hoşuna gitmeyen bir şey vardı. "Ken-disine sor," dedi.

Pier ile kadın mutfaktan çıktılar. Kadın Robert'e baktı. "Pier ile yatmak istemediğinizden emin misiniz?"

Robert utanmıştı. "Teşekkür ederim, evet," dedi.

Pier, "Ben sana odanı göstereyim," dedi. Evin arka tara-fındaki büyük yatakodasına girdiler. Odanın tam ortasında çift kişilik bir yatak vardı.

"Robert, birlikte yatarsak annem ne düşünür diye mi korkuyorsun? O benim ne iş yaptığımı bilir."

"O değil. Aslında..." Bunu anlatmanın yolu yoktu. "Özür dilerim, ben..."

Pier'in sesi buz gibiydi. "Boş ver," dedi.

Pier kendini hakarete uğramış sanıyordu. İki keredir kendisiyle yatmayı reddetmişti. İyi ki onu polise ihbar ediyorum, diye düşündü. Ama yine de içinde küçücük bir suçluluk kıpırtısı yok değildi. Adam aslında iyi bir insandı. Ama elli bin dolar da paraydı.

Yemekte kadın konuşkandı, Pier, Robert ve Carlo ise konuşmuyorlardı.

Robert kaçış planını düşünüyordu. Yarın limana inip bir gemi ararım.

Pier ise yapacağı telefon konuşmasını düşünüyordu. Kentten telefon edeyim de polis buraya gelmesin.

Carlo ise ablasıyla eve getirdiğı bu yabancıya bakıyordu.

Yemek bitince iki kadın mutfağı geçtiler. Robert Carlo ile kaldı.

"Ablamın buraya getirdiğı ilk erkek sizsiniz," dedi Carlo. "Sizden çok hoşlanıyor olmalı."

"Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Öyle mi? Ona bakacak mısınız?"

"Bence senin ablan kendine bakacak güçte bir kadındır."

Carlo sırtıttı. "Biliyorum." Karşısında oturan bu iyi giyimli ve görüldüğü kadarıyla da zengin yabancı neden lükse bir otelde kalacağı yerde onların evine gelmişti? Bunun nedeni saklanmak ihtiyacında olmasıydı ancak. Böylece ortaya ilginç bir nokta çıkıyordu. Zengin bir adam birilerinden kaçıp saklanıyorsa, genellikle bu işten iyi para yapmak olasılığı vardı.

"Nerelisiniz?" diye sordu Carlo.

"Belli bir yerden değilim. Çok gezerim."

Carlo başını salladı. "Anladım." Pier'den bunun kim ol-

duğunu öğrenmeliyim. Biri onun için büyük paralar ödemeye hazır olmalı. Parayı Pier ile karıştırız.

"İşadamı mısınız?" diye sordu.

"Emekliyim."

Bu adamı konuşturmak güç olmayacak," diye düşündü Carlo. Diavoli Rossi çetesinin reisi Lucca onu iki dakikada konuşturabilirdi.

"Bizimle ne kadar kalacaksınız?"

"Şimdiden bilemem." Oğlanın merakı Robert'in sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Pier ile annesi mutfaktan çıktılar.

"Biraz daha kahve ister miydiniz?" diye sordu kadın."

"Teşekkür ederim, istemem. Yemekleriniz çok lezzetliydi."

Kadın gülümsedi. "Bu bir şey değildi. Yarın size bir ziyafet hazırlayacağım."

"Çok iyi." Yarına kadar kendisi gitmiş olacaktı. Ayağa kalktı. "Sizce bir sakıncası yoksa, ben yatayım artık, çok yorgunum."

"Elbette," dedi kadın. "İyi geceler."

Yatakodasına doğru yürüyen Robert'in ardından baktılar.

Carlo sıırttı. "Seninle yatmaya tenezzül etmiyor, değil mi?"

Oğlanın istediği olmuş, Pier tam kalbinden yaralanmıştı. Robert eşcinsel olsaydı, aldırmayacaktı; ama onun Susan'la konuşmasını duymuştu ve böyle bir şeyin söz konusu olmadığını biliyordu. Ben ona dünyanın kaç buçak olduğunu gösteririm, diye düşündü.

Robert yattığı yerde bundan sonraki adımının ne olacağını düşünüyordu. Kredi kartındaki sinyal aygıtından kurtulma kendisine fazla bir zaman tanımazdı, ancak aslında ona güveniyor değildi. Kırmızı kamyonu çoktan yakalamış olma-

lılardı.. Arkasındaki insanlar acımasız ve kurnazdılar. Bu büyük örtme işinde devlet başkanları da var mıydı acaba? Yoksa bu bir örgüt içinde gizli bir örgüt müydü? Dünyanın gizli servisleri gizlice birleşmişler miydi? Robert düşündükçe devlet başkanlarının bu işle ilgili olmayacaklarına inanıyordu. Sonra birden aklına bir şey takıldı. Amiral Whittaker'in Deniz Kuvvetleri Haberalma Dairesi ONI'den emekliye ayrılması kendisine hep garip gelmişti. Ancak bir komplonun parçası olmayı reddettiği için emekli olmaya zorlanmış olabilirdi ve şimdi düşününce bu hiç de garip gelmiyordu. Amiralle bağlantı kurmalıyım, diye düşündü. Olup bitenlerin aslını öğrenebilecek tek kişiydi o. Yarın, diye düşündü. Yarın. Gözlerini kapattı ve uyudu.

Yatakodası kapısının gıcirtısıyla uyandı. Hemen doğruldu. Birisi yatağa yaklaşıyordu. Robert fırlamaya hazır olarak bekledi. Sonra Pier'in parfümünün kokusunu duydu, kadının yatağa girdi.

"Pier... Ne yapıyorsun?"

"Şşşt." Pier vücudunu erkeğin vücuduna yapıştırdı. Çıplaktı. "Yalnızlıktan sıkıldım," diye mırıldandı. Erkeğe biraz daha sokuldu.

"Kusura bakma, Pier, ama ben sana bir şey yapamam."

"Ya? O zaman ben sana bir şey yapayım." Sesi yumuşacıktı.

"İşe yaramaz. Yapamazsın." Robert büyük bir düşkürlüğü içindeydi. Hem kendisini hem de kadını olmayacak bir şeyin utancından korumak istiyordu.

"Benden hoşlanmıyor musun, Robert? Vücudum sence güzel değil mi?"

Robert kadının vücudunun sıcaklığını hissediyordu.

Parmakları göğsünü okşayarak aşağı doğru kayıyordu.

İnsanı küçük düşüren o iş tekrarlanmadan onu durdur-

malıydı. "Pier, sevişemem ben. Bir kadınla birlikte olmaya-
lı..."

"Senin bir şey yapman gerekmez, Robert. Ben sadece bi-
raz oynamak istiyorum. Oynanmaktan hoşlanmaz mısın
sen?"

Robert hiçbir şey hissetmiyordu. Lanet olsun, Susan!
Susan Robert'ten sadece kendisini değil, erkekliğinin de bir
kısımını alıp götürmüştü.

Pier vücudunun aşağısına doğru kayıyordu şimdi.
"Dön," dedi.

"Bir yararı yok, Pier. Ben..."

Kadın kendisini yüzüstü çevirdi. Robert iktidarsızlığı
için Susan'a lanetler yağdırıyordu. Pier'in dilini sırtında his-
sediyordu. Parmakları derisi üstünde tüy kadar hafifti.

"Pier..."

"Şşşt."

Kadının dili sıcak ve yumuşacıktı, memelerini hissediy-
yordu. Nabızı daha hızlı atmaya başladı. Evet, diye düşündü.
Evet! Evet! Erkekliği kabarmış, kaya kadar sertleşmişti. Da-
ha fazla dayanamayınca kadını yakalayıp altına aldı.

Pier erkekliğini hissedince, "Tanrım, ne kadar da büyük-
sün," dedi. "Seni içimde hissetmek istiyorum, çabuk!"

Robert bir an sonra kadının içindeydi ve sanki yeniden
doğmuş gibiydi. Pier usta ve çılgındı, Robert onun kadife yu-
muşaklığının karanlık mağarasında zevkten kendinden geç-
ti. O gece üç kere seviştiler. Ve sonunda uyudular.

Robert sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uyandı. Pier'i kolları arasında sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Pier hınzırca güldü. "Nasılsın?"

"Olağanüstüyüm." Gerçekten de öyleydi.

Pier erkeğe sokuldu. "Sen uyuşturucu kaçakçısı değilsin, değil mi?"

Çok masumca bir soruydu. "Hayır."

"Ama İnterpol seni arıyor."

Gerçeğe şimdi yaklaşmıştı. "Evet."

Kadının yüzü aydınlandı. "Anladım! Sen casussun!" Bir çocuk kadar heyecanlıydı.

Robert güldü. "Öyle mi dersin?"

"Kabul et," diye ısrar etti Pier. "Casussun, değil mi?"

"Evet. Casusum."

"Biliyordum!" Pier'in gözleri parladı. "Bana bir iki sır söyleyebilir misin?"

"Nasıl sırlar?"

"Casus sırları - ben casusluk kitapları okumaya bayılırım. Şifreler falan."

"Öyle mi?"

"Evet. Ama onlar hep uydurma hikayeler. Sen ise gerçeklerini biliyorsun, değil mi? Casusların kullandıkları işaretleme falan. Bana bir tanesini söyleyebilir misin?"

"Söylememem gerekir, ama sanırım bir tanesini söylememin fazla zararı olmaz." Ona inanacağı ne söyleyebilirim ki? "Perde numarası diye bir şey vardır."

Kadının gözleri irileşmişti. "Perde numarası mı?"

"Evet." Robert penceredeki perdeyi gösterdi. "İşler yolundaysa perdeyi açık bırakırsın. Bir aksilik varsa birini kapatırsın. Bu ajan dostlarına evden uzak durmaları gerektiğini gösterir."

Pier heyecanlanmıştı. "Ben kitaplarda bunu hiç okumamıştım."

"Okuyamazsın elbette. Çok gizlidir."

"Kimseye söylemem. Başka?"

Başka? Robert bir an düşündü. "Bir de telefon numarası vardır."

Pier biraz daha sokuldu erkeğe. "Onu da anlat, haydi."

"Diyelim ki, bir casus arkadaşın sana telefon edip işlerin yolunda gidip gitmediğini sormak istedi. Telefonu açıp Pier'i ister. İşler yolundaysa , 'Ben Pier,' dersin. Ama bir sorun varsa , 'Yanlış numara' dersin."

"Şahane!"

Beni eğitenler böyle saçmalar uydurduğumu duysalar kalpten ölürlerdİ.

"Başka bir şey söyler misin?"

Robert güldü. "Bugünlük bu kadar sır yeter."

"Peki." Pier vücudunu erkeğin vücuduna sürdü.

"Duş yapmak ister miydin?"

"Evet."

Sıcak suyun altında birbirlerini sabunladılar, Pier Robert'in bacaklarını açıp yıkamaya başladığında Robert yine kabarmıştı.

Düşün altında seviştiler.

Robert giyinirken Pier sabahlığını giyip, "Gidip bir kahvaltı hazırlayayım," dedi.

Carlo ablasını bekliyordu.

"Bana arkadaşından söz et biraz," dedi.

"Nesini anlatayım?"

"Onunla nerede karşılaştın?"

"Roma'da."

"O zümrüt bileziği alabilmek için çok zengin olmalı."

Pier omuzlarını silkti. "Benden hoşlanıyor."

"Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi Carlo. "Bence senin arkadaşın bir şeyden kaçıyor. Bunu gerekli yerlere bildirebilirsek işin ucunda büyük bir ödöl olabilir."

Pier kardeşine yaklaştı, gözleri alev alevdi. "Ondan uzak dur, Carlo."

"Demek kaçıyor."

"Bana bak, seni uyarıyorum, seni ilgilendirmeyen iş burnunu sokma." Ödülü kimseyle paylaşmak niyetinde değildi Pier.

"Demek hepsini sen istiyorsun, ablacığım."

"Hayır, Carlo, anlamıyorsun."

"Öyle mi dersin?"

"Sana gerçeği söyleyeceğim. Bay Jones karısından kaçıyor. Karısı onu bulması için bir detektif tutmuş. Hepsini bu işte."

Carlo gülümsedi. "Bunu neden daha önce söylemedin, peki? Büyük bir şey değilmiş o halde. Peki, unuttum gitti."

"Aferin," dedi Pier.

Onun gerçekten kim olduğunu öğrenmeliyim, diye düşündü Carlo

Janus telefonda konuşuyordu. "Bir haber var mı?"

"Albay Bellamy'nin Napoli'de olduğunu biliyoruz."

"Orada adamınız var mı?"

"Evet. Şu anda kendisini arıyorlar. Bir ipucu bulduk. Ailesi Napoli'de yaşayan bir orospuyla birlikte. Oraya gitmiş olabilirler."

"Beni gelişmelerden haberdar edin."

Napoli'de Belediye Mesken Bürosu Pier Valli'nin annesinin evini bulmaya çalışıyordu.

Napoli polisi ile bir düzine güvenlik ajanı kentte Robert'i aramaktaydılar.

Carlo Robert için planlar kuruyordu.

Pier Interpol'e bir telefon daha etmeye hazırlanıyordu.

KIRKİKİNCİ BÖLÜM

ROBERT elini uzatıp tutacakmış gibi hissediyordu havadaki tehlikeyi. Liman yük alıp yük boşaltan gemilerle bir arı kovanından farksızdı. Ancak şimdi ortaya bir başka unsur eklenmişti: polis arabaları rıhtım boyunca devriye geziyorlar, üniformalı polislerle detektif oldukları kesin sivil-ler tayfa ve liman işçilerini durdurup sorguya çekiyorlardı. Bu yoğun araştırma Robert'i çok şaşırtmıştı. İtalya'nın her büyük kentinde bu çapta bir arama tarama yapamayacaklarına göre Napoli'de olduğunu biliyorlardı herhalde. Robert arabadan inmedi bile. Hemen dönüp limanın dışına çıktı. Fransa'ya giden bir yük gemisine binme planı artık çok tehlikeliydi. Her nasılsa izini buraya kadar kovalamış olmalılardı. Elindeki seçenekleri bir kere daha gözden geçirdi.. Arabayla uzun yol yapmak tehlikeliydi. Kentin giriş çıkışlarını tutmuş olacaktı. Yani tren istasyonu ile havaalanı da tutulmuş demekti. Bir kıskaç arasındaydı.

Susan'ın teklifini düşündü. "Cebelitarık açıklarındayız. Dönüp seni istediğin yerden alırız. Bundan başka da kaçma şansın yoktur herhalde."

Susan'ı kendi yüzünden tehlikeye atmak istemiyordu, ama başka bir seçenek de düşünemiyordu. İçinde bulunduğu tuzaktan ancak böyle kurtulurdu. Kendisini özel bir yatta aramayacaklardı. Halcyon'a bir binebilsem, diye düşündü.- Beni Marsilya kıyılarında bırakırlar, ben de tek başıma çıkırım karaya. Böylece onları da tehlikeye atmış olmam.

Arabayı bir yan sokaktaki küçük bir lokantayı girdi. Beş dakika sonra yatla bağlantı kurulmuştu.

"Bayan Banks'ı istiyorum."

"Kim arıyor diyelim?"

Monte'nin yatta bile telefonları açacak uşağı vardı. "Eski bir dostu deyin."

Bir dakika sonra da Susan'ın sesi duyuldu. "Robert, sen misin?"

"Evet."

"Tutuklanmadın, değil mi?"

"Hayır. Susan..." Soruyu sormak güç geliyordu Robert'e. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

"Elbette. Ne zaman..."

"Bu gece Napoli'de olabilir misiniz?"

Susan duraksadı. "Bilmiyorum. Bir dakika bekle." Robert arka planda konuşmalar duydu. Susan, "Monte bir makine arızası olduğunu söylüyor, Napoli'ye iki gün içinde varabilirmişiz."

Lanet olsun! Orada geçireceği her gün yakalanma şansını arttıracaktı. "Peki. Çok iyi," dedi.

"Seni nasıl bulacağız?"

"Ben seni ararım."

"Robert, lütfen kendine dikkat et."

"Elimden geleni yapıyorum, inan bana."

"Sana bir şey yapmalarına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, Susan, bana bir şey yapamayacaklar." *Sana da.*

Susan telefonu kapatınca kocasına dönüp gülümsedi. "Tekneye geliyor," dedi.

Bir saat sonra Roma'da Francesco Cesar Albay Frank Johnson'a bir telsiz mesajı uzattı. Mesaj Halcyon'dan geliyordu ve imzasızdı:

**BELLAMY HALCYON'A GELİYOR. GELİŞMELE-
Rİ BİLDİRECEĞİM.**

Cesar, "Halcyon ile kıyı arasındaki konuşmaları izletiyorum," dedi. "Bellamy yata biner binmez yakalayacağız."

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARLO Valli düşündükçe büyük bir vurgun yapacağına daha çok inanıyordu. Pier'in herifin karısından kaçtığı hikayesi palavraydı. Bay Jones kaçıyor, ama karısından değil, polisten. Herhalde bir de ödül vardı başında. Belki de büyük bir ödül. Bu işi çok usturuplu idare etmeliydi. Carlo, konuyu Diavoli Rossi çetesinin reisi Mario Lucca ile konuşmaya karar verdi.

Carlo sabah erkenden Vespa marka motosikletine atlayıp Piazza Garibaldi'nin ardındaki Via Sorcella'ya gitti. Eski bir apartmanın önünde durup 'Lucca' yazılı zile bastı.

Bir dakika sonra yukardan bir ses duyuldu. "Kim o?"

"Carlo. Seninle konuşmam gerek, Mario."

"Sabahın bu saatinde iyi bir nedenin vardır umarım. Yukarı gel."

Zil otomatı çaldı, Carlo kapıyı açıp yukarı çıktı.

Marco çırılçıplak bir halde kapı önündeydi. Carlo yatağın içinde bir kız gördü.

"Sabah sabah ne istiyorsun bakalım?"

"Uyuyamadım, Mario. Çok heyecanlıyım. Büyük bir şey yakaladım galiba."

"Öyle mi? Gel içeri."

Carlo küçük ve darmadağınık daireye girdi. "Ablam dün gece eve bir herif getirdi."

"Ne olacakmış yani? Pier orospuluk yapıyor. Başka..."

"Ama bu herif zengin. Ve saklanıyor."

"Kimden saklanıyor?"

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim. Başına bir ödül konmuş olabilir."

"Neden ablana sormuyorsun?"

Carlo kaşlarını çatı. "Pier ödülün tümü kendisine kalsın istiyor. Ona aldığı zümrüt bileziği bir görseydin..."

"Bilezik mi? Kaç paralık bir şey?"

"Bu sabah götürüp satacağım. Kaça sattığımı sana bildiririm."

Lucca bir an düşündü. "Bak sana ne diyeceğim, Carlo. Neden ablanın arkadaşı ile konuşmuyoruz, ha? Onu alıp kulübe götürelim bu sabah." Kulüp Pascalano Quartiere Sanita mahallesinde boş bir depoydu ve ses geçirmez bir odası vardı.

Carlo gülümsedi. "Çok iyi. Ben onu oraya kolayca getiririm."

"Orada bekleyeceğiz," dedi Lucca. "Bir konuşalım bakalım. Umarım sesi güzeldir, çünkü bizim için ötmek zorunda kalacak."

Carlo eve döndüğünde Bay Jones'un gitmiş olduğunu görünce paniğe kapıldı.

"Arkadaşın nereye gitti?" diye sordu ablasına.

"Bir süre kente ineceğini söyledi. Geri gelecek. Neden sordun?"

"Hiç, merak ettim de."

Carlo annesiyle Pier'in yemek hazırlamak üzere mutfığa gitmelerinden yararlanarak Pier'in odasına girdi. Bir çekmecedeki çamaşırların altına saklanmış olan bileziği alıp cebine indirdi. İki kadın mutfaktan çıkarlarken o da sokağa çıkıyordu.

"Carlo, yemek yemeden mi çıkıyorsun?"

"Bir randevum var, anne. Hemen gitmeliyim."

Carlo motosikletine atlayıp Uartiere Spagnolo mahallesine gitti. Belki de bilezik sahtedir, diye düşünüyordu. Lucca'nın karşısında budala yerine konulmak istemem doğrusu.

Motosikletini küçük bir kuyumcunun önünde durdurdu. Dükkan sahibi Gambino yaşlı bir adamdı. Carlo'yu görünce "Bu sabah erkencisin, Carlo," dedi.

"Öyle."

"Bugün ne getirdin bakalım?"

Carlo bileziği tezgâhın üstüne bıraktı. "Bunu."

Gambino bileziği aldı. Birden gözleri irileşmişti. "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Zengin bir teyzemden miras kaldı. Değerli mi?"

"Olabilir."

"Benimle dalga geçme."

Gambino kırlmış gibi baktı gencin yüzüne. "Bugüne kadar seni hiç aldattım mı?"

"Her seferinde."

"Bak, Carlo, bu bilezik benim tek başıma altından kalkamayacağım kadar değerli."

Carlo'nun kalbi duracak gibi oldu. "Sahi mi?"

"Bir yere tezgahlayabilir miyim diye biraz araştırma yapmam gerekecek. Bu akşam sana bir telefon ederim."

"Tamam." Carlo bileziği alıp cebine indirdi. "Senden haber gelene kadar bu bende dursun öyleyse."

Carlo dükkandan çıkarken havalarda uçuyordu. Haklıydı işte! Herif hem zengindi, hem de hıyarın biri. Bir orospuya kim bu kadar pahalı bir armağan verirdi?

Gambino Carlo'nun dükkandan çıkışına bakarken, bu serseriler neye bulaştılar böyle, diye düşündü. Tezgâhın altından bütün rehincilere gönderilen bülteni çıkardı. Az önce gördüğü bileziğin orada resmi vardı; ancak görüldüğü takdirde polise bildirilmesi yerine 'Derhal SIFAR'a bildirilecek' diye özel bir not vardı yan tarafında. Sıradan bir polis bülteni olsaydı Gambino'nun umurunda bile değildi; ama SIFAR'a bulaşmanın doğru olmadığını da çok iyi bilirdi. Bilezikten edeceği kârı kaybettiğine üzülüyordu, ama başını da bile bile ipe geçirecek değildi. İstemeye istemeye telefonu açıp bültendeki numarayı çevirdi.

KIRKDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KORKU mevsimiydi, öldürücü gölgeler mevsimiydi. Robert yıllar önce bir görevle Borneo'ya gönderilmiş ve bir hainin ardından balta girmemiş ormanlara dalmıştı. Orada ekim ayı geleneksel kelle avcılığı mevsimiydi, yerliler kanları için kendilerini öldüren bir ruh olan Balli Salang'ın korkusuyla yaşarlardı. Bu bir cinayet mevsimiydi ve şimdi de Napoli Robert için Borneo'nun ormanlarından farksız oluvermişti. Havada ölüm vardı. Kendisini oraya kadar nasıl izlemişlerdi? Pier. Evet, Pier'i izleyerek bulmuş olmalıydı. Eve dönüp onu uyarmalıyım, diye düşündü. Ama önce buradan çıkmanın bir yolunu bulayım da.

Otoyolun başladığı yere doğru sürdü arabayı. Ancak otoyola çıkmaya beş yüz metre kala polisin girişi kesmiş olduğunu gördü. Dönüp yeniden kente girdi.

Robert arabayı çok yavaş sürüyor ve kendisini kovalayanlar gibi düşünmeye zorluyordu. Onların yerinde olsaydı İtalya'dan bütün çıkış yollarını tutardı. Ülkeden ayrılan her gemi titizlikle aranırdı. Birden aklında bir plan oluştu. İtalya'dan ayrılmayan gemileri aramak için bir nedenleri yoktu. Bir fırsat, diye düşündü. Yeniden limana döndü.

Kuyumcu dükkanının kapısı üstündeki küçük çingirak çalınca Gambino başını kaldırdı. Koyu renk elbiseli iki adam içeri giriyorlardı. Müşteri değillerdi.

"Buyrun."

"Bay Gambino siz misiniz?"

Gambino takma dişlerini gösterdi. "Evet."

"Zümrütlü bir bilezik için telefon ettiniz."

SIFAR. Gambino onları bekliyordu. Ama bu kez kendisi de onlardan yanaydı. "Evet. Yurdunu seven bir insan olarak görevim..."

"Palavrayı kes. Bileziği kim getirdi?"

"Carlo adında bir delikanlı."

"Bileziği bıraktı mı?"

"Hayır."

"Carlo'nun soyadı ne?"

Gambino omuzunu kaldırdı. "Soyadını bilmiyorum. Diavoli Rossi çetesindendir. Yerel çetelerimizden biri. Reisle-ri Lucca'dır."

"Bu Lucca'yı nerede bulacağımızı biliyor musun?"

Gambino duraksadı. Lucca konuştuğunu öğrenirse dilini keserdi. Ama bu adamların istediğini söylemezse, kafasını yararlardı. "Piazza Garibaldi arkasında Via Sorcella'da oturur," dedi.

"Teşekkür ederiz, Bay Gambino. Bize çok yardımcı oldunuz."

"Ben sizinle işbirliği yapmaktan..."

Adamlar dükkandan çıkmışlardı bile.

İki adam kapıyı itip girdiklerinde Lucca sevgilisiyle yataktaydı. Lucca hemen yataktan fırladı. "Ne oluyor? Kimsiniz siz?"

Adamlardan biri kimliğini gösterdi.

SIFAR! Lucca yutkundu. "Hey, ben bir şey yapmadım. Yasalara uyan..."

"Biliyoruz, Lucca. Biz seni aramıyoruz. Carlo adında birini arıyoruz."

Carlo. Demek o lanet bilezik yüzünden... Carlo başına nasıl bir bela sarmıştı? SIFAR çalıntı mücevherat için adam göndermezdi.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyabilirim."

"Emin değilsen merkezde hatırlamana yardımcı oluruz."

"Durun! Şimdi hatırladım. Carlo Valli'yi arıyor olmalısı-

nız? Ne yapmış ki?"

"Onunla konuşmak istiyoruz. Nerede oturuyor?"

Diavoli Rossi çetesinin bütün üyeleri sadakat yemini etmişlerdi. Bir arkadaşlarını ele vermek yerine ölümü seçeceklerdi. Diavoli Rossi'yi böylesine önemli yapan da buydu. Birbirlerine bağlıydılar.

"Merkeze gelmek istiyor musun?"

"Neden?" Lucca omuzlarını silkti. Adamlara Carlo'nun adresini verdi.

Pier yarım saat sonra kapıyı açınca karşısında iki yabancı gördü.

"Bayan Valli?"

"Evet."

"İçeri girebilir miyiz?"

Pier hayır demek isterdi ama buna cesaret edemedi. "Siz kimsiniz?"

Adamlardan biri kimliğini çıkartıp gösterdi SIFAR. Bunlar Pier'in anlaşma yaptığı insanlar değildi. Pier ödülünün elinden alınacağından korktu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Bir iki soru soracağız."

"Sorun bakalım. Benim saklayacak bir şeyim yok." Tanrıya şükürler olsun ki, Robert dışarda. Bunlarla hâlâ pazarlık edebilirim.

"Dün arabayla Roma'dan ayrıldınız."

"Evet. Bu suç mu? Fazla hız mı yaptım?"

Adam gülümsedi. Ama bu bile yüzündeki ifadeyi değiştirmemişti. "Yanınızda bir arkadaşınız vardı?"

"Evet."

"Kimdi o, hanımefendi?"

Pier omuzlarını silkti. "Yolda otostop yapan biri. Napoli'ye kadar gelmek istiyordu."

İkinci adam, "Şimdi yanınızda mı?" diye sordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Kente varınca indi gitti."

"Otostopçunun adı Robert Bellamy miydi?"

Pier düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı. "Bellamy mi? Bilmiyorum. Bana adını söylemedi."

"Biz söylediğini tahmin ediyoruz. Sizi Tor di Ounto'da buldu, geceyi L'Incrocio Otelinde geçirdiniz, ertesi sabah birlikte bir zümrüt bilezik aldınız. Sizi uçak ve tren biletleriyle otellere yer ayıtmaya gönderdi, ve sonra bir araba kirala-yıp birlikte Napoli'ye geldiniz, değil mi?"

Her şeyi biliyor bunlar. Pier başını salladı. Gözleri dolmuştu.

"Arkadaşınız buraya dönecek mi, yoksa Napoli'den çıktı mı?"

Pier hangi yanıtın daha doğru olduğunu düşünmeye çalışarak duraksadı. Onlara Robert'in kenti terk ettiğini söylersen, nasıl olsa kendisine inanmayacaklardı. Orada bekleyeceklerdi ve Robert gelince de, onu suç ortağı olarak tutuklayacaklardı. En iyisinin doğruyu söylemek olacağına karar verdi. "Gelecek," dedi.

"Yakında mı?"

"Bilemem."

"Eh, biz rahatımıza bakalım öyleyse. Eve bir göz atmamızın sakıncası yok, değil mi?" Ceketlerini açıp tabancalarını gösterdiler.

"Hayır."

İki adam evi aramaya başladılar.

Pier'in annesi mutfaktan çıktı. "Kim bu adamlar?"

"Bay Jones'un arkadaşları, anne. Onu görmeye gelmişler."

Kadın gülümsedi. "İyi bir adam Bay Jones. Yemek ister miydiniz?"

"Elbette, anne," dedi adamlardan biri. "Ne yemeğin var bakalım."

Pier'in kafası karmakarışık. Yine İnterpol'ü arayayım, diye düşündü. Elli bin dolar ödeyeceklerini söylemişlerdi. Bu arada kendisini ele verme hazırlığını tamamlayana kadar Robert'i evden uzak tutmalıydı. Ama nasıl? Birden o sabahki konuşmalarını hatırladı. "İşler aksi gitmişse perdelerden sadece birini kapatırsın... birini uyarmak için... İki adam yemek odasında oturmuşlar yemek yiyorlardı."

"Burası çok aydınlık," dedi Pier. Oturma odasına gidip perdelerden birini kapattı. Sonra masaya döndü. Umarım Robert bunun bir uyarı olduğunu anlar, diye düşündü.

Robert kaçış planını düşünerek arabayla eve dönüyordu. Kusursuz değil, ama bana biraz zaman kazandırabilir, dedi kendi kendine. Eve yaklaşıyordu. Arabayı yavaşlatıp çevresine bakındı. Her şey yolunda görünüyordu. Pier'i kaçması için uyardıktan sonra gidecekti oradan. Tam evin önüne park edecekken garip bir şey gördü. Perdelerden biri kapalı, diğerleri açıktı. Bir rastlantı olmalıydı. Ama yine de... Kafasının içinde alarm zilleri çalıyordu. Pier oyunu ciddiye almış olabilir miydi? Bu bir uyarı mıydı? Robert gaza basıp yoluna devam etti. Ne kadar uzak bir olasılık olsa da, tehlikeyi göze alamazdı. Bir mil ötedeki bir bara girdi telefon etmek için.

Telefon çaldığında hepsi masa başındaydılar. Adamlar birden kaskatı kesildiler. Biri kalkmak için davrandı.

"Bellamy buraya telefon eder mi?"

Pier adama küçümseyerek baktı. "Etmez elbette. Neden etsin ki?" Kalkıp telefonu açtı. "Alo?"

"Pier, sen misin? Perdeyi gördüm ve..."

Pier her şeyin yolunda olduğunu söylerse Robert eve gelecekti. Adamlar onu tutuklayacaklar, kendisi de ödülünü is-

teyecekti. Ama yalnızca tutuklayacaklar mıydı acaba? Robert'in, polise vur emri verdiler dediğini duyar gibiydi.

Masadaki adamlar kendisine bakıyorlardı. Elli bin dolarla o kadar çok şey yapıldı ki. Elbiseler, yolculuklar, Roma'da küçük bir daire... Ve Robert ölmüş olacaktı. Ayrıca, polisten de nefret ederdi. "Yanlışı numara," dedi telefona.

Robert telefonun kapandığını duyunca donup kaldı. Kadının anlattığı palavralara inanmıştı ve böylece de hayatını kurtarmıştı.

Robert arabaya atlayıp limana döndü. Ama bu kere İtalya'dan çıkan yolcu ve yük gemilerinin kalktığı tarafa değil de, üzerinde "Kapri ve İschia" yazan küçük bir barakanın olduğu tarafa gitti. Arabayı kolaylıkla görülebilecek bir yere park edip gişeye yaklaştı.

"İschia'ya deniz otobüsü kaçta?" diye sordu.

"Yarım saat sonra."

"Ya Kapri'ye?"

"Beş dakika."

"Bana Kapri'ye bir gidiş verin lütfen."

"Si signore."

Robert yüksek sesle, "Bu 'si signore' palavrası da ne oluyor?" diye söylendi. "Neden herkes gibi İngilizce konuşmuyorsunuz sanki?"

Adamın şaşkınlıktan gözleri irileşti.

"Hepiniz aynıyınız! Budala herifler!" Robert adamın önüne paraları attı, biletini alıp deniz otobüsüne doğru yürüdü.

Üç dakika sonra Kapri adasına doğru yola çıkmıştı. Tekne limandan çıkınca birden hızlanıp dalgalar üstünde yükseldi. Tekne çeşitli ülkelerden gelen turistlerle doluydu. Herkes kendi dilinde gülüp şakalaşıyordu. Robert'e dikkat eden bile yoktu. Robert küçük bara gidip, "Bana bir votka tonik ver," dedi.

"Hemen, efendim."

Robert barmenin içkiyi hazırlamasına baktı. "Buyrun, bayım."

Robert kadehten bir yudum aldı, sonra sertçe tezgâhın üstüne vurdu. "Buna içki mi diyorsunuz siz? Beygir çışinden farkı yok. Ne boktan adamlarsınız siz böyle!"

Çevresindekiler dönüp kendisine baktılar.

"Ama, beyefendi biz en iyi..."

"Bu palavraları bana yutturamazsın!" diye Robert barmenin sözünü kesti.

Çevreden bir İngiliz, "Burada kadınlar var," dedi. "Sözlerine dikkat et."

"Sözümde dikkat edecek bir şey yok benim!" diye bağırdı Robert. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Albay Robert Bellamy benim adım. Bu da tekne mi sanıyorsunuz. Salaspuordan başka bir şey değil."

Robert kalabalığı yararak gidip önde oturdu. Diğer yolcuların kendisine baktıklarını hissediyordu. Kalbi gümleyerek atıyordu ama oyun daha sona ermemiştir.

Deniz otobüsü Kapri'ye yanaşınca Robert doğruca kablolulu tren kapısındaki bilet gişesine gitti. Biletçi yaşlı bir adamdı. "Bir bilet!" diye bağırdı Robert. "Elini çabuk tut! Bütün günümü burada harcayamam. Hem sen bilet satamayacak kadar yaşlısın. Evinden hiç çıkmamalıydın. Karın herhalde bütün komşuları sıradan geçiriyordur."

Yaşlı adam itiraz etmek için doğruldu. Yolcular öfkeyle bakıyorlardı Robert'e. Robert biletini alıp kalabalık vagona girdi. Beni hatırlayacaklar, diye düşünüyordu. Kimsenin görmezlikten gelemeyeceği bir iz bırakıyordu ardında.

Dağ treni durunca kalabalığı yararak çıktı ve doğruca Quisisana Oteli'ne gitti.

Resepsiyon memuruna, "Bir oda istiyorum," dedi.

"Özür dilerim ama doluyuz. Size..."

Robert adama altmış bin liret verdi. "Nasıl bir oda olursa olsun."

"O zaman sanırım bir yer bulabiliriz, efendim. Şuraya adınızı yazar mısınız lütfen?"

Robert adını yazıp imzaladı: Albay Robert Bellamy.

"Bizde ne kadar kalacaksınız, Albay Bellamy?"

"Bir hafta."

"Çok iyi. Pasaportunuzu verebilir miydiniz?"

"Çantamda, birkaç dakikaya kadar gelir."

"Size odanızı göstereyim."

"Şimdi istemem. Dışarda bir iki dakikalık bir işim var. Hemen dönerim."

Robert dışarı çıktı. Anılar soğuk bir rüzgar gibi çarpmıştı yüzüne. Buralarda Susan'la dolaşmış, daracık sokakları keşfetmişlerdi. Büyülü günlerdi onlar. Grotta Azzurra'yı ziyaret etmişler, Piazza Umberto'da sabah kahvesi içmişlerdi. Sonra Anacapri'ye çıkmışlar, eşek sırtında Tiberius'un villası Villa Jovis'e gitmişler, Marina Piccola'nın zümrüt sularında yüzmüşlerdi. Sonra tepeye çıkıp Barbarossa lokantasında yemek yemişler, ardında Anacapri'nin küçük kilisesine gidip Tanrı'ya bu nimetleri için şükretmişlerdi. Robert o zaman tılsımın Kapri olduğunu sanmıştı. Ama yanılıyordu. Tılsım Susan'dı ve sihirbaz sahneden çekilmişti.

Robert Piazza Umberto'daki dağ treni istasyonuna döndü, diğer yolcuların arasına karışarak sessizce aşağı indi. Aşağıda bilet satıcısına görünmemeye çalışarak iskeleye gitti. Ağır bir İspanyol aksanıyla, "Aue hora sole el barco a Ischia?" diye sordu.

"Sole en treinta minutos."

"Gracias." Robert Ischia'ya bilet aldı.

Sonra rıhtımdaki bir barın arkalarında bir masaya oturup bir içki ısmarladı. Arabayı artık bulmuş olmaları gerekirdi, kapın giderek daralıyordu. Kafasının içinde Avrupa hari-

tasını yaydı. Yapacağın en mantıklı şey İngiltere'ye gidip oradan Amerika'ya geçmeye çalışmaktı. Fransa'ya gitmesinin bir anlamı yoktu. Öyleyse Fransa'ya gideceğim, diye düşündü. Kalabalık bir liman kentinden hareket etmek gerek. Civitavecchia'dan. Halcyon.

Barın arkasındaki telefonu açtıktan on dakika sonra Susan karşısındaydı.

"Senden haber bekliyorduk." *Bekliyorduk. Biz.* Bu ilginçti işte. "Motor arızası giderildi. Sabaha Napoli'de olabiliriz. Seni nereden alalım?"

Halcyon'un oraya gelmesi çok tehlikeli olurdu. "Palindrom'u hatırladın mı? Balayımızda oraya gitmiştik."

"Neyi hatırladım mı?"

"Hani ben çok yorgun olduğum için özür dilemiştim."

Hattın öteki ucunda bir sessizlik oldu. Susan hafif bir sesle, "Hatırladım," dedi.

"Halcyon yarın oraya gelebilir mi?"

"Bir dakika."

Robert bekledi.

"Evet, orada olacağız," dedi Susan.

"Güzel." Robert duraksadı. O ana kadar ölen onca masumu düşündü. "Senden çok şey istiyorum," dedi. "Bana yardım ettiğini öğrenirlerse çok büyük bir tehlikeye atılmış olacaksın."

"Merak etme. Seni orada bulacağız. Kendine dikkat et."

"Teşekkür ederim."

Hat kesilmişti.

Susan Monte Banks'a döndü. "Geliyor," dedi.

SIFAR'ın Roma'daki merkezinin haberleşme odasında konuşmayı dinlemişlerdi. Telsizci, "Tekrar dinlemek isterse-niz, kayda aldık, efendim," dedi.

Albay Cesar Frank Johnson'a baktı.

"Evet. Nerede buluşacaklarını pek anlamadım. Palindrom gibi bir şey söyledi. İtalya'da bir yer mi burası?"

Albay Cesar başını salladı. "Hiç duymadım. Bir kontrol ederiz." Yardımcısına döndü. "Haritaya bak bakalım. Ve Halcyon'un konuşmalarını da izlemeye devam edin."

"Başüstüne, efendim."

Napoli yakınlarındaki çiftlikte telefon çaldı. Pier açmak için doğruldu.

"Dur," dedi adamlardan biri. Gidip telefonu açtı. "Alo?" Bir an dinledikten sonra telefonu fırlatıp arkadaşına döndü. "Kapri deniz otobüsüne binmiş. Yürü!"

Pier kapıdan koşarak çıkan adamlara baktı. Tanrı benim o kadar paranın sahibi olmamı istemedi, diye düşündü. Umarım kaçar ellerinden.

Robert kalabalığa karışıp İschia feribotuna bindi. Kimseyle gözgöze gelmemeye çalışıyordu. Yarım saat sonra tekne İschia'ya yanaşınca doğruca iskeledeki bilet gişesine gitti. Bir levhada Sorrento feribotunun on dakika sonra kalkacağı yazılıydı.

"Bir gidiş dönüş," dedi Robert.

On dakika sonra anakaradaki Sorrento'ya dönüşüyordu. Talihim varsa araştırmalarını Kapri üzerinde yoğunlaştırırlar, diye düşündü. Birazcık talihim varsa.

Sorrento pazarı çok kalabalıktı. Çevre köylerden çiftçiler taze sebze ve meyve getirmişlerdi. Sokak alıcı ve satıcılarla tıklım tıklımdı.

Robert bir kamyonu yükleyen kirli önlüklü iriyarı bir adama yaklaştı. Kusursuz bir Fransız aksanıyla, "Özür dilerim, Civitavecchia'ya gitmek istiyordum," dedi. "O tarafa gidiyor muydunuz acaba?"

"Hayır. Ben Salerno'ya gidiyorum." Adam az ilerde baş-

ka birini gösterdi. "Giuseppe size yardımcı olabilir."

"Teşekkür ederim."

Robert öteki kamyonu yaklaştı. "Acaba Civitavecchia'ya mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Olabilir."

"Size ücreti her neyse ödemeye hazırım."

"Ne kadar?"

Robert adama bir yüz bin lîre uzattı.

"Bu parayla Roma'ya uçak bileti alabilirdiniz."

Robert yanlış bir şey yaptığını anladı. Kuşkuyla çevresine bakındı. "Havaalanını gözetleyen bazı alacaklılarım var. Kamyonla gitmek istiyordum."

Adam başını salladı. "Aha, anladım şimdi. Peki, gir içeri bakalım. Hemen gidiyoruz."

Robert esnedi. "Çok yorgunum," dedi. "Arka tarafta uyumamın sizce bir sakıncası var mı?"

"Yol çok sarsar, ama keyfin bilir."

"Teşekkür ederim."

Kamyonun arkası boş kutu ve sandıklarla doluydu. Robert bindikten sonra Giuseppe arka kapağı kapattı. Robert birden gerçekten çok yorgun olduğunu fark etmişti. Bu kovalamaca kendisini yıpratmaya başlamıştı. Uyumayalı ne kadar oluyordu? Pier'i ve gece yanına gelip de kendisini yine tam bir erkek yapmasını düşündü. Onun iyi olduğunu umuyordu. Robert gözlerini kapattı ve uyudu.

Giuseppe ise yolcusunu düşünüyordu. Polisin bir Amerikalı aradığını duymuştu. Yolcusu her ne kadar Fransız aksanıyla konuşuyorsa da, Amerikalıya benziyordu. Bir Amerikalı gibi giyinmişti de. Bir araştırmak yararlı olurdu. Belki de işin ucunda bir ödül vardı.

Kamyon bir saat sonra bir benzin istasyonunda durdu. Giuseppe, "Depoyu doldur," dedikten sonra kamyonun arkasına gidip baktı. Yolcusu uyuyordu.

Giuseppe lokantaya girip yerel polisi aradı.

KIRKBEŞİNCİ BÖLÜM

TELEFON Albay Cesar'a bağlanmıştı. Albay Giuseppe'ye, "Anlattığın bizim aradığımız adama benziyor," dedi. "Beni çok iyi dinle. Adam çok tehlikelidir, sakın aklından bir şey yapmaya kalkışma. Anladın mı?"

"Anladım, efendim."

"Şimdi neredesin?"

"Civitavecchia yolunda AGIP benzin istasyonundayım."

"Adam kamyonun arkasında mı şimdi?" "Evet." Giuseppe sinirlenmeye başlamıştı. Kendi işime baksaydım daha iyi olurdu, diye düşündü.

"Onu kuşkulandıracak bir şey yapma. Kamyonuna dön ve yoluna devam et. Bana plaka numaranı ver, kamyonunu tarif et."

Giuseppe denileni yaptı.

"Güzel. Sen her şeyi bize bırak artık. Şimdi yola düş bakalım."

Albay Cesar Johnson'a döndü. "Kıstırdık. Hemen yolu kestireceğim. Helikopterle yarım saatte orada oluruz."

"Gidelim haydi."

Giuseppe telefonu kapatıp terden yapış yapış olan ellerini gömleğine sildi. Silah atılmayacağını umarım, diye düşündü. Maria beni öldürür. Ama diğer yandan, ödül yüklüceyse... Kamyona binip Civitavecchia'ya doğru yola koyuldu.

Otuz beş dakika sonra bir helikopter sesi duyup başını kaldırdı. Polis helikopteriydi. Az ilerde de iki polis arabası yolu kesmişti. Arabaların ardında otomatik silahlı polisler görülüyordu. Helikopter yol kenarına kondu, Cesar ile Albay Johnson indiler.

Giuseppe polislere yaklaşıncam kamyonu yavaşlattı. Kontak kapatıp aşağı atladı. Polislere doğru koşarken, "Arkada!" diye bağırdı.

Kamyon durdu. Cesar, "Yaklaşın!" diye bağırdı.

Polisler silahlarını doğrultarak kamyona yaklaştılar.

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Albay Johnson. Kamyonun arkasına yürüdü. "Robert, çık dışarı!" diye bağırdı. "Yolun sonuna geldin artık."

Kamyondan karşılık gelmedi.

"Robert, beş saniye var!"

Sessizlik. Beklediler.

Cesar adamlarına dönüp başını salladı.

"Hayır!" diye bağırdı Albay Johnson. Ancak geç kalmıştı.

Polisler kamyonun arkasına ateşe başladılar. Otomatik silahların gürültüsü kulakları sağır ediyordu. Tahta parçaları havada uçuşmaya başladı. On saniye sonra ateş kestiler. Albay Frank Johnson kamyonun arkasına atlayıp sandıkları sağa sola fırlatarak bir yol açtı.

Sonra Cesar'a döndü. "Burada yok."

Roma'nın eski limanı olan Civitavecchia'nın büyük kale-si 1537'de Michelangelo tarafından çizilmişti. Roma ve Sardunya arasındaki deniz trafiği bu yoldan yapılırdı. Sabahın erken saati olmasına karşın liman çok kalabalıktı. Robert demiryolunun öte yanında küçük bir lokantaya girip kahvaltısı ısmarladı.

Halcyon kendisini randevu verdiği Elbe'de bekleyecekti. Susan'ın o günü hatırlaması çok iyi olmuştu.. Balaylarında orada üç gün üç gece odalarından çıkmadan sevişmişlerdi. Susan, "Biraz yüzmek istemez misin?" demişti.

Robert başını sallamıştı. "Hayır yerimdem bile kımldayamıyorum. 'Able was I, ere I saw Elba.' ⁽¹⁾ Susan gülmüş, yeniden sevişmişlerdi. Ve sağolsun, şimdi palindromu hatırlamıştı.

Şimdi bütün yapacağı kendisini Elbe'ye götürecek bir motor bulmaktı. Limana inince bir feribot iskelesi gördü. Birden gözleri parladı. Elbe'ye gitmenin en sağlam yolu buydu. Kalabalık içinde kaybolacaktı.

Robert feribot iskelesine doğru yürürken birden biraz ötede koyu renkli bir araba gördü. Plakası resmiydi. İçinde oturan iki kişi rıhtımı gözetliyorlardı. Robert dönüp aksi yönde yürümeye başladı.

Liman işçileri ve turistler arasında sivil detektifler hemen seçiliyordu. Robert'in kalbi kopacakmış gibi atmaya başladı. Kendisini buraya kadar nasıl izleyebilmişlerdi? Sonra ne olduğunu birden anladı. Tanrım! Kamyon sürücüsüne nereye gideceğimi söylemiştim! Budalalık bu! Çok yorgun olmalıyım.

Kamyonda uyumuş, ama kamyon durunca da uyanmıştı. Başını kaldırıp bakınca Giuseppe'nin benzin istasyonundan telefon etmekte olduğunu görmüştü. Robert hemen gizlice kamyonundan inmiş, Civitavecchia'ya giden başka bir kamyonun arkasına görünmeden atlamıştı.

Kendi ayağıyla tuzağa düşmüştü. Burada da arıyorlardı onu. Birkaç yüz metre ilerde de kaçışını sağlayacak olan bir sürü motor vardı.

Robert limana sırtını verip kente doğru yürümeye başladı. Önünden geçtiği bir binanın cephesinde kocaman, renkli bir ilan vardı. Panayıra Gelin! Herkese eğlence. Yiyecek! Oyun! Büyük yarış! Robert durup baktı.

Kaçış yolunu bulmuştu.

(1) "Elbe'yi görmeden önce iktidardaydım" Palindrom tersinden ve yüzünden aynı şekilde okunan bir sözcük ya da cümle demektir. Burada da ingilizcede aynı oyun yapılmıştır.

KIRKALTINCI BÖLÜM

Ondokuzuncu Gün
Civitavecchia, İtalya

KENTİN beş mil dışında olan panayır yerinde büyük bir kalana yayılmış olan renk renk büyük balon vardı. Yer işçileri balonları havayla doldururken balonlar da kamyonlara bağlıydılar. Balonları izlemek için beş altı araba da bir kenarda hazır bekliyorlardı. Her arabada iki kişi vardı.

Robert işin başında olduğunu tahmin ettiği bir adama yaklaştı. "Büyük yarışa az kaldı galiba?" dedi.

"Evet. Hiç balona binmiş miydiniz?"

"Hayır."

Como Gölü üzerindeyken balonları suya değecek kadar alçalmıştı. "Batacağız!" diye bağırmıştı Susan. Robert gül-müştü. "Batmayız, ınerak etme." Sarı balonun altı sulara de-ğiyordu. Robert kum torbalarından birini atmış, balon yine yükselmişti. Susan sevinçten gülererek sarılmıştı kendisine.

"Bir kere denemelisiniz," dedi adam. "Çok güzel bir spordur."

"Öyle mi? Peki yarış ne tarafa?"

"Yugoslavya'ya. Uygun bir rüzgâr var. Birkaç dakikaya kadar hareket edeceğiz. Sabah erken, rüzgar daha serinken uçmak daha elverişlidir."

"Ya?" dedi Robert. Yugoslavya'daki o yaz gününü hatırlamıştı. "Albayım, buradan gizlice çıkarmak istediğimiz dört kişi var. Havanın serinlemesini beklememiz gerek. Kışın dört kişiyi kaldıran bir balon yazın ancak iki kişi taşıyabilir."

Robert balonları havayla doldurma işinin bittiğini görü-

yordu. Şimdi gaz ocaklarını yakmışlar, balonun içindeki havayı ısıtıyorlardı. O ana kadar yere serili duran balonlar sepetleri doğrulana kadar havalanmışlardı.

"Şöyle bir bakabilir miyim?" diye sordu Robert.

"Buyrun. Kimseye engel olmayın da."

Robert propan gazıyla dolmakta olan sarılı kırmızılı bir balona baktı. Balonu tutan tek şey kamyonlardan birine bağlı olan bir ipti.

Balonda çalışan işçi birisiyle konuşmak için uzaklaşmıştı. Balonun yakınlarında kimse yoktu.

Robert balonun sepetine girdi. Aletlere, göstergelere, balonun içindeki havayı ölçer dereceye, yükseklik ölçere baktı. Her şey tamamdı. Robert ayakları dibindeki alet çantasından bir bıçak aldı. İpi kesti. Balon bir sonra yükselmeye başladı.

"Hey! Ne oluyor burada! Beni indirin!" diye bağırdı.

Az önce konuştuğu adam açık ağızla bakıyordu balonun arkasından. "Paniğe kapılma!" diye seslendi. "İçerde bir altimetre vardır. Kum torbalarını atarak üç yüz metrede kalmaya çalış. Seni Yugoslavya'da buluruz. Tamam mı?"

"Tamam."

Balon giderek yükseliyor ve kendisini doğuya sürükleyerek batıda olan Elbe'den uzaklaştırıyordu. Ancak Robert'in buna aldıracağı yoktu. Rüzgar değişik yüksekliklerde yön değiştirirdi. Öteki balonların hiçbiri havalanmamıştı. Robert arabalardan birini kendisini izlemek için hareket ettiğini gördü. Kum torbalarını atarak balonu dört yüz metreye kadar yükseltti.

Beş yüzüncü metrede rüzgâr zayıflamaya başladı. Balon sanki duruyor gibiydi. Robert biraz daha safra attı. Merdiven basamağı yöntemini kullanıyor, rüzgarın yönünü kontrol için değişik yüksekliklerde duruyordu.

Yedi yüz metreye çıkınca rüzgârın değiştiğini fark etti. Şimdi batıya doğru esiyordu.

Robert ta aşıağıda öteki balonların yükselmiş olduklarını gördü. Hepsi de Yugoslavya'ya doğru gidiyorlardı. Rüzgarın çok hafif fısıltısı dışında hiç ses yoktu.

"Ne kadar da sessiz, Robert. Buluta binmiş de uçuyor gibiyiz. Buradan hiç inmemek isterdim." Susan kendisini kucaklamıştı. "Hiç balonda sevişmiş miydin?" diye sormuştu. "Gel sevişelim, haydi."

Daha sonra da, "Herhalde balonda bizden başka sevişmiş başka kimse yoktur," demişti.

Robert şimdi Toskanya kıyılarına doğru uçuyordu. Altında bir daire oluşturan adaların en büyüğü Elbe'ydi.

Napolyon burada sürgündü, diye düşündü. Herhalde açık bir günde seçmişti sevgili Korsika'sını görebileceği bu yeri. Napolyon'un sürgündeyken bir tek düşüncesi vardı: Kaçmak ve Fransa'ya çıkmak. Benim de öyle. Ama Napolyon'u kurtaracak Susan ve Halcyon yoktu.

İlerde birden denizden bin metre yükselen Capanne Dağı belirmişti. Robert balonun üstündeki kapağı açıp sıcak havanın çıkmasını sağlayan kolu çekti. Balon alçalmaya başladı. Robert aşıağıda Elbe'nin yeşil ve pembe renklerini görüyordu. Yeşil ormanları, pembe de evlerinin inşa edildiği granitin rengiydi.

Balonu dağın eteğine kentin öteki yanına indirdi. Dikkati çekmek istemiyordu. İndiği yerin yakınında bir yol vardı. Oraya yürüyüp bir arabanın geçmesini bekledi.

"Beni kente kadar atabilir misiniz?" dedi arabanın sürücüsüne.

"Elbette. Atla bakalım."

Arabanın sürücüsü buruşuk yüzlü, belki de sekseninde bir ihtiyardı.

"Az önce bir balon gördüğüme yemin edebilirim," dedi adam. "Siz de gördünüz mü, bayım?"

"Hayır, görmedim," dedi Robert.

"Ziyarete mi geldiniz?"

"Geçerken uğradım. Roma'ya gidiyorum."

Adam başını salladı. "Ben de bir kere gitmiştim Roma'ya."

Yol boyunca bir daha konuşmadılar.

Elbe'nin başkenti ve tek kenti olan Portoferraio'ya varınca Robert arabadan indi.

"İyi günler," dedi sürücü.

Robert kentin ana caddesi Via Garibaldi'nin turistlerle dolu olduğunu gördü. Zaman sanki durmuş gibiydi. Değişen hiçbir şey yoktu. Sadece ben Susan'ı kaybettim ve dünyanın yarısı beni öldürmek hevesinde. Bunun dışında değişen hiçbir şey yok.

Bir mağazadan bir dürbün satın alıp rıhtıma indi, limanı rahatça görebileceği Stella Mariner lokantasının dışındaki bir masaya oturdu. Limanda ne kuşku çekecek arabalar, ne polis tekneleri ne de polis vardı. Onu hâlâ anakarada kısırdıklarını sanıyor olmalıydı. Artık Halcyon'a güvenle binebilirdi. Yapacağı tek şey gelmesini beklemek olacaktı.

Beyaz şarabını yudumlarken planını yeniden gözden geçirdi. Yat kendisini Marsilya dışında bırakacaktı. Robert de oradan Paris'e gidecekti. Paris'teki arkadaşı Li Po kendisine yardım ederdi.

Li Robert'in hayatını kurtarmıştı ve Çin inanışlarına göre artık Robert'ten o sorumluydu. Bu bir şeref sorunuydu onun için.

Li Po Çin Devlet Güvenlik Bakanlığı Guoija Anquanbau'dandı. Yıllar önce Robert Çin'den bir rejim muhalifini kaçırmaya çalışırken yakalanmıştı. Pekin'in en sağlam cezaevi olan Qincheng'e kapatılmıştı. Li Po daha önce kendisiyle çalışmış olan ikili bir ajandı. Robert'in oradan kaçmasını sağlamıştı.

Çin sınırında Robert, "Henüz yaşıyorken buradan kurtulmalısın Li," demişti. "Talihin sonsuza kadar sürmeyecek."

Li gülmüştü. "Ben dayanıklıyım." "

Li bir yıl sonra çalışmak üzere Çin'in Paris Büyükelçiliğine gönderilmişti.

Robert ilk adımı atma zamanı geldi, diye düşündü. Lokantadan çıkıp rıhtıma indi. Bir hız motorunun zarif gövdesini parlatan bir adamın yanına yürüdü. Teknenin V-8 351 beygirgüçlük bir Donzi motoru vardı.

"Güzel motor," dedi.

Adam başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bunu liman çevresinde bir tur yapmak için kiralayabilir miydiniz acaba?"

Adam elindeki işi bırakıp Robert'e baktı. "Olabilir. Motor kullanmasını bilir misiniz?"

"Evet. Benim de memlekette bir Donzi'm var."

Adam hoşlanmış gibi başını salladı. "Nerelisiniz?"

"Oregon'luyum."

"Saati dört yüz franktır."

Robert gülümsedi. "Tamam."

"Bir de depozito var elbette."

"Elbette."

"Hemen yola çıkabilirsiniz isterseniz."

"Önce yapacak bir iki işim var. Ben yarın sabah diye düşünmüştüm."

"Saat kaçta?"

"Ben size haber veririm," dedi Robert.

Adama bir miktar para verdi. "İşte depozitonun bir kısmı. Yarın görüşürüz."

Halcyon'un kıyıya yanaşmasını tehlikeli bulmuştu. Bir sürü formalitesi vardı. Liman reisi gelen her yatı ve limanda ne kadar kaldığını yazardı. Robert Halcyon'un kendisiyle bir ilgisi olduğunun bilinmesini istemiyordu. Onunla denizde buluşacaktı.

Albay Cesar ile Albay Johnson Fransız Denizcilik Bakanlığında, telsiz odasında idiler. "Halcyon'la başka bir ko-

nuşma yapılmadığından emin misiniz?"

"Evet, efendim. Son bildirdiğinden bu yana hiç konuşulmadı."

"Dinlemeye devam edin." Albay Cesar Albay Johnson'a dönüp gülümsedi. "Merak etmeyin, Albay Bellamy yata biner binmez haberimiz olacak."

"Ama ben onu yata binmeden yakalamak istiyorum."

Denizci santral memuru, "Albayım, İtalya haritasında Palindrom diye bir yer yok," dedi. "Ama biz sırrı çözdük sanırım."

"Neredeymiş?"

"Bir yer değil, bir sözcük, efendim."

"Ne?"

"Evet, efendim. Palindrom tersten de yüzden de okunduğu aynı olan bir cümle ya da kelimedir. Anastas mum sat-sana gibi. Bunu bilgisayarlarımızda aradık, efendim." Albaya uzun bir liste uzattı.

İki albay listeye baktılar. Cesar listeyi gözden geçirdikten sonra, "Pek bir yararı yok galiba," dedi.

"Olabilir, efendim. Bir şifre kullandıkları belli. En ünlü plandromlardan birini Napolyon'un söylediği rivayet edilir: Able was I, ere I saw Elba."

Albaylar birbirlerine baktılar.

"Elbe! Adada öyleyse!"

Yat önce ufukta sabahın ilk ışıkları altında giderek büyüyen bir nokta olarak belirdi. Robert dürbünü gözlerinden indirmeden onun Halcyon olduğuna inanana kadar baktı. Yanılmak pek olası değildi. Onun gibi yat pek az bulunurdu.

Robert motoru kiralamak için anlaştığı yere gitti.

"Günaydın"

Motor sahibi başını kaldırdı. "Günaydın, efendim. Denize açılmaya hazır mısınız?"

"Evet."

"Kaç saatlik istiyorsunuz?"

"En fazla iki saat."

Robert adama depozitonun geri kalanını verip motora geçti.

"Tekneme iyi bakın," dedi adam.

"Bakacağım, siz hiç kaygılanmayın."

İki dakika sonra motor Halcyon'a doğru hareket etmişti. Yata erişmek on dakika sürdü. Robert yaklaşırken Susan ile Monte'nin güvertede olduklarını gördü. Susan kendisine el salladı. Robert kadının yüzündeki kaygıyı ta uzaktan seçebiliyordu. Robert küçük motoru tekneye yanaştırıp tayfalarından birine bir ip attı.

"Motoru alalım mı?" diye sordu tayfa.

"Hayır, bırakın gitsin." Sahibi nasıl olsa bulurdu motorunu.

Robert merdivenden yatın tertemiz tik ağacından güvertesine çıktı. Susan yatı anlattığı zaman etkilenmişti, ama gözle görünce insan daha da etkilenmekten kendini alamıyordu. Halcyon seksen metre boyundaydı, çok lüks bir kamarası, konuklar için çift kişilik sekiz kamara ve on altı kişilik mürettebatı için ayrı kamaraları vardı. Teknede ayrıca

bir oturma salonu, bir yemek salonu, bir çalışma odası ve bir de yüzme havuzu bulunuyordu.

Yatın makine dairesinde iki adet iki yüz ellışer beygirlik Caterpillar dizel motoru vardı. Kıyıya çıkmak için de altı motoru vardı. İç dizaynını İtalya'da Luigi Sturchio yapmıştı. Yüzen bir saraydan farksızdı.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Susan.

Robert onda bir huzursuzluk hissetti. Aksayan bir şey vardı sanki. Yoksa kendisine mi öyle gelmişti?"

Ve kadın çok güzeldi, ama Robert nedense, düş kırıklığı içindeydi. Ne bekliyordum, yani diye düşündü. Solgun yüzlü ve sıkıntılı mı olacaktı?

Monte'ye döndü. "Bu davranışını çok takdir ettiğimi belirtmek isterim."

Monte omuzlarını silkti. "Yardım edebildiğime memnun oldum."

Adam bir melekti.

"Bundan sonrası için planın nedir?"

"Batıya Marsilya'ya doğru gitmenizi isteyeceğim. Kıyidan açıldı beni bırakırsınız..."

Kolalı beyaz üniformalı bir adam yaklaştı yanlarında. Elli yaşlarında, iri yapılı, düzgün sakallıydı.

"Seni Kaptan Simpson'la tanıştırayım," dedi Monte. "Bu da..." Yardım isteyerek Robert'e baktı.

"Smith. Tom Smith."

"Marsilya'ya doğru gideceğiz, kaptan," dedi Monte.

"Elbe'ye uğramayacak mıyız?"

"Hayır."

"Peki," dedi Kaptan Simpson. Şaşırmış gibiydi.

Robert gözleriyle ufku taradı. Ortalık tertemizdi.

"Aşağı inelim," dedi Monte.

Salona geçip oturduklarında Monte, "Bize bir açıklama borçlu değil misin?" diye sordu.

"Borçluyum elbette. Ama bu borcumu ödeyecek değilim. Bu konu hakkında ne kadar az şey bilerseniz sizin için o kadar iyi olur. Size sadece masum olduğumu söyleyebilirim. Politik bir işe karıştım. Çok şey bildiğim için beni öldürmek istiyorlar. Bulurlarsa öldürecekler."

Susan ile Monte birbirlerine baktılar.

"Benimle Halcyon arasında bir bağlantı kurmaları için hiçbir neden yok," diye Robert devam etti. "İnan bana, Monte, eğer kaçabilecek başka bir yol bulsaydım sizi bu işe karıştırmazdım."

Robert kendilerini bulduğu için ölen o kadar insanı düşündü. Susan'a bir şey olmasına katlanamazdı. "Bu tekneye bindiğimi kimseye söylemezseniz, sizin adınıza çok sevinirim," dedi.

"Elbette," dedi Monte.

Yat ağır ağır dönüp batı rotasına girdi.

Monte, "Bana izin verirsiniz, kaptana bir şey söylemem gerek," dedi.

Yemek de pek huzursuzdu. Ortada Robert'in anlamadığı ama neredeyse elle tutulabilecek bir gerilim vardı. Bu, kendi varlığından mıydı? Yoksa başka bir şey mi? İkisi arasında bir şey olabilir miydi? Buradan ne kadar çabuk ayrılırsam, o kadar iyi olacak, diye düşündü.

Salonda yemek üstüne birer içki içerlerken Kaptan Simpson içeri girdi.

"Marsilya'ya ne zaman varacağız?" diye sordu Robert.

"Hava böyle kaldığı takdirde yarın öğleden sonra, Bay Smith."

Kaptan Simpson'un tavırlarında da Robert'in huzurunu kaçırان bir şey vardı. Kaptan neredeyse kabalığa kaçacak kadar ters konuşuyordu. Ama işinde usta olmalı, diye düşün-

dü. Aksi halde Monte onu tutmazdı. Susan bu yatı hak etti. Her şeyin en iyisini hak eder o.

Saat on birde Monte saatine bakıp Susan'a, "Artık yat-sak iyi olur, sevgilim," dedi.

Susan Robert'e baktı. "Peki."

Üçü birden kalktılar.

"Kamaranda giyecek bir şeyler bulacaksın," dedi Monte. "Ölçülerimiz hemen hemen aynı."

"Teşekkür ederim."

"İyi geceler, Susan."

Robert orada durup sevdiği kadının rakibiyle yatmaya gitmesine baktı. Rakip mi? Kimi kandırıyorum ben? O galip, ben mağlubum.

Uyku yetişebileceğinin hemen ötesinde bir gölgeydi. Robert yattığı yerde duvarın öte yanında dünyada herkesten çok sevdiği kadının olduğunu düşünüyordu. Susan çırlıçıp-lak yatıyordu - hiç gecelik giymezdi. Monte o anda onunla sevişmekte miydi, yoksa Susan yalnız mıydı? O anda kendisini ve birlikte geçirdikleri o güzel günleri mi düşünüyordu? Herhalde onları düşünecek değildi. Eh, yakında onun yaşamından çıkacaktı. Onu belki de bir daha hiç görmeyecekti.

Gözlerini kapattığında şafak söküyordu.

SIFAR'ın haberleşme odasında radar Halcyon'u izlemekteydi. Albay Cesar Albay Johnson'a döndü. "Onu El-be'de kısıtıramadık, ama şimdi elimizde artık! Bir kruvazör beklemede. Halcyon'dan haber gelir gelmez tekneye çıkacağız."

Robert sabahın erken saatinde güverteye  km   sakini denizi seyrediyordu. Kaptan Simpson yanına geldi. "Günaydın. Hava böyle devam edecek gibi, Bay Smith."

"Evet."

"Saat   te Marsilya'da oluruz. Orada çok kalacak mıyız?"

"Bilemiyorum," dedi Robert.

"Peki, efendim."

Robert adamın arkasından baktı. Bu adamda bir şey vardı, ama ne?

Robert teknenin k  ına gidip ufku bir o yandan taradı. Hiçbir şey göremedi - şimdilik. Geçmişte güdüleri hayatını birkaç kere kurtarmı tı. Uzun zaman önce   renmi ti onlara güvenmeyi. Bir yerde bir aksilik vardı, buna emindi artık.

Ufku hemen berisinde İtalyan kruvazörü Stromboli Halcyon'u izlemekteydi.

Susan kahvaltıya geldiğinde rengi çok soluktu.

" yi uyudun mu, sevgilim?" diye sordu Monte.

"Uyudum."

Demek aynı kamarada değillerdi! Robert bunu duyunca ma tıksız bir sevince kapılmıştı. Oysa kendisi hep onunla yatardı. Onun o çıplak ve canlı vücudu kollarının arasında olurdu. Tanrım, ne olur bunları d   nmeyeyim artık.

Halcyon'un az ilersinde sancak tarafında Marsilya'dan bir balıkçı motoru taze balık yüküyle kente doğru gitmekteydi.

"Ögle yemeğine taze balık ister misin?" diye sordu Susan.

Her iki adam da başlarını salladılar.

Balıkçı motoruyla yanyanaydılar.

Kaptan Simpson yanından geçerken Robert, "Marsilya'ya kaçta varacağız?" diye sordu.

"İki saate kadar oradayız, Bay Smith. Marsilya çok ilginç bir limandır. Daha önce oraya gitmiş miydiniz?"

"Gerçekten çok ilginç bir limandır," dedi Robert.

SIFAR'ın haberleşme odasında iki albay Halcyon'dan gelen mesajı okuyorlardı. Mesaj tek sözcüktü: "Şimdi."

Albay Cesar, "Halcyon tam olarak nerede?" diye sordu.

"Marsilya'nın iki saat açığında ve limana doğru ilerliyorlar."

"Stromboli'ye hemen yata yanaşmasını bildirin."

Yarım saat sonra İtalyan kruvazörü Halcyon'a yaklaşmaktaydı. Susan ile Monte yatın arkasında kendilerine doğru yaklaşan savaş gemisine bakıyorlardı.

Kruvazörün hoparlöründen bir ses duyuldu. "Halcyon. Yavaşla. Yanınıza geliyoruz."

Susan ile Monte bakiştılar. Kaptan Simpson aceleyle yanlarına geldi.

"Bay Banks..."

"Duydum. Denileni yapın. Motorları durdurun."

"Başüstüne, efendim."

Bir dakika sonra motorlar susmuştu, yat durgun suyun ortasında kıpırtısız duruyordu. Susan ile kocası silahlı denizcilerin kruvazörün botuna binmelerine baktılar.

On dakika sonra on on beş denizci Halcyon'un merdiveninden güverteye çıkıyorlardı.

Başlarındaki binbaşı, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dile-

rim, Bay Banks," dedi. "İtalya hükümeti sizin bir yasa kaçağını sakladığınıza inanıyor. Tekneyi araştırmak için emir aldık."

Denizciler tekneye yayılırken Susan olduğu yerde kalıp arkalarından baktı.

"Sakın bir şey söyleme."

"Ama..."

"Tek kelime bile istemiyorum."

Güvertede konuşmadan beklediler aramanın sonucunu.

Yarım saat sonra denizciler yine güvertede toplanmışlardı.

Bir denizci, "Adam teknede değil, binbaşım," dedi.

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle eminiz, efendim. Teknede yolcu yok. Tayfaların da kimliklerini inceledik."

Binbaşı bir an ne yapacağını bilmeden durdu olduğu yerde. Amirleri büyük bir yanlışlık yapmışlardı.

Monte ile Susan'a döndü. "Çok özür dilerim, sizi boşuna rahatsız ettik. Hemen gidiyoruz."

"Binbaşı..."

"Efendim?"

"Aradığınız adam yarım saat önce balıkçı teknelerinden biriyle gitti. Onu bulmakta güçlük çekmeyeceksiniz."

Stromboli beş dakika sonra Marsilya'ya doğru yol almaya başladı. Binbaşı kendinden pek memnundu. Dünyanın bütün devletleri Albay Robert Bellamy'yi arıyorlardı ve onu bulan kendisi olmuştu. Bu işin ucunda bir terfi var diye düşündü.

Seyir subayı köprüden seslendi: "Komutanım, bir dakika buraya gelebilir misiniz?"

Balıkçı teknesini şimdiden bulmuşlar mıydı yoksa? Bin-

başı koşarak çıktı kaptan köşküne.

"Bakın, binbaşım."

Binbaşı önlerine bakınca birden boğulacak gibi oldu. İlerde ta ufka kadar Marsilya balıkçı filosu uzanıyordu önlerinde. Birbirlerinin eşi yüzlerce balıkçı motoru limana doğru yol almaktaydılar. Albay Bellamy'nin hangisinde olduğunu bilme olanağı yoktu.

KIRKYEDİNCİ BÖLÜM

ROBERT Marsilya'da loş bir ara sokakta park edilmiş bir Fiat arabayı çalmıştı. Arabanın kilitli olması bir sorun değildi. Spor arabanın tentesini kesip elini sokmuş, kilidi kaldırmıştı. Ondan sonra düz kontakla hareket etmek işten bile değildi. Robert beş dakika sonra Paris yolundaydı.

İlk işi Li Po'yu bulmak olacaktı. Paris varoşlarına varınca bir telefon kulübesi önünde durdu. Li'nin numarasını çevirince cevap verme makinesinde o tanıdık sesi duydu: "İyi günler. Evde olmadığım için özür dilerim. Ama telefonunuza yanıt vermeme tehlikesi yoktur. Lütfen dikkatle zil sesini bekleyin." Robert aralarındaki özel şifreye uygun olarak sözcükleri saydı. Anahtar sözcükler Özür...tehlike ve dikkatle idi.

Telefon dinleniyordu. Li Robert'in arayacağını bildiği için bu mesajla kendisini uyarıyordu. Onu bir önce bulmalıydı. Geçmişte kullandıkları başka bir şifreden yararlanacaktı.

Robert Le Matin gazetesi bürosuna doğru yürüdü. Kapıya bir blok kala yanından geçmekte olan bir oğlanı durdurdu.

"Elli frank kazanmak ister misin?"

Oğlan kuşkuyla baktı yüzüne. "Ne yapacağım?"

Robert bir kağıt parçasına bir şeyler yazıp elli frankla birlikte çocuğun eline sıkıştırdı.

"Bunu Le Matin'in küçük ilanlar servisine götüreceksin."

"Peki, yaparım," dedi çocuk.

Robert oğlanın gazeteden içeri girdiğini gördü. İlan yarınki sabah baskısına yetişirdi. Şöyle yazmıştı: "Tilly. Baban çok hasta. Sana ihtiyacı var. Lütfen onu yakında gör. Annen."

Şimdi beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Hepsinin uyarıldığını bildiği için otele gidemezdi. Paris, saatinin takırtıları işitilen bir bombaydı.

Robert kalabalık bir otobüs turuna katılıp arka tarafta sessizce oturdu. Sıra ile Louvre'u, Lüksemburg Bahçelerini, Napolyon'un mezarını ve diğer turistik yerleri gezdiler. Robert her yerde kalabalığın ortasında kalmayı başardı.

Yirmi ikinci Gün Paris, Fransa

Robert başka bir gruba karışıp Moulin Rouge'un geceyarısı gösterisine bilet aldı. Gösteri sabah ikide başladı. Robert oradan çıktıktan sonra Montmartre'da bardan bara girerek sabahı etti.

Sabah gazeteleri saat beşte sokaklara yayılırdı. Robert beşe beş kala bir gazetecinin önünde beklemeye başladı. Kırmızı bir kamyon geldi, bir oğlan kaldırımın üstüne bir bağ gazete fırlattı. Robert en üstteki gazeteyi alıp baktı. İlanı çıkmıştı. Şimdi beklemekten başka bir şey yapamazdı.

Robert öğle saatinde, bir duvarında özel mesajlar iliştilmiş bir tahta bulunan küçük tütüncüye girdi. İş arayanlar,

işçi arayanlar, kiralık daireler, oda arkadaşı arayan öğrenciler buraya birer kağıt ilâştirirlerdi. Kendi aradığı tahtanın tam ortasındaaydı: "Tilly seni acele görmek istiyor. Onu 50 41 26 45 numaradan ara."

Li Po telefonu ilk çalışında açtı. "Robert?"

"Evet, Li."

"Neler oluyor dostum?"

"Bunu bana senin söyleyeceğini umuyordum."

"Dostum, Fransa Cumhurbaşkanı'ndan daha çok ilgi çekiyorsun şu anda. Telgraf üstüne telgraf yağıyor. Ne yaptın böyle? Ama hayır, bunu sormadım. Her ne yaptıysan başın büyük dertte. Çin Büyükelçiliği'nin telefonunu dinliyorlar, benim ev telefonumu da, ayrıca evimi gözetliyorlar. Bana senin hakkında çok şey sordular."

"Li, bütün bunların ne demek...."

"Telefonda olmaz. Sung'un nerede oturduğunu hatırlıyor musun?"

Li'nin sevgilisi. "Evet."

"Yarım saat sonra orada buluşalım."

"Teşekkür ederim." Robert Li Po'nun onun için nasıl bir tehlikeye atıldığını farkındaydı. Kime yaklaşırsam ölüm getiriyorum, diye düşündü.

Rue Benouville'deki apartman Paris'in sakin bir semtindeydi. Robert binaya yaklaşırken gökyüzü kara bulutlarla dolmuş, uzaklardan gök gürültüsü homurtuları gelmeye başlamıştı. Robert zili çalınca kapıyı Li Po açtı.

"Çabuk içeri gel," dedi. Kapıyı Robert'in arkasından kapatıp kilitledi. Li son gördüğünden bu yana hiç değişmemişti. Uzun boyluydu, zayıftı ve yaşını göstermiyordu.

İki adam el sıkıştılar.

"Li, neler olup bittiğini biliyor musun?"

"Otur. Robert."

Robert oturdu.

Li bir an yüzüne baktı. "Kıyamet Günü Operasyonu diye bir şey duymuş muydun?"

Robert kaşlarını çattı. "Hayır. Uçan dairelerle bir ilgisi var mı?"

"Uçan dairelerle her türlü ilgisi var. Dünya bir felaketin eşiğinde, Robert."

Li Po kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. "Uzay yaratıkları dünyayı istila etmeye geliyorlar. Üç yıl önce buraya geldiler ve hükümet yetkilileriyle konuşup bütün sanayi kuruluşlarının nükleer santrallerini kapatmalarını ve fosil yakıtı kullanmayı durdurmalarını istediler."

Robert şaşkın şaşkın dinliyordu.

"Petrol, kimyasal madde, lastik ve plastik üretiminin durdurulmasını istediler. Bu bütün dünyada binlerce fabrikanın kapanması demekti. Otomobil ve çelik sanayii duracaktı. Dünya ekonomisi çökecekti."

"Peki, ama neden..."

"Evreni kirlettiğimizi söylüyorlardı. Bizim silah üretimine de son vermemizi ve savaşmaktan vazgeçmemizi istediler."

"Li.."

"On iki ülkeden bir grup insan bir araya geldiler. A.B.D'den, Japonya'dan, Rusya'dan, Çin'den ve daha başka ülkelerden en büyük sanayiciler... Janus kod adlı biri tüm dünya haberalma örgütlerini birleştirerek yaratıkları önlemek için Kıyamet Günü Operasyonu'nu başlattı." Robert'e döndü. "SDI'yi duymuş muydun?"

"Yıldız Savaşları. Sovyetlerin kütalararası roketlerini havada vurmayı amaçlayan uydu sistemi."

Li başını salladı. "Hayır. O bir maskelemeydi. SDI Ruslarla savaşmak için kurulmadı. Uçan Dairelere karşı koymak için yapıldı. Onları durdurmanın tek yolu bu."

Robert şaşkın şaşkın Li'nin anlattıklarını hazmetmeye çalışıyordu. "Yani bunun ardında devletler mi..."

"Her devlette bir grup diyelim. Kıyamet Günü Operasyonu özel olarak yürütülmektedir. Şimdi anladın mı?"

"Yani hükümetlerin böyle bir şeyden haberi..." Robert Li'ye baktı. "Li, bunları nereden öğrendin?"

"Çok basit, Robert. Grubun Çin üyesi benim." Li'nin elinde bir Beretta tabanca vardı.

Robert silaha baktı. "Li..!"

Li tetiği çekti. Tabancanın sesi o anda patlayan bir gök gürültüsü homurtusuna karıştı ve oda çakan bir şimşekle aydınlandı.

KIRKSEKİZİNCİ BÖLÜM

KADIN yağmurun ilk damlalarıyla uyandı. Yerinden kıpırdayamayacak kadar yorgun bir halde bir park sırasında yatıyordu. Son iki gündür tüm yaşam enerjisinin içinden akıp gittiğini hissediyordu. Bu gezegende öleceğim, diye düşündü. Bir daha uyanmamak üzere uyuduğuna emin olarak gözlerini kapattı. Tam o anda yağmur başladı. Kadın inanamıyordu. Başını göğe kaldırınca yüzünden aşağı süzülen soğuk damlaları hissetti. Yağmur giderek artıyordu. Taze ve saf su. Kadın ayağa kalktı, kollarını havaya kaldırarak suyun başından aşağı dökülmesine bıraktı kendisini. Gücü tazeleniyor, canı yerine geliyordu. Yağmur suyu vücudunu doldurdukça yorgunluğunun da akıp gittiğini hissediyordu. Her an biraz daha güçleniyordu. Hazırım, diye düşündü. Artık doğru düşünebiliyorum. Geri dönmek için bana kimin yardımcı olabileceğini biliyorum artık. Kadın cebinden küçük vericiyi çıkardı, gözlerini kapattı ve düşüncelerini tek noktada yoğunlaştırmaya koyuldu.

KIRKDOKUZUNCU BÖLÜM

ROBERT'İN hayatını kurtaran o şimşek oldu. Şimşegin çaktığı anda Li Po da tetiği çekmeye başlamıştı. Dışardaki parıltı bir an dikkatinin dağılmasına neden oldu. Robert kendini yana attığı için kurşun sağ omuzuna saplandı.

Li bir daha ateş etmek için tabancayı kaldırırken Robert sağdan bir tekme savurdu, tabanca Li'nin elinden uçtu. Li dönüp Robert'in yaralı omzuna bir tekme vurdu. Acı dayanılacak gibi değildi. Robert'in ceketi kan içinde kalmıştı. Ama bir bilek darbesi indirebildi. Şimdi ikisi de soluk soluğa birbirlerinin çevresinde dolanarak bir açık arıyorlardı. Zamandan bile eski öldürücü bir ayindeydiler sanki. Ve ikisi de içlerinden yalnızca birinin bu karşılaşmadan sağ çıkacağını biliyorlardı. Robert zayıflıyordu. Omzundaki ağrı giderek artmaktaydı, yere kan damladığını görüyordu.

Zaman Li Po'dan yanaydı. Bu işi bir an önce bitirmeliyim, diye düşündü Robert. Önden bir tekme indirdi, ancak Li kaçınacak yerde darbeyi yemeye razı olmuş ve böylece de Robert'e yaklaştığı için dirseğini yaralı omzuna indirebilmişti. Robert dengesini kaybederken Li atlayıp bir tekme daha savurdu. Sonra üstüne atlayıp yarasını yumruklamaya başladı. Robert yumruk yağmurunu önleyemeyecek kadar zayıftı. Gözleri kararmaya başlamıştı. Li'nin üzerine yaslandı, iki adam üstü cam bir masanın üstüne yuvarlandılar, cam kırıldı. Robert artık gücü tümüyle kesilmiş bir halde yerde kaldı. Her şey bitti artık, diye düşündü. Onlar kazandı.

Li'nin öldürücü son darbeyi indirmesini bekliyordu yatıldığı yerde. Ama hiçbir şey olmadı. Robert güçlükle kaldırdı başını. Li yanbaşıyla yatıyordu, gözleri tavana çevriliydi. Göğsünden çıkan bir cam parçası şeffaf bir hançerdi sanki.

Robert güçlükle doğruldu. Kan kaybından çok zayıf düşmüştü. Bir doktor bulmalıyım, diye düşündü. CIA'nın Pa-

ris'te kullandığı biri vardı. Amerikan Hastanesinde. Tamam. Leon Hilsinger.

Telefon çaldığında Dr. Leon Hilsinger o günlük işini bitirmiş, gitmeye hazırlanıyordu. Hemşiresi gitmişti bile. Hatın öteki ucundaki ses titrekti. "Dr. Hilsinger?"

"Evet."

"Ben Robert Bellamy... Yardımaınıza ihtiyacım var. Ağır yaralıyım. Bana yardım eder misiniz?"

"Elbette. Neredesin?"

"Onu boş verin. Yarım saat sonra Amerikan Hastanesi'nde buluşalım."

"Tamam. Hemen acil odasına git."

"Doktor.. sizi aradığımı kimseye söylemeyin."

"Söz veriyorum." Telefon kapanmıştı.

Dr. Hilsinger bir numara çevirdi. "Albay Bellamy ile konuştum. Yarım saate kadar Amerikan Hastanesi'nde buluşacağız."

"Teşekkür ederim, Doktor."

Dr. Hilsinger telefonu kapattı. Kapının açıldığını duyunca başını kaldırdı. Robert Bellamy elinde bir tabancayla karşısındaydı.

"Burada tedavi etmeniz daha iyi olur diye düşündüm," dedi Robert.

Doktor şaşkınlığını saklamaya çalıştı. "Ama.. ama hastanede yatman gerek."

"Hastane morga çok yakın. Hemen sar yaramı ve elini çabuk tut." Robert güçlükle konuşuyordu.

Doktor itiraz edecek oldu ama hemen vaz geçti. "Peki nasıl istersen. Sana bir uyuşturucu vereyim..."

"Onu aklına bile getireyim deme. Herhangi bir numara istemiyorum." Tabanca sol elindeydi. "Buradan sağ çıkmazsam sen de çıkmayacaksın. Anlaşıldı mı?" Bayılacaktı neredeyse.

Dr. Hilsinger yutkundu. "Tamam."

"Öyleyse işe başla..."

Dr. Hilsinger Robert'i yandaki muayene odasına aldı. Robert ceketini güçlükle çıkardı. Tabancayı elinden bırakmayarak muayene masasına oturdu. Dr. Hilsinger'in elinde bir neşter vardı. Robert'in tabancayı tutan eli biraz daha kasıldı.

"Sakin ol," dedi doktor heyecanlı bir sesle. "Sadece gömleğini keseceğim."

Açık olan yaradan kan geliyordu. "Kurşun içerde," dedi doktor. "Bir uyuşturucu vermediğim takdirde acıya..."

"Hayır!" Robert uyutulmasına izin veremezdi. "Öylece çıkart."

"Nasıl istersen."

Robert doktorun sterilize dolabına bir pens koyduğunu gördü. Kendisini saran uyuşukluk dalgasına bırakmamak için zorlanıyordu. Bir anlık gözlerini kapattı. Açtığı anda elinde pensle doktor karşısındaydı.

"Başlıyoruz." Doktor pensi açık yaraya soktu. Robert acıyla bağırdı. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Kendini kaybetmeye başladı.

"Çıktı," dedi doktor.

Robert derin bir soludu, kendini toparlamaya çalıştı.

Dr. Hilsinger dikkatle bakıyordu kendisine. "İyi misin?"

"Evet. Şimdi sar artık."

Doktor yaraya ilaç dökerken Robert yine bayılacak gibi oldu. Dişlerini gacırdattı. Dayan, sonuna geldik artık, diye düşündü. Sonunda işin kötü yanı bitmişti. Doktor omzunu sarıyordu.

"Ceketimi ver," dedi Robert.

Dr. Hilsinger Robert'in yüzüne baktı. "Bu halde çıkamazsın. Yürüyemezsin bile."

"Ceketimi ver." Sesi o kadar zayıftı ki, konuşamıyordu bile. Ceketini getirmeye giden doktoru bile çift görüyordu.

"Çok kan kaybetmişsin," dedi doktor. "Bu halde çıkman tehlikeli olur."

Kalmam daha tehlikeli olur, diye düşündü Robert. Ceketini giydi, yere indi. Dizleri titremeye başlamıştı. Masanın kenarına tutundu.

"Başaramayacaksın," dedi Dr. Hilsinger.

Robert önündeki titreşim gölgeye baktı. "Başaracağım."

Ancak ikisi de kapının kapandığı an Doktor Hilsinger'in telefona sarılacağını biliyorlardı. Robert'in gözü doktorun kullandığı kalın sargı bezi topuna ilişti.

"İskemleye otur," dedi.

"Neden? Ne..."

Robert tabancayı kaldırdı. "Otur!"

Doktor oturdu. Robert sargıyı aldı. Tek eliyle açmaya başladı. "Yerinden kıpırdamazsan bir şey olmaz," dedi doktora.

Sonra sargının bir ucunu iskemlenin arkasına bağlayıp doktorun çevresinde döndürmeye başladı.

"Buna gerek yok," dedi doktor. "Ben..."

"Sesini kes." Robert doktoru iskemleye iyice bağladı. Harcadığı çabadan çok güçsüz düşmüştü. Doktora baktı ve, "Bayılmayacağım," dedi.

Sonra da bayıldı.

Robert boşlukta uçuyordu. Uyanmak istemedi. Bu güzel duygunun sonsuza kadar sürmesini istiyordu. *Uyan*. Yan tarafına sert bir şey batıyordu. Ceket cebindeki bir şey. Gözleri kapalı olarak cebinden çıkardı kristali. Sonra yine uyudu.

Robert. Bir kadın sesiydi bu, yumuşak ve sakinleştirici. Robert yemyeşil bir çayırıktaydı, havada müzik, başı üstündeki gökyüzünde parlak ışıklar vardı. Bir kadın üzerine eğiliyordu. Uzun ve güzel bir kadın. Neredeyse şeffaf denecek kadar solgun. Üzerinde kar beyazı bir elbise vardı.

"Seni bir daha kimse incitemeyecek, Robert. Bana gel.

Seni bekliyorum."

Robert gözlerini açtı. Orada uzun bir an yattıktan sonra ani bir heyecanla doğruldu. On birinci tanığın kim olduğunu biliyordu artık. Ve onunla nerede buluşacağını da biliyordu.

ELLİNCİ BÖLÜM

ROBERT doktorun muayenehanesinden aradı Amiral Whittaker'i.

"Amiralim, ben Robert."

"Robert! Neler oluyor? Bana senin..."

"Onu bırakın şimdi, amiralim. Yardımaınıza ihtiyacım var. Janus diye birinden söz edildiğini hiç duymuş muydunuz?"

"Janus mu? Hayır, hiç duymadım."

"Onun masum insanları öldüren gizli bir örgütün başı olduğunu öğrendim. Şimdi de beni öldürmeye çalışıyor. Onu durdurmalıyız."

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

"Başkan'la konuşmam gerek. Bunu ayarlayabilir misiniz?"

Whittaker bir an düşündü. "Bunu yapabilirim sanıyorum."

"Dahası var. General Hilliard da bu işin içinde."

"Ne? Nasıl?"

"Başkaları da var. Avrupa'nın haberalma servislerinin hepsi. Şu anda daha fazlasını söyleyemem. Hilliard'a telefon edip on birinci tanığı bulduğumu söyleyin."

"Anlamıyorum. Neyin on birinci tanığı?"

"Özür dilerim, amiralim, ama bunu söyleyemem. Hilliard anlayacaktır. Kendisiyle İsviçre'de buluşmak istediğimi söyleyin."

"İsviçre mi?"

"Ona on birinci tanığın nerede olduğunu bir tek benim bildiğimi söyleyin. Yanlış bir adım atarsa anlaşılmamız sona erdi demektir. Ona Zürih'te Dolder Grand oteline gitmesini söyleyin. Resepsiyonda kendisi için bırakılmış bir zarf bulacak. Ona Janus'un İsviçre'ye gelmesini istediğimi söyleyin."

"Robert, ne yaptığını bildiğinden emin misin?"

"Hayır, efendim. Ama bundan başka şansım yok. Ona koşullarımın pazarlık konusu olmadığını söyleyin. Bir, İsviçre'ye sağ salım varmak istiyorum. İki, General Hilliard ile Janus'un orada olmalarını istiyorum. Üç, bundan sonra da Amerika Birleşik Devletleri Başkanı ile konuşmak istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım, Robert. Seni nasıl bulacağım?"

"Ben sizi ararım. Ne kadar zaman ister bu istediklerimin yapılması?"

"Bir saat."

"Tamam."

"Robert..."

Robert yaşlı adamın sesindeki acıyı hissediyordu. "Evet, efendim?"

"Kendine dikkat et."

"Merak etmeyin, efendim."

Robert bir saat sonra Amiral Whittaker ile yeniden konuşuyordu.

"Anlaşma oldu. General Hilliard başka bir tanığın çıktığı haberine çok bozuldu. Sana bir zarar gelmeyeceğine söz verdi bana. Koşulların kabul edildi. Yarın sabah Zürih'te olacak."

"Ya Janus?"

"Janus da yanında olacak."

Robert rahatlamıştı. "Teşekkür ederim, Amiralim. Ya Başkan?"

"Onunla ben kendim konuştum. Yardımcıları sen hazır olduğun zaman bir randevu alacaklar."

Tanrıya şükürler olsun!

"General Hilliard sana bir uçak..."

"Olmaz. Ben Paris'teyim. Kendim süreceğim bir araba istiyorum. Yarım saat içinde Montparnasse'da Hotel Lit-tre'nin önüne bırakılsın."

"Bunu sağlamaya çalışırım."

"Amiral?"

"Evet, Robert?"

"Teşekkür ederim."

Robert Rue Littre'de ağır ağır yürüyordu. Otele çevresini kollayarak yaklaştı. Kapının tam önünde siyah bir Mercedes vardı. İçinde kimse yoktu. Karşı tarafta ise içinde üniformalı bir memur bulunan bir polis arabası duruyordu. Kaldırımında iki sivil kendisinin yaklaşmasını izlemekteydiler. Fransız Gizli Servisi.

Robert soluk almakta güçlük çekiyordu. Bir kapana mı giriyordu? Elindeki tek koz on birinci tanıktı. Hilliard kendisine inanmış mıydı? Bu kadarı yeterli miydi?

Adamların harekete geçmelerini bekleyerek arabaya doğru yürüdü. Ama polisler yerlerinden kıpırdamadan bakmakla yetindiler.

Robert sürücü koltuğu tarafına yaklaşıp içeri baktı. Kontak anahtarı yerindeydi. Kapıyı açıp içeri girerken adamların bakışlarını üstünde hissediyordu. Bir an durup kontağa baktı. General Hilliard Amiral Whittaker'i aldatmışsa, her şeyin bir patlama ile sona ereceği an çok yakındı.

Robert derin bir soluk aldı, sol eliyle uzanıp anahtarı çevirdi. Motor çalıştı. Gizli polislerin bakışları altında araba hareket etti. Robert kavşağa gelince yanında bir polis arabası belirdi. Robert polisin kendisini durduracağını sandı. Ancak polis arabasının kırmızı ışığı yandı ve trafik birden boşal-

dı. Bana bir de eskort vermişler, diye şaşıtı.

Başı üstünde bir helikopter sesi vardı. Robert yukarı bakınca helikopterin yanındaki Fransız ulusal polisinin armasını gördü. General Hilliard İsviçre'ye sağ salım varması için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Sonuncu tanığı gördükten sonra beni öldüreceğini sanıyor, diye düşündü Robert. Ama general kendisini nasıl bir sürprizin beklediğini asla bilemez.

Robert İsviçre sınırına öğleden sonra dörtte vardı. Sınırdaki Fransız polis arabasının yerini İsviçre polisinin bir arabası aldı. Olay başlayalı beri Robert ilk kez rahat bir soluk almıştı. Amiral Whittaker'ın en üst düzeyde dostları olması çok iyi bir şeydi. Başkan'ın kendisini beklediğini bilen General Hilliard Robert'e bir şey yapmazdı. Beyazlı kadını düşündüğü an sesini duydu. Ses arabanın içinde yankılanır gibiydi.

Çabuk ol, Robert. Hepimiz seni bekliyoruz.

Hepiniz mi? Birden fazla mı vardı yoksa? Ama bunu az sonra öğreneceğim.

Robert Zürih'te Dolder Grand oteline uğrayıp generale bir not yazdı.

"General Hilliard beni arayacak," dedi. "Lütfen bu notu kendisine verin."

"Elbette, efendim."

Robert dışarı çıkınca kendisine eşlik eden polis arabasına giderek sürücüye, "Bundan sonra yalnız olmak istiyorum," dedi.

Sürücü duraksadı. "Pekâlâ, albayım," dedi.

Robert arabasına dönüp Uetendorf'a, uçan dairenin düştüğü yere gitmek üzere yola çıktı. Arabayı sürerken bu kaza yüzünden meydana gelen trajedileri ve ölen insanları düşünüyordu. Hans Beckerman ve Peder Patrini, Leslie Mothershed ve William Mann, Daniel Wayne ve Otto Sch-

midt, Laszlo Bushfekete ve Fritz Mandel, Olga Romanchanko ile Kevin Parker. Hepsi ölmüşlerdi.

Janus'un yüzünü görmek ve gözlerinin içine bakmak istiyorum, diye düşündü.

Köyler yanından yarışmış gibi geçiyordu; Alplerin o eşsiz güzelliği burada başlamış olan o dehşet ve kandökümünü yalanlar gibiydi. Araba Thun'a yaklaştıkça Robert de heyecanlanıyordu. Karabasanın başladığı yer az ilersindeydi. Robert arabayı yol kenarına yanaştırıp durdurdu. İçinden bir dua mırıldandıktan sonra inip yolun karşı tarafına geçti ve kaza yerine doğru yürüdü.

Kafasının içinde binlerce anı parçası vardı. Sabahın dörtünde telefonun ziliyle uyanması. "Bu sabah saat altıda Ulusal Güvenlik Dairesi merkezinde General Hilliard sizi bekliyor. Bu mesajı anlaşıldı mı, Albayım?"

O zaman ne kadar da azdı anladığı şeyler. General Hilliard'ın sözleri kulağında çınlıyordu. "O tanıkların hepsini bulmalısınız. Hepsini." Ve Zürih'ten başlayıp Bern'e, Londra'ya, Münih'e, Roma'ya, Orvieto'ya; Waco'dan Fort Smith'e; Kiev'den Washington'a ve Budapeşte'ye uzanan araştırma. Ve bu kanlı iz sonunda başladığı yere dönmüştü.

Robert'in tahmin ettiği gibi kadın kendisini bekliyordu ve tıpkı rüyasında gördüğü gibiydi. Birbirlerine doğru yürüdüler. Kadın gülümseyen yüzüyle havada uçar gibiydi.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Robert."

Onun konuşmasını gerçekten duymuş muydu, yoksa düşüncelerini mi işitiyordu? Bir insan uzaydan gelen bir yaratıkla nasıl konuşurdu?"

"Gelmek zorundaydım," dedi. Sahnede gerçek olamayacak bir nitelik vardı. Başka dünyadan gelen birisiyle konuşuyorum! Korkmam gerekir, ama tüm yaşamım boyunca kendimi bu kadar sakin hissetmemiştim. "Seni uyarmam gerekir," dedi Robert. "Buraya sana zarar vermek isteyebilecek

insanlar gelecek. Onlar gelmeden gidersen iyi olur."

"Buradan ayrılamam."

Robert anlamıştı. Cebinden içinde kristal olan küçük madeni parçayı çıkardı.

Kadının yüzü aydınlandı. "Teşekkür ederim, Robert."

Kadın aldığı parçaya elindeki parçanın içine soktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Robert.

"Şimdi dostlarımla haberleşebilirim. Beni almaya gelecekler."

Bu söylediğinde kötü bir anlam mı vardı? Robert General Hilliard'ın sözlerini hatırladı: "Bu gezegeni ele geçirip bizi köleleri yapmak istiyorlar." Ya General Hilliard haklıysa? Ya uzay yaratıkları dünyayı ele geçirmeyi planlamışlarsa? Onlara kim engel olacaktı? Robert saatine baktı. General Hilliard ile Janus'un artık gelmeleri gerekirdi. Robert daha bunu düşünürken kuzeyden dev bir Huey helikopterinin sesini duydu.

"Arkadaşların geldiler."

Arkadaşlar. Gelenler kendisinin düşmanlarıydı ve Robert onların katil olduklarını açıklamaya kararlıydı.

Helikopter inerken çimenler ve çiçekler titreşmeye başladı.

Janus ile yüzyüze gelmek üzereydi. Bunu düşünmek bile kendisini öldürücü bir öfkeye itiyordu. Helikopterin kapısı açıldı.

Dışarı ilk çıkan Susan oldu.

ELLİBİRİNCİ BÖLÜM

YERYÜZÜNÜN çok üstünde uçan ana gemide büyük sevinç vardı. Gösterge tablosundaki bütün ışıklar yeşildi.

"Onu bulduk!"

"Acele etmeliyiz."

Dev gemi ta aşağıdaki gezegene doğru hızla alçalmaya başladı.

ELLİKİNCİ BÖLÜM

BİR an için zaman donup kaldı, sonra binlerce parçaya ayrılıverdi. Robert donmuş gibi seyrediyordu helikopterden, inan Susan'ı. Susan da bir saniye durakladı, sonra Robert'e doğru bir adım attı. Ancak hemen arkasında duran Monte kendisini tuttu.

"Robert, kaç! Kaç! Seni öldürecekler!"

Robert kadına doğru bir adım atarken helikopterden General Hilliard ile Albay Frank Johnson çıktılar.

General Hilliard, "Ben buradayım, Albay," dedi. "Ben sözümü tuttum." Robert ile beyazlı kadına doğru yürüdü. "Onbirinci tanık bu demek. Onu çok ilginç bulacağımızdan eminim. Demek sonunda bitti artık."

"Daha bitmedi. Janus'u getireceğinizi söylemişsiniz."

"Doğru. Janus da sizinle görüşmekte ısrar etti."

Hepsi helikoptere döndüler. Kapıda Amiral Whittaker duruyordu.

"Beni mi görmek istemiştin, Robert?"

Robert gözlerine inanamayarak baktı adama. Gözlerinin önünde kırmızı bir şerit var gibiydi. Tüm dünyası bir anda yıkılmıştı sanki. "Olamaz! Neden...?"

"Bunu anlamıyorsun, değil mi? Asla da anlamadın. Birkaç anlamsız hayat için kaygılanıyorsun. Oysa biz dünyamızı kurtarma telaşındayız. Bu dünya bize aittir, burada istediğimizi yapabiliriz."

Amiral beyazlı kadına döndü. "Aradığınız savaşa savaşırız," dedi. "Ve sizi yeneriz de." Yine Robert'e döndü. "Bana ihanet ettin. Sen benim oğlumdun. Edward'ın yerine geçmene razı olmuştum. Sana yurduna hizmet etme fırsatı verdim. Ve sen bana borcunu nasıl ödedin? Karşıma geçip karınla birlikte olman için seni bir yere göndermemem için yalvardın." Adamın sesi nefret doluydu. "Benim oğlum asla böyle bir şey yapmazdı. Senin değerlerinin ne kadar çarpık

olduğunu çok daha önceden anlamalıydım."

Robert konuşamayacak kadar dehşet içinde dinliyordu adamı.

"Sana hâlâ inandığım için evliliğini bozdum, ama..."

"Evliliğimi mi..."

"CIA'nın seni Tilki'nin ardından gönderdiğini hatırladın mı? O işi ben ayarlamıştım. Aklını başına toplarsın sandım. Aslında Tilki falan olmadığı için başarısızlığa uğramıştın. Bu işin aklını başına getireceğini, evliliğini bozacağını ummuştum. Ama sen bana istifa etmek istediğini, örgütten ayrılacağını söyledin. O zaman senin yurtsever olmadığını anladım. Yok edilmesi gereken biriydin artık. Ancak önce görevimizde bize yardım etmeni sağlayacaktım."

"Görev mi? O masum insanların öldürülmeleri için mi? Çıldırmaşsınız sizler."

"Ortalığı paniğe vermemeleri için o insanların öldürülmesi gerekiyordu. Uzaydan gelecekler için hazırdık. Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız vardı ve sen de onu bize verdin."

Beyazlı kadın hiç konuşmadan dinliyordu. Ancak birden düşüncelerini karşısında duranların beyinlerine gönderdi. "Biz buraya sizin gezegeninizi yok etmenizi önlemek için geldik. Hepimiz tek evrenin bir parçasıyız. Yukarı bakın."

Hep birden başlarını kaldırdılar. Tepelerinde çok büyük bir beyaz bulut vardı. Bulut gözlerinin önünde değişmeye başladı. Şimdi buzlarla kaplı kutba bakıyorlardı. Buzdağları gözleri önünde erimeye başladı, dünyanın nehirleri ve denizleri yükselmeye başladı. Londra, Los Angeles, New York ve diğer kıyı kentleri sular altında kalıyordu. Ondan sonra görüntü değişip gözlerinin önünde büyük çiftlik toprakları görüldü, ürün acımasız güneş yüzünden yanıp kavrulmuştu, her yanda hayvan leşleri vardı. Sahne bir daha değişti; Çin'de ayaklanmalar, Hindistan'da açlıktan ölenler görüldü. Ardından bir nükleer savaş ve mağaralarda yaşayan

insanlar belirdi. Görüntü başladığı gibi sona erdi.

Bir an kimse konuşmadı. "Eğer böyle yaşamaya devam ederseniz sonunuz budur işte."

Kendini ilk toparlayan Amiral Whittaker oldu. "Kitle hipnozu," dedi. "Herhalde başka numaralarınız da vardır." Uzay yaratığına doğru bir adım attı. "Seni benimle Washington'a götüreceğim. Senden öğreneceğimiz çok şey var." Amiral Robert'e baktı. "Senin ise işin bitti artık." Frank Johnson'a, "Gereğine bak," dedi.

Albay Johnson tabancasını kılıfından çıkardı.

Susan Monte'nin elinden kurtulup Robert'e koştu.

Tam başları üstünde korkunç bir gürültü başlamıştı. Dev boyutlardaki ana gemi tam üstlerindeydi. İçinde yeşil ışıklar yanıp sönüyordu.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Amiral Whittaker. "Öldür onu! Çabuk ol!"

Albay Johnson tabancayı Amiral Whittaker'e yöneltmişti. "Amiral, tutuklusunuz."

Amiral Whittaker şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ne? Ne diyorsun sen? Sana onu öldürmeni emrettim. Sen bizdensin."

"Yanılıyorsunuz. Ben hiç sizden biri olmadım. Örgütünüz çok uzun zaman önce girdim. Albay Bellamy'yi öldürmek için değil, korumak için arıyordum." Robert'e döndü. "Seni daha önce bulamadığım için kusuruma bakma, Robert."

Amiral Whittaker'in yüzü kül rengiydi.

"O zaman sen de ortadan kaldırılacaksın. Örgütümüz.."

"Örgüt falan yok artık. Şu anda bütün üyeler tutuklanıyorlar. Her şey bitti."

Dev gemi inmişti. Küçük bir uzay gemisi daha göründü, sonra bir tane daha, bir tane daha. Gökyüzü uzay gemileriyle dolmuş gibiydi. Havadaki gürültü dağlardan yankılanan bir müziğe dönüştü. Ana geminin kapısı açıldı.

Beyazlı kadın Amiral Whittaker'e, General Hilliard'a ve Monte Banks'a, "Sizler benimle geleceksiniz," dedi.

Amiral Whittaker başını salladı. "Gitmeyeceğim!"

"Geleceksin. Size zarar vermeyeceğiz."

Üç adam hipnotize olmuş gibi uzay gemisine doğru yürüdüler.

"Hayır!" diye bağırdı Amiral Whittaker.

Üçü de uzay gemisinin kapısından girip kaybolurken Amiral hâlâ bağıyordu.

Beyazlı kadın diğerlerine döndü. "Onlara bir zarar verilmeyecek. Öğrenecekleri çok şey var. Bunları öğrendikleri zaman yine buraya getirilecekler."

Susan Robert'in elini tutuyordu. "Robert, insanlara gezegeni öldürmekten vazgeçmelerini söyle. Anlasınlar bunu."

"Ben bir tek insanım sadece."

"Senin gibi binlercesi var. Sayınız her gün biraz daha artacak. Bir gün milyonlarca olacaksınız ve hepiniz tek bir ses olmalısınız. Bunu yapacak mısın?"

"Yapmaya çalışacağım."

"Biz şimdi gidiyoruz. Ama gözlerimiz üstünüzde olacak. Ve geri döneceğiz." Beyazlı kadın dönüp uzay gemisine girdi. Geminin içindeki ışıklar birden parlaklaştılar, tüm gökyüzü aydınlanır gibi oldu. Gemi hareket etti, küçük gemiler arkasına takıldılar ve hızla gözden kayboldular.

İnsanlara gezegeni öldürmekten vazgeçmelerini söyle. Doğru, diye düşündü Robert. Artık yaşamımın geri kalan bölümünde ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

Susan'a bakıp gülümsedi.

Başlangıç

YAZARIN NOTU

BU romanı yazmak için araştırma yaparken astronotların Buzaylılarla karşılaşmalarını konu alan pek çok kitap, dergi ve gazete makalesi okudum. Gemini 7'den Frank Borman kapsülünü izleyen UFO'nun resimlerini çekmişti. Apollo 11'den Neil Armstrong aya indiği zaman iki uzay aracı görmüştü. Buzz Aldrin ay üstünde bir uzay aracının resmini çekmişti. Albay Gordon Cooper Avustralya'da Perth üzerinde büyük bir UFO ile karşılaşmış ve daha sonra bilinen hiçbir dünya diline benzemediği anlaşılan bazı konuşmaları kaydetmişti.

Gerek bu insanlarla, gerekse diğer astronotlarla konuşmalar yaptım ve hepsi de UFO'larla karşılaşmadıklarını söylediler. Albay Cooper'le yaptığım telefon konuşmasından birkaç gün sonra kendisi beni aradı. Ben kendisini daha sonra aradım ve bir daha hiç bulamadım. Bir yıl sonra ondan 9 Kasım 1978 tarihli bir mektup aldım.

Albay Cooper'e bu mektubun gerçekten kendisinden mi geldiğini sordum. Bu kere daha konuşkandı. Bana mektubun gerçek olduğunu, ve kendisinin uzay uçuşlarında birkaç kere UFO'larla karşılaşmış olduğunu söyledi. Başka astronotların da başlarından böyle şeyler geçtiğini ve konuşmamaları için uyarılmış olduklarını söyledi.

Uçan dairelerin var olduğunu kesinlikle kanıtlayan kitaplar okudum. Uçan daire diye bir şey olmadığını kesinlikle kanıtlayan başka kitaplar okudum. Uçan daire olduğu iddia edilen görüntüleri kaydetmiş sayısız video kasetine baktım. Gerek Amerika'da gerekse diğer ülkelerde UFO'lara bindiklerini iddia eden kimseleri hipnotize etmekte uzmanlaşmış terapistlerle konuştum. Bunlar deneylerin inanılmaz derecede benzerlikler gösterdiği yüzlerce insanla uğraştıklarını ve bunların hepsinin vücutlarında birbirinin eşi ve köke-

ni bilinmeyen işaretler olduğunu iddia ettiler.

Birleşik Devletler'in uçan daireleri araştırmak için kurduğu Mavi Kitap Projesi başındaki bir hava kuvvetleri generali bana uçan daireler ve uzay yaratıkları konusunda kesin bir kanıt bulunamadığını söyledi.

Ancak Timoty Good'un Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover Up kitabında Donanma Komutanı ve 1971'den 1973'e kadar İngiliz Genelkurmay Başkanı olan Lord Hill-Norton şunları yazıyordu:

Atmosferimizde ve hatta yeryüzünde, insan yapısı nesneler veya bilimadamlarımızca bilinen fiziki güçlerin dışında nesneler bulunduğu kanıtları çok artmıştır... Bence sözlerine inanılması gereken insanlar böyle nesneler gördüklerini bildirmişlerdir. Bu kadar eğitilmiş gözlemcinin, polis veya pilotlar gibi insanların...

1933 yılında 4. İsveç Uçak Filosu İskandinavya üzerinde görülen tanınmayan bir uçağı araştırmış ve Tümgeneral Erik Reuterswaerd 30 Nisan 1934'te basına şu açıklamayı yapmıştır:

Bu raporların kıyaslanması bize, gizli askeri alanlarımızın üstünde yasadışı bir uçak trafiğinin bulunduğunu kesinlikle göstermektedir. Bazı güvenilir insanlar bu esrarengiz uçağı yakından görmüşlerdir. Ve her durumda hep aynı şeylere rastlanılmıştır: Uçaklarda herhangi bir işaret ya da tanıttıcı bir amblem bulunmamaktadır... Bunlar kim ya da nedirler ve neden hava sahamızı ihlal etmektedirler?

Önde gelen bir Yunan bilimadamı olan Profesör Paul Santorini 1947'de Yunanistan üzerinde uçan roketleri araştırmakla görevlendirilmişti. Ancak vardığı sonuçlar açıklan-

madı: "Bunların roket olmadığını anladık. Ancak daha fazla bir araştırmaya girmeden yabancı yetkililerle konuşan askeri yetkililer araştırmanın durdurulmasını istediler. Benimle gizli görüşmeler yapmak üzere yabancı bilimadamları Yunanistan'a geldiler."

Hava Teknik Haberalma Merkezi'ne 1947 ile 1952 arasında uzayda görülen yabancı nesneler konusunda yaklaşık bin beş yüz resmi başvuru yapıldı.

1940 Britanya Savaşında Hava Kuvvetleri başkanı olan Hava Mareşali Lord Dowding şunları yazıyordu:

On binden fazla nesne görüldüğü raporu gelmiştir ki, bunların çoğuna 'bilimsel bir açıklama' getirilememiştir. Bunlar radarlarda görülmüşlerdir ve hızları saatte dokuz bin mile kadar çıkmaktaydı... Bu nesnelerin var olduklarına ve bunların herhangi bir dünya devleti yapısı olmadığına inanıyorum. Bu nedenle bunların dünya dışı bir kaynaktan geldikleri kuramını kabul etmekten başka bir alternatif göremiyorum.

Wisconsin'de Elmwood kasabasında bütün kasaba halkı birkaç gün boyunca üzerlerinden geçen uçan daireleri görmüşlerdir.

Fransız Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na kadar yükselen NATO Hava Savunma Koordinatörü olan General Lionel Max Hassin şöyle yazmıştır:

Garip şeyler görüldüğü artık kesindir... Aklı başında olup da "bir şey gördüğünü" bildiren inanılır insanların sayısı giderek artmaktadır.

Sonra 1947'nin ünlü Roswell Olayı vardır. Görgü tanıklarının raporuna göre 2 Temmuz akşamı New Mexico'nun Roswell kasabası üstünde parlak bir daire şeklinde cisim gö-

rülmüştür. Ertesi gün bir çiftçiyle iki çocuğu geniş bir alana yayılmış parçalar buldular. Yetkililere haber verildi ve bir uçan dairenin parçalarının bulunduğu resmi bülteni yayınlandı.

Yayınlanan ikinci bir basın bülteninde kalıntıların bir meteoroloji balonunun parçaları olduğu bildirildi ve bir basın toplantısında bu parçalar gösterildi. Bu arada gerçek kalıntıların Wright Field'e gönderildiği iddiaları ortaya atıldı. Bir tanık gördüğü cesetleri şöyle anlatıyordu:

...İnsan gibiydiler ama insan değillerdi. Başları yuvarlak, gözleri küçüktü ve saçları yoktu. Gözleri birbirinden çok uzaktı. Bizim ölçülerimize göre küçüktüler ve başları gövdelerine kıyasla iriydi. Üstlerinde gri renkli tek parçalık bir giysi vardı. Hepsi erkeğe benziyorlardı... Askerler işe el koydular ve bizim o alandan çıkmamızı ve gördüklerimiz hakkında konuşmamızı söylediler.

1984'te bir haber kaynağından elde edilen bir belgede Başkan Truman'ın UFO'ları incelemek ve sonuçlarını Başkan'a bildirmek üzere Majestic 12 kod adlı çok gizli bir komisyon kurduğu belirtilmektedir. 18 Kasım 1952 tarihli bu belgede Roswell enkaz alanından dört uzay yaratığının cesedinin çıkarıldığı bildirilmektedir.

Komisyonun kurulmasından beş yıl sonra komisyon yeni seçilen Başkan Eisenhower'e bir not göndererek UFO projesini ve bunun gizli tutulması gerektiğini şu satırlarla bildirmekteydi:

"Ulusal Güvenlik sorunu açısından bu ziyaretçilerin amaçları hakkında hiçbir bilgimiz yoktur.. Gerek bu nedenlerle, gerekse uluslararası teknolojik gereksinmeler yüzünden ve en önemlisi bir paniği önlemek için, Majestik 12 komisyonu oybirliğiyle yeni yönetimin de bu konuda en sıkı güvenlik önlemleri alması düşüncesine varmıştır."

UFO'ların gezegenlerarası ziyaretçiler olduğu belirtilin-

ce Hava Kuvvetleri Komutanı olan General Vandenberg raporun yakılmasını emretmiştir.

Gerçeği kamuyoundan saklamak için dünya çapında bir devlet komplosu var mıdır acaba?

Altı yıl içinde Yıldız Savaşları tipi projelerde çalışan yirmi üç İngiliz bilimadamı kuşkulu koşullar altında ölmüşlerdir. Bunların hepsi de UFO araştırmalarını da içeren elektronik savaş dallarında çalışmaktaydılar.

1. 1982. Profesör Keith Bowden: Bir otomobil kazasında ölmüştür.
2. Temmuz 1982. Jack Wolfenden: Planör kazasında ölmüştür.
3. Kasım 1982. Ernest Brockway: İntihar etmiştir.
4. 1983. Stephen Drinkwater: İntihar etmiştir.
5. Nisan 1983. Yarbay Anthony Godley: Kayıp ilan edilmiştir.
6. Nisan 1984. George Franks: Kendini asarak intihar.
7. 1985. Stephen Oke: Kendini asarak intihar.
8. Kasım 1985. Jonathan Wash: Bir binadan atlayarak intihar.
9. 1986. Dr. John Brittan. Karbon monoksitle intihar.
10. Ekim 1986. Arshad Şerif: Boynuna ip bağlamış, ipin ucunu bir ağaca bağladıktan sonra arabasını hızla sürerek intihar etmiştir. Londra'daki evinden yüz mil ötede Bristol'de.
11. Ekim 1986. Vimal Dajibhai: Bristol'de bir köprüden atlayarak intihar. Londra'daki evinden yüz mil ötede, Bristol'de.
12. Ocak 1987. Avtar Singh-Gida: Kayıp. Ölü ilan edilmiş.
13. Şubat 1987. Peter Peapell: Garajda arabanın altına girerek intihar.
14. Mart 1987. David Sands: Arabasını bir kahvehaneye hızla sürerek intihar.
15. Nisan 1987. Mark Wisner: Kendini boğarak intihar.

16. 10 Nisan 1987. Stuart Gooding: Cypress'de öldürölmüş.
17. 10 Nisan 1987. David Greenhalgh: Köprüden düşerek ölüm.
18. Nisan 1987. Shani Warren. Boğularak intihar.
19. Mayıs 1987. Michael Baker. Otomobil kazası.
20. Mayıs 1988. Trevor Knight. İntihar.
21. Ağustos 1988. Alistair Beckham. Elektrikle intihar.
22. Ağustos 1988. Tümgeneral Peter Ferry. Elektrikle intihar.
23. Tarih bilinmiyor. Victor Moore. İntihar.

Bütün bunlar rastlantı mıdır?

Son otuz yıl içinde gökyüzünde esrarengiz nesneler göründüğü en az yetmiş bin kere bildirilmiştir. Ve rapor edilmeyenler belki de bunun on katıdır.

Ünlü astronomi bilgini Carl Sagan, Samanyolu galaksisinde 250 milyar yıldız bulunduğunu hesaplamıştır. Bunlardan bir milyon tanesinin bir uygarlığı barındırabileceğine inanmaktadır.

Bizim devletimiz uzayda zeki yaratıkların var olduğunu reddetmektedir. Ancak 1992 yılında Kristof Kolomb Gününde Nasa California ve Portoriko'da radyo teleskopları harekete geçirecektir. Bunlar aynı anda onlarca milyon kanalı tarayarak evrende zeki varlıkların olup olmadığını saptamaya çalışacaklardır.

NASA bu göreve Mikrodalga Gözlem Projesi adını veriyorsa da, gökbilginleri bunu Search for Extraterrestrial Intelligence , yani SETI olarak adlandırmaktadırlar.

Birleşik Devletler'in iki eski başkanına UFO ya da uzay yaratıkları konusunda bir bilgileri olup olmadığını sordüğümde olumsuz yanıt aldım. Bir bilgileri olsaydı bana söylerler miydi? Konuyu saran sır perdesine bakılırsa, hiç sanmıyorum.

Uçan daireler gerçekten var mıdır? Başka bir gezegen-

den gelen yaratıklar olmuş mudur? Evrenin derinliklerine her gün biraz daha inen yeni teknolojilerle bunun yanıtını belki de çok kısa bir süre sonra alacağız.

Uzay keşifleri, astronomi ve kozmoloji alanında çalışıp da o günü beklemek istemeyen pek çok kişi şimdiden tahminlerde bulunmaktadır. NASA'nın Iowa, Ames'deki Ames Araştırma Merkezi astrofizikçilerinden Jill Tartar da onlardan biridir:

"Galakside 400 milyar yıldız vardır. Biz evrenin pek sıradan maddesi olan yıldız tozundan yapılmışızdır. Yıldıztozuyla dolu bir evrende tek yaratıklar olduğumuza inanmak biraz güçtür."

******* BİTTİ *******